

Villblomst på psykiatrisk

Av Nina Titternes

Basert på en sann historie

Innledning

Kristine har en Chanel-parfyme, en fra Armani og to fra Dior. En kremhvitt neglisjé fra Ralph Lauren med blonder. En grå kåpe fra Tom Tailor med store ruter. En vintage lammeskinnsjakke fra FWSS som kostet mye mer enn budsjettet tillot og sorte støvletter fra Marc by Marc Jacobs. Samt en lyseblå regnjakke for eventuelle regnværsdager med en paraply i gjennomsiktig plast sånn at den passer til alle antrekk.

I klesskapet står de fineste skoene hennes til pynt sammen med noen få designervesker. Smykkeskrinet til Kristine er et stort skrin i ekte skinn som er farget lyseblått på utsiden og som har beige fløyel på innsiden. Det har mange rom, et speil og en liten nøkkel med en turkis dusk knytt fast i enden. Det er fra Tiffany og hun har puttet Tiffany smykket sitt og armbåndene fra Pandora inn i det. Smykkeskrinet hviler alltid på sminkebordet i mahogni. Ved siden av sminkebordet står det et stort antikt klesskap fra 1800-tallet i det samme mørke treverket med delikate ben som hever det opp fra det gammeldagse tregulvet. Sengen hennes kunne ha rommet to og rammen er laget av sort smijern. Den har noen få, diskret detaljer av jernblader langs hode-gavlen. Kristine har bekledd sengen med det fineste sengetøyet hun eier og lagt store puter i fløyel på toppen som passer til gardinene. Sengetøyet er hvitt. Hvitt, som alt det andre. Til høyre for sengen står det et stort helfigurspeil lent opp mot veggen med de horisontale listene.

Det er ikke første gangen Kristine vandrer gjennom rommene og tar på de forskjellige teksturene. Den korte, sorte kjolen som henger på klesstativet. To skjørt og tre overdelar fra Brandy Melville som også har et tilhørende belte. Alt som er fra Brandy Melville henger sammen. Hun lar hånden vandre videre over til en hvit bluse med rysjer og et bånd som enten kan knytes til en sløyfe i halsen eller henge løst og dekorativt. Denne har hun i to forskjellige størrelser sånn at den kan brukes på flere forskjellige måter. Jakker, en ekte silkebluse, bakover og bakover til hun når enden ved en glamorøs, blå kjole med flere lag.

Det er heller ikke første gangen at hun blir liggende oppå sengen med vid åpne øyne. Hun tenker på at hun er ensom og at hun skal dø. At vi alle skal dø, en dag. Så hvilken verdi har egentlig alle disse tingene? Det materielle. Hun har mareritt om nettene, det er alltid det samme marerittet. Et hjemsoekt hus, men i det siste har drømmen begynt å forandre seg. Hun reiser seg og går mot speilet. De store mørkebrune øynene studerer sitt eget speilbilde og hun forteller seg selv at hun er vakker, så vakker.

2009

Hun åpnet øynene, eller, gjorde hun det? Kanskje hun egentlig ikke hadde sovnet, kanskje det var mer som om hun hadde vært i en slags transe? En tilstand der lemmene og synet ikke fungerte og hjernen var koblet ut. Hun var fortsatt beruset og lemmene kjentes stive. Hun var redd for å løfte på hodet for å se. Kanskje han enda lå der i skyggene og så på henne? Kanskje han pustet stille? Hun var redd for å se ham og det tok lang tid før hun snudde seg rundt. Det går ikke an å vite hvor lenge, men før eller siden snudde hun seg rundt og oppdaget at rommet var tomt. Hun pustet raskere, reiste seg ut av sengen og småløp ned den falleferdige trappen til underetasjen. Stuen var tom, de andre sov sikkert i et av de andre rommene. Hjemme i Oslo ventet kjæresten hennes, Alex. Det var den første kjæresten hennes og det var sånn halv-seriøst imellom dem. Hun hadde tenkt på ham mens fetteren hennes lå over henne.

Hun kastet hodet fra side til side som om hun fryktet at noen skulle oppdage henne. Hun var ikke sikker på om han ville komme tilbake. Hvorfor hadde hun ikke gjort større motstand? Betød det at hun hadde villet det? Umulig... Hun tenkte på hvordan han hadde blottet seg for henne tidligere den kvelden, mens de andre var opptatt med noe annet. Hvordan hun hadde lukket øynene, sagt at hun ikke ville se det og forlatt ham. Betød ikke det nei? Så hadde hun fortrenget hendelsen med blottingen fordi det var lettere enn å lage en scene ut av det. Var det hennes feil? Skjedde det fordi hun var for løs og fordi hun festet for mye? Fordi hun hadde på seg en t-skjorte som viste litt av magen? Fordi hun hadde vært utadvendt og fordi hun ikke hadde lagt skjul på det at hun følte seg fin? Hun hadde vært åpen, lattermild og uhemmet. Fordi hun hadde stolt på ham selv om hun burde ha forstått. Hun hadde sikkert "bedt om det". Hun klarte ikke la være å føle det som om hun var laget av plastelina, en skitten plastelina laget av kjøtt, fett og skjelett. Uten mening. Ingenting gav mening. Hun følte seg så ekkel og skamfull. Som om hun aldri kunne bli ren igjen.

Thomas og Kristine hadde gått gjennom døren, opp trappen og inn til det største soverommet. Det var det rommet hun likte aller best. Han hadde holdt den ene armen rundt skuldrene hennes fordi hun ikke klarte å gå uten å sjangle. Han hadde sagt at hun skulle sove og hun hadde stolt på ham. Rommet var rent og møblene stod pent og pyntelig på plassen sin. Veggene hadde en hvit tapet med et mønster i en grønn, skinnende farge. Det var bestemoren hennes som hadde tatt på tapetet og det hadde vært en gave til henne, for dette var Kristine sitt soverom i et eldgammelt hus som kalles for Bakkahuset. Et hus som de eide i tillegg til gården, bestemorens hus og flere andre hus. Det høres kanskje mye ut, men eiendom er ikke så dyrt i Nord-Norge og de hadde en stor familie. Det var ingen som bodde i Bakkahuset, det ble brukt som et feriehus og Kristine hadde fått høre at hun skulle få arve det en dag. Selv om huset var veldig gammelt var det også utrolig vakkert. Soverommet til Kristine var det største av alle soverommene og hun var den eneste som hadde fått tildelt et eget rom i dette huset. Rommet hadde hele tre vinduer, to senger, et fint klesskap og flere andre antikke møbler. Det var mye, mye vakrere enn rommet hun hadde hjemme i Oslo. Nå var alt kastet i skygge, lyset var avslått og Thomas la henne ned på sengen, men hun kan ikke huske begynnelsen. Vendepunktet. Fra før han tok på henne og til etter at han hadde tatt på henne. Det finnes et øyeblikk i mellom disse to øyeblikkene som aldri kan sveises sammen. Det var som å falle. Hva som helst kunne ha hendt i det tomrommet.

2010

Det var sommerferie igjen og røde tall på en skjerm bak bussjåføren påstod at det var 26 grader utenfor. Kristine satt i et sete nesten helt bakerst, på venstre side av bussen. Rett ved siden av vinduet. Hun lente pannen mot glasset. I midten av bussen kunne man forsyne seg med en pappkopp med kaffe fra en maskin. Fremfor henne, i et av nettene som var sydd bakpå setet, hadde hun lagt en flaske med iste. Flasken hadde en blå kork, det betød at den var sukkerfri og hun hadde sett på den mange ganger nå.

Kristine hadde på seg nye, hvite joggesko. Buksen hennes hadde side-lommer og det var den eneste hun hadde pakket med seg fordi det kom til å bli for varmt for bukser på Hvaler. De hvite skoene stod til en hvit magetopp. Hun hadde ikke på seg smykker. Hun hadde heller ikke på seg sminke og huden hennes var blek, sett bort i fra noen lysebrune fregner som var

sprinklet over nesen hennes. Håret hennes var mørk blondt, halvlangt og veldig tykt. Kristine hadde latt det henge løst og nå kjentes det bustete, men hun ignorerte det fordi hun nesten aldri setter opp håret med mindre det er for å vaske ansiktet og fordi hårbørsten lå helt nederst i bagen. Hun så ut av vinduet og tok inn alt, men samtidig ingenting. Fortapt i sin egen verden, som så mange ganger tidligere. Det var typisk henne å dagdrømme. Bussen hadde brutt ut fra byen og passert operahuset for nesten to timer siden. Det grønne landskapet utenfor vinduet endret seg kontinuerlig.

Hun tenkte på en kjærlighetshistorie. Gjenopplevde en av scenene for seg selv, en av et etterlengt frieri. Denne scenen hadde rørt henne og dette forbauset henne nesten litt. Hun hadde aldri vært en av dem som brydde seg med å jage etter guttene. Hun hadde nesten aldri vært forelsket og egentlig aldri forstått seg på hvor all interessen lå likevel, i alt dette oppstyret rundt kjærlighet. For kunne kjærlighet virkelig føles så intenst? Hun ville sikkert aldri få oppleve det selv. Følelser som var så vakre, så hvitmalte.

Hvaler

Emma og Kristine pakket med seg rusbrus i en grå og utslitt sekk etter middagen. Det meste hadde ligget i kjølebagen, men ikke alt, for det var ganske mye av den. De byttet på å bære den tunge sekken mens de gikk bortover langs stranden. Kursen var rettet mot en ensom brygge laget av lyst treverk. Stranden var folketom den kvelden. Havet hadde enda ikke slukt solen og bryggen kom til å gi god utsikt over det kommende fargespillet. De klatret fra stranden og over svaberget for å komme seg til brygga og berget kjentes varmt under hendene og føttene deres. Brygga knirket forsiktig i det de tok de første skrittene ut og flaskene klirret når Emma la fra seg sekken og satte seg ned sånn at hun hadde god utsikt over havet. Kristine satte seg ved siden av henne og lot de nakne føttene henge over kanten av brygga. Havet kjentes svalt og settingen var idyllisk. Innimellom slurker av kald Smirnoff og cider med bringebærsmak hørte hun ett og annet måkeskrik.

«Jeg skjønner fortsatt ikke hvorfor du byttet til drama...» sa Emma.

Hun hadde ikke blikkontakt, men speidet utover havet og Kristine studerte henne litt, det dukket ikke opp noe umiddelbart svar likevel. Emma hadde farget håret sitt mørkere for over

ett år siden og Kristine hadde blitt vant til det. Emma kledde det, spesielt siden det hadde vokst seg så langt.

Emma fortsatte «Det blir sykt bra da, vi kommer til å gå på samme skole igjen! Vi kan møtes i lunsjen og i friminuttene, men jeg skjønner ikke at noen vil stå på en scene liksom. Ikke for å være kjip, men tenk om du driter deg ut?»

Kristine lo litt. Begge tenkte tilbake på en oppsetning de hadde hatt av Shakespeare i engelsktimen på ungdomsskolen.

«Kanskje, men jeg tror det kommer til å bli gøy. Jeg trenger ikke å lykkes som skuespiller liksom ... Jeg vet ikke hva annet jeg skulle ha valgt ...» Svarte Kristine, men hun kjente på tvilen igjen.

Hun fortsatte. «Du har et poeng da, det heter musikk, *dans* og drama og jeg har aldri danset i hele mitt liv. Akkurat det gruer jeg meg til, for jeg kommer garantert til å drite meg ut. Vedder på at alle de andre elevene har gått på det fra de var fire år eller noe.»

“Det tviler jeg på. Kanskje noen har det, men det er sikkert mange andre der som deg som aldri har danset før.” Svarte Emma.

Kristine smilte.

«Tror du det?» Spurte hun.

“Ja.” Svarte Emma.

Samtalen fortsatte og gikk over i andre temaer. Det ble mye latter og himmelen gikk fra rosa til lavendel og blå før fargene fløt ut i en varm og deilig sommernatt.

En annen sommernatt var Mikael og Kristine alene inne i teltet. Mikael er stefaren til Kristine. Han er veldig ung, bare 13 eller 14 år eldre enn henne, men han er fortsatt faren til halvbroren hennes og Mikael har vært der siden Kristine var fire år. Emma hadde reist hjem igjen til Oslo og Kristine hadde blitt værende med familien sin. Dagene hadde bare rast av sted, sånn som de ofte gjør når man har det bra. Hun hadde brukt morgener til å jogge i skogen, ettermiddager til å sole seg og til å bade i havet, og kveldene til å sitte rundt et bål sammen med familien.

Mikael og Kristine hørte på musikk gjennom en liten, firkantet høyttaler med en oransje ledning som var festet til en ladekloss. Mikael styrte musikken og han skulle til å sette på favorittsangen til Kristine fordi hun hadde tryglet om å få høre den en gang til. Han lo, men satte den på og hun la seg tilfreds ned på flytemadrassen. Hun kunne se hele teltplassen fra dette stedet, gjennom plastikkvinduer på lik høyde med seg selv. Hun hadde fortsatt på seg bikinien sin under en minishorts og en enkel, tynn hvit genser. Hun var solbrun, selv hendene hadde fått et gyllent preg og hun følte seg salig.

Mikael hadde kjøpt en flaske med vodka, fordi han visste at det var det Kristine pleide å drikke sammen med vennene sine, men de drakk den nesten bar fordi de hadde glemt å kjøpe blandevann og dette var ikke det eneste de gjorde. De røyket også hasj sammen. Mikael rullet joint etter joint og Kristine kjente virkeligheten slippe taket for hvert drag. Dette virker kanskje uvanlig for en utenforstående, men for Kristine var dette hverdagskost og aller mest koselig. Hun hadde fylt 14 år da hun oppdaget det hemmelige rommet som ble skjulestedet for den daglige vanen og så snart hun ble litt eldre hadde de begynt å dele med henne. Hun hadde prøvd det sporadisk tidligere, i skogen sammen med venner, eller på fest, men nå foregikk det altså inne i teltet. Kristine kjente øyelokkene begynne å glippe. Hun hadde det som plommen i egget. Flytemadrassen var komfortabel, solnedgangen skapte rosa og oransje fargespill på himmelen og hun filosoferte med sin aller beste venn, slik som de pleide. Samtidig alkoholen, hasjen og Sia – My love i bakgrunnen. Mikael reiste seg fra den lille hjørneplassen sin og satte seg ved siden av henne. Han spurte henne om hun var trøtt og hun svarte

«Mm...»

Da strøk han henne over det lange mørkeblonde håret. Hun smilte svakt.

«Kommer du til å sovne?» spurte han.

«Nei da.» mumlet hun utydelig, selv om hun visste at hun var på vei inn i et veldig tungt drømmeland.

Mikael ble stille og strøk henne så over halsen og videre ned mot brystet, hun tenkte ikke noe videre over det. Fingeren hans lekte ved kanten av den hvite genseren. Plutselig gled fingrene under den tynne genseren og under bikinien. I det fingrene fant den første brystvorten var øyeblikket kommet. Hun frøs. Hun klarte ikke å si noe. Plutselig, for alt skjedde så plutselig.

Samtidig som han tok seg god tid, veldig god tid. Likevel skjedde det plutselig, at brystvorten hennes var i hans munn. Han, stefaren, hennes aller beste venn. Hendene hans gled nedover magen hennes, dro i stoffet så det ikke lenger var i veien. Den ene hånden fant veien, ned imellom bena hennes.

«Fy faen, du er våt!» utbrøt han.

Han dro av henne shortsene og bikinitrusa, spredte bena hennes og lot tungen gli inn der nede. Samtidig førte han to fingre opp i skjeden hennes.

«Sover du?» Spurte han.

Hun svarte ikke og han fortsatte. Kroppen nærmet seg først en orgasme, men den kom aldri fordi hun stanset den. Det kjentes ut som om alt inne i henne hadde stanset. Som om et lys sluknet, eller ble kvalt. All varme og alle følelser forsvant med dette lyset og bare kroppen lå igjen. Lyset er fortsatt borte, den dag i dag. Mikael stoppet. Han sa at de burde flytte seg inn på soverommet, siden noen kunne få øye på dem gjennom plastikkvinduene. Kristine følte at hun ikke hadde noe annet valg enn å halvt gå, bli dratt med inn på soverommet til moren og Mikael. Han hadde sex med henne der og hun likte det ikke. Det gjorde ikke vondt fysisk, men det gjorde vondt likevel.

Senere satt de ved siden av hverandre på flytemadrassen inne i fellesarealet igjen. Kristine skalv. Hun sa det til ham, hun holdt opp den ene hånden og sa

«Se, jeg skjelver.»

Han svarte et kvalt ja og tilbød henne en sigarett, men hun merket den ikke, hun var i sjokk. Mikael gikk for å legge seg etter dette og sa at Kristine skulle gjøre det samme. Hun lot som om hun gikk og la seg, men hun var lys våken nå og hun snek seg ut når hun var sikker på at han hadde sovnet.

Hun gikk uten noen bestemt retning, men endte til slutt opp på stranden litt bortenfor brygga. Der satt hun med føttene godt plantet i den kalde sanden, mens hun stirret utover havet som en statue. Hun gråt ikke. Hun var apatisk fordi hun var i sjokk. Etter en lang stund bestemte hun seg for å fortelle Emma hva som hadde hendt. Hun fant frem mobilen sin, som lå i lommen på en genser hun hadde tatt med seg. Hun ville ikke ringe henne, så hun bestemte seg

for å skrive en melding og det tok henne en evighet. Uansett hvordan hun formulerte seg ble det bare feil. Til slutt endte hun opp med en enkel setning som også var feil, men det fikk ikke hjelpe.

«Mikael og jeg har hatt sex.»

Emma ringte henne opp umiddelbart, enda det var midt på natten. Kristine forsvarte Mikael. Emma var også sjokkert, men på en mer pratsom måte og ville ikke gi seg før hun hadde fått vite hvordan alt hadde utspilt seg. Kristine var emosjonelt distansert gjennom hele samtalen. Samtidig var hun helt sikker på en ting. Ingen kunne si at det Mikael hadde gjort var greit for han hadde vært utro mot moren hennes. De var forlovet, hadde vært det i et par år og ville sikkert allerede ha vært gift hvis ikke det var for økonomien.

Etter telefonsamtalen fortsatte Kristine å se utover havet i flere timer, i så mange timer som resterte av den natten. Noen ganger reiste hun på seg og vandret litt rundt, men aldri uten noen spesiell retning. Hun så at det var små bølger på havet med hvitt skum på toppen. Hun så at havet var grått og mørkeblått. Hun så at svaberget også var grått og at konglene som lå på bakken var brune og tørre. Verden var ikke den samme lenger. En konge og en stein kunne godt ha vært en og samme gjenstand. Himmelen, havet og svaberget, dette gikk også i ett og det var som om hun ikke lenger var en del av luften som omringet henne. Før hadde hun tilhørt den samme verden som luften, konglene, svaberget og havet, men nå var verden annerledes. Den var kaldere, alt var skittent og det var som om kanten på verden bøyde seg i synsfeltet. Hun ville ikke være der.

Når solen steg opp over horisonten kom Mikael etter henne med lillebror på slep. Han var sint. Hun adlød ham umiddelbart og fulgte ham tilbake til teltet uten protest. Han virket lettet over å finne henne, som om han hadde vært redd. Han gav uttrykk for at han hadde trodd at hun hadde rømt sin vei. Kristine følte seg skitten, som om alt det negative hun hadde sett i verden plutselig hadde veltet om og flyttet seg inn i henne. Hun likte ikke hvordan hun fortsatt kunne føle alkoholen i kroppen, hun skammet seg over det. Samtidig var rusen den eneste formen for beskyttelse og hun klamret seg til den som om den var et skjold. Hun ville ikke snakke med ham når de nådde teltet. Hun orket ikke å se på ham, hun følte seg fanget av omstendighetene og så ingen annen utvei enn å gå motvillig og legge seg. Hun gikk rett inn på rommet sitt, lukket døren ved hjelp av glidelåsen og slang seg rett ned på flytemadrassen. Hun presset øyelokkene sammen og tvang seg selv til å sovne så fort som mulig.

Når hun våknet ble hun vekket av lyden av stemmer som kom fra et sted like utenfor teltet. Det var strålende sol ute. Hun visste det fordi hun kunne kjenne hvordan hele teltet hadde blitt omgjort til et drivhus. Hun måtte ha sovet lenge. Vanligvis våknet hun alltid tidlig, for da unngikk man å starte dagen i et badekar av svette. Hun åpnet glidelåsen foran seg, gikk barbert ut i fellesarealet og så at hun var alene inne i teltet. Vanligvis ville hun ha forsynt seg med frokost. Knekkebrød med ost på tube for eksempel. Varmen var på vei til å bli utholdelig. Hun så nedover antrekket, hun hadde fortsatt på seg det samme antrekket som kvelden før og håret stod til alle kanter. Hun spant rundt etter en rød toalettmappe for å finne hårbørsten og satte seg ned på kne foran glidelåsen utenfor rommet. Hun gredde raskt gjennom håret, men tannbørsten fikk vente. Etterpå fant hun et rosa håndkle. Det var Emma sitt, hun hadde glemt det igjen. Det var tørt og Kristine foldet det over armen og holdt det foran magen og brystet som et skjold. Så gikk hun ut.

Solen var sterk. Mikael satt i en campingstol rett utenfor åpningen akkurat som en vakt. Kristine skvatt, hun hadde forventet å møte på ham, men ikke at han skulle sitte så nærme. Han drakk kaffe ut av en termoskopp. Det stod en tom stol ved siden av ham. De så på hverandre og ønsket hverandre god morgen.

«Vil du ha litt kaffe?» Spurte han.

«Jeg tenkte å sole meg, det er så fint vær ute i dag.» Svarte Kristine og holdt frem det rosa håndkledet, uten å holde det for langt vekk fra kroppen.

«Sett deg ned og ta litt kaffe først da vel.» Sa Mikael.

«Eh, okei...» Svarte Kristine og satte seg i den tomme stolen, den var ganske liten og hun sank dypt ned i den.

Mikael fortalte henne om hvordan han skulle ønske at samleiet hadde vart lenger. At han skulle ønske at han ikke hadde kommet så fort. Så sa han at han kunne kjøpe en angrepille til henne i Skjærhalden, siden de ikke hadde brukt prevensjon. Kristine takket nei. Ikke fordi hun ikke så logikken i forslaget, men fordi det eneste hun ville var at han skulle slutte å snakke om det han snakket om. Han spurte om hun var sikker og hun svarte at hun skulle ta hånd om det alene. Hun reiste seg og samtalen endte heldigvis. For hennes del kunne de godt unngå å nevne det igjen noensinne. Mikael forstod nok det selv om hun ikke hadde sagt det. Fordi hun

reiste seg så brått og fordi hun gikk sin vei, for å sole seg et eller annet sted, når hun vanligvis ville ha solt seg ved teltet.

Den dagen laget moren taco til middag. Taco var egentlig noe av det beste Kristine visste og hun var sulten. Så hun spiste taco sammen med moren, Mikael og lillebroren, men noe var galt. De satt i hver sin campingstol rundt et lite plastbord med en plast-duk i pastellfarger. Solen hadde begynt å gå ned, men det var fortsatt varmt ute. Kristine så ned på tallerkenen sin, på tacosalaten som hun hadde laget og tenkte at hun ikke burde spise så mye. Hun var opptatt av trening og sunt kosthold og det var mange friske grønnsaker på tallerkenen hennes, men hun tenkte at hun måtte stoppe å spise tidlig nok sånn at det ikke ble for mye. Når hun stoppet følte hun likevel at hun hadde spist for mye, altfor mye. Hun fikk dårlig samvittighet.

Kristine hadde sin første bulimiske episode den kvelden, hvis episoden i Mallorca ikke telte. Hun bestemte seg for at ting skulle bli annerledes. For at hun aldri skulle spise så mye igjen. Ingen andre visste at hun hadde kastet opp og hun skulle aldri gjøre det igjen fordi hun aldri skulle spise så mye igjen. Jo, det var sant, hun hadde gjort det nå og hun skammet seg, men nå skulle hun ta kontrollen. Hun skulle aldri kaste opp igjen og ingen skulle sitte rundt bordet og tenke at hun hadde spist for mye. Hun skulle bli ren igjen, ordentlig ren. Uansett hvor lang tid det måtte ta og koste hva det koste ville.

Noen venner av foreldrene til Kristine kom bort på besøk etter middagen og alle drakk øl rundt det lille bordet utenfor teltet. Alle utenom Kristine, hun lå på flytemadrassen inne i teltet med musikken plagget i ørene. Det var Sia – My love, på repeat. Mikael var også utenfor, men han kom inn flere ganger med et bekymret utseende for å spørre henne om hun hadde det bra.

Hun svarte «Ja da!» i en overlykkelig tone.

Når han gikk ut igjen gikk hun rett tilbake til depresjonen sin. Hun var veldig bevisst tankene sine. Mikael hadde brutt tilliten hennes. Hun måtte bli ren igjen og hun ønsket å bli vakker, sånn at ingen ville kjenne henne igjen. Sånn at ingen kunne se på henne og assosiere henne med noe av det som hadde hendt. Hun var ikke komfortabel i sin egen kropp lenger, hun hatet den nå. Hun så for seg å bli tvangsinnlagt på et eller annet sykehus fordi hun var for tynn. Mentalt så strakk hun seg etter det. Etter muligheten for å bli adskilt fra Mikael imot hans vilje. Hvor skjønt det ville være, hvor fantastisk å være radmager! Hun ville vise ham hva han

hadde gjort. Han hadde begjæret kroppen hennes og derfor skulle hun ta det han begjæret og ødelegge det rett foran ham. Ingenting annet betød noe lenger. Hun måtte klare dette.

Hun skrudde av musikken og tok øreproppene ut av ørene. Hun tok med seg en penn og noen ark og gikk ut av teltet. Hun gikk langt langs svabergene før hun satte seg ned. Her ute blåste vinden kraftig selv om det hadde vært stille på teltplassen, men her ute visste hun at hun var helt alene. Vinden rusket i håret hennes, mens hun skrev så hissig at hun fikk smerter i håndleddet. Hun tok med seg teksten tilbake til teltplassen og brente arkene i hemmelighet over et stort og tykt stearinlys som hadde vært et samlingspunkt for familien. Et punkt hvor de hadde delt latter og glede ut i mange sene nattetimer. Det var en symbolsk handling. På arkene stod det om alt som hadde hendt mellom Mikael og hun selv, men det stod også om hva hun egentlig følte om det. Alt som stod på de arkene, det brant opp.

Titternes

Ronja Røverdatter. Det er sånn historien egentlig begynner. Se for deg en gigantisk, rød-oransje, brennende sol som glir opp foran Ronja og Birk Borkason. Naturen rundt dem er grønn og frodig, akkurat som i Nord-Norge. Akkurat som den store verden rett utenfor vinduet, i det første minnet av noen som helst betydning. I ett av de første minnene noensinne. Hun ligger under en dyne og den er stor fordi hun er så liten. Moren har den høyre armen rundt henne og foran dem holder hun opp en grønn bok. Det er eventyret om Ronja Røverdatter av Astrid Lindgren og på fremsiden er det et bilde av en jente med mørkt hår. Jenta er litt eldre enn Kristine. Moren leser høyt for henne fra det aller første kapitlet som handler om en barnefødsel. Det er Ronja som blir født. Etterpå utfolder det seg et spennende eventyr. Kristine liker eventyret fordi hun også liker å renne rundt i skogen hele dagen, akkurat sånn som jenta i boken. Hun pleier å være sammen med fetterne sine og det er alle mulige spennende ting å finne på der ute. Akkurat sånn som i Mattisskogen. Det finnes ingen vetter på Titternes og kanskje heller ikke noe helvettesgap, men gammalfjøsen er livsfarlig.

Kristine var bare fem år. Hun hadde en kefir-hvit hud som var myk som silke. Hun hadde lysebrune fregner over nesen fordi det var sommer og roser i kinnene. Leppene hennes var naturlig røde, øyenvippene var lange, de så sorte ut og håret hennes var mørkeblondt. Det rakk

henne til like forbi skuldrene. Hun brukte klær fra loftet, klær som stort sett kom fra forskjellige loppemarkeder. Det var fordi fetterne hennes og hun selv fant på så mye sprell at alle klærne deres fort ble ødelagte. Hun likte klærne fordi de var unike, ingen av de andre barna fra barneskolen i Oslo hadde sånne klær. Når hun lå i armkroken til moren og lyttet til eventyret hadde hun på seg en pysjamas. Den var hvit med en indianer på. Hun følte seg lykkelig fordi hun var stolt av identiteten sin. Kristine likte at hun var nesten like vill som Ronja. Hun skulle bare ønske at hun kunne bli der i sommerparadiset for alltid. Hun tippet lengtende ut mot himmelen utenfor vinduet som fremdeles var lyseblå på grunn av midnattssolen.

En gang kom det en makrellstim forbi når alle sammen var ute og fisket. Moren til Kristine fikk henne til å smake på rogn for første gang når de kom hjem igjen og alle satt rundt middagsbordet. Det smakte salt. Hun husker alt fra Titternes. Alt det morsomme som hun, Morten og Thomas fant på sammen. Tante Tonje og Onkel Ola var alltid der. Når alle spilte brettspill sammen, var det noe av det hyggeligste av alt. Selv om hun klagde fælt når det var spørrespill de spilte og hun ikke kunne noen ting om teite skiløpere eller geografien i Asia. Det stod alltid noe godt på bordet. En skål full av sjokoladebiter brukket opp fra en stor plate fra Freia, en skål med potetgull eller kanskje ostepopp og et glass hver med brus til barna. Hun husker bestemor sin stemme. Mor hadde mange fine og morsomme historier å fortelle. Vesenet hennes var enda ungt og livlig og ingenting gledet henne mer enn å ha hele familien samlet der hos henne. Det var familie, ekte familie. Kristine elsket dem alle sammen og hun var lykkelig.

Livretten hennes er fortsatt fisk fordi de spiste mye fisk i Nord-Norge. Fersk fisk rett fra havet like der ute bak fjøsen. Hun og Morten hadde lært seg å fiske helt selv enda de bare var barn. De hadde lært seg å ro ut alene og de var veldig stolte av det. De kunne til og med sløye fisken. Man skar opp halsen på den og kuttet av hale-tuppen, så plasserte man tuppen på kniven inn ved rompehullet på fisken og splittet opp magen på den til man nådde halsen. Så tok man tak i innvollene med bare hendene og røsket dem ut. Man kunne kaste innvollene til måkene hvis man ville.

Da ropte man “Gillakk, gillakk, gillakk, gillakk, gillakk!”

Til slutt skar man ut de to filetene så pent man kunne. Far fikk det til penere enn dem, men det ble en brukbar filet når de gjorde det helt selv også. Det var Mor som forberedte filetene og Kristine husker Mor sin mat veldig godt fordi det er den beste maten i verden.

Hun husker også minkburene som rustet i vei, den grønne åsen med sporet etter lynnedslaget og at Far var god til å tegne. Disse minnene får henne til å gråte. Kosebamsene ble slynget opp i luften, minst fem meter opp, ikledd hjemmelagede supermannkapper. Egentlig var det bare firkantede stoffbiter fra gamle korfløyelsbukser med et hull på toppen der hodene gikk igjennom. Akkurat som at en tom Pringles-boks ble til stylder og at en barnevogn ble til en racerbil.

Titternes rommer en bondegård, en trehytte på fire etasjer, lange åpne gressletter, berg og skoger, en jordbæråker, en utslitt sjark, to røde hus, ett gult og ett blått. Det er det gule huset som kalles for Bakkahuset. Nede i underetasjen på Bakkahuset, ved et romantisk lite kjøkken finnes det en rosemaling på dørene som er nesten 100 år gammel og ved utgangen til en skjønn bakhage finnes det et lite rom med mange store vinduer. Rommet er en slags inn-glasset balkong og den kalles for vinterhagen. Der inne henger det kunst laget av gjenstander fra havet. Som skjell, tørkede sjøstjerner og små kråkeboller. Rommet er hvitt og lyst. Det er det lyseste og triveligste rommet i hele huset. Titternes rommer også lukten av høy. Lukten av siloen. Lukten av stekt torsk med smør og lukten av havet. Det grønne, skummende havet som man skulle respektere. Havet som virket så kjent, men samtidig magisk og forlokkende. Havet som inneholdt kråkeboller i forskjellige farger og tykk bobletang. Sjøstjerner, konkylier, korallrev og lange, brune tråder som kjentes ut som gelatin og som minnet om spagetti. Som var underlige fordi trådene bare fortsatte å vokse selv når de hadde nådd overflaten, slik at de ble liggende rett unner den i metervis bortover. Hvor de svaiet tungt og rytmisk til enhver bevegelse.

Kalvene på gården sutter på hånden din hvis du rekker den mot dem. De tar hele hånden din inn i munnen og sutter på den og tungen er ru. Kristine og fetterne hennes pleide å ta på strømgjerdet, da fikk de støt og det kjentes ut som en boble inne i fingeren. En luftboble liksom, inne i tommelen. En gang fortalte Morten henne at det var en nabogutt som hadde tisset på strømgjerdet og fått strøm i tissen. Hun vet ikke om det var sant, men Morten sverget på at det var sant. Oksene har gigantiske baller som henger som bowling-baller mellom bena på dem. En gang stod Morten, Kristine og Thomas lent over gjerdet i hagen og så på dem og lo. Etterpå tok de med seg en rød genser og kravlet under strømgjerdet ved siden av fjøsen for å erte oksene. Kanskje det var litt slemt, men de gjorde alle mulige slags ting. De klatret opp på gresstaket på gammelstua. De sloss med sverd laget av tre som Far hadde laget. Morten lærte henne og sloss som en ekte ridder. Hun fikk være en av gutta. Utenom den ene gangen hvor Mor tvang henne til å skrelle gulerøtter fordi det visstnok var sånt som jenter gjorde. Da fikk

hun ikke sitte på gråtassen, men Far var snill og lot henne få sitte på bittelitt helt til slutt likevel.

De plukket multer og blåbær og kreik. Mor lagde ripsgele fra bærene hun hadde i hagen også, som Kristine spiste på brødkivene. Brødet var hjemmembakt og hun laget saft av kreiken. Den var god, Mor laget alltid så mye godt. Som for eksempel Cola-is. Man kunne velge hvilket plastikkhåndtak man ville ha. Disse hadde et lite sugerør i bunnen. Man kunne velge mellom grønn, blå, rød og gul. Det var alltid stas og få bli med på Coopen, de ville aldri gå glipp av det, for da tok de med seg lommepengene sine og kjøpte godteri eller små leker for dem. De kjøpte gjerne brunt sukker som var krystallisert til diamantklumper selv om dette egentlig hørte til kakebaking. Thomas kjøpte seg en liten brus en gang også snakket de om at man ikke skulle drikke det i bilen for hvis det kom en dump så kunne man få brus i nesa.

Hvis hele familien dro ut på tur gjennom åsen og over langs det magiske landskapet var det som et eventyr på lik linje med reisene til Bilbo Baggins fra The Lord of the Rings. Kanskje Titternes bare er et lite sted og kanskje Dønna bare er en liten øy, men det finnes ikke noe annet sted på jord som er vakrere. Titternes er paradiset på jord, men de var ikke immune mot uhell heller. Det var for eksempel en hund der som het Snoopy, han er død nå, men han pleide å stå i et langt bånd utenfor hønsehuset. Snoopy var snill, men han hadde dessverre litt problemer og det hjalp ikke at han var så gigantisk. Han var større enn en bjørnunge, pelsen var lang og lodden, den var hvit og svart og han hadde litt pels foran øynene. Han hadde gigantiske poter som passet til resten av kroppen og store muskler som gjorde ham sterkere enn moren til Kristine. Det visste hun, for en gang når de hadde gått på tur hadde Snoopy fått ferten av noe og begynt å løpe og moren hennes klarte ikke å holde ham igjen. Hun fikk skrubbsår på begge knærne og på albueene fordi hun ikke ville slippe båndet, men det verste var når han bet Morten.

Snoopy var snill, men han forstod ikke hvor sterk han var og han bet ikke Morten for å være slem, han var bare litt forvirret. Bittet var stygt. Det hang en kjøttbit fra Morten ut av armen hans. Thomas og Kristine ledet ham inn til Mor. Morten gråt høyt, høyere enn han noensinne hadde grått før, men det gikk bra med ham. Han måtte til legen og få stivkrampesprøyta og sommeren etter måtte Kristine det samme.

Det var et stort blåskjell ute i havet en dag når alle var ute og badet. Kristine var barbent og hun tråkket på det. Hun fikk et stygt kutt i stortåen. Det hadde ikke vært så ille og hun skulle egentlig bare kunne latt det gro, men på veien tilbake fra havet må man gjennom fjøsen, der

kuene går ute. Det skjedde et uhell. Kuene bæsjer utrolig mye. Kristine prøvde å unngå det, men plutselig tråkket hun rett oppi en diger kuruke likevel. Det ble en stygg infeksjon i stortåen og hun måtte ta stivkrampesprøyta, men hun husker ikke hva hun gjorde hos legen, bare at han hadde en hvit frakk. Hun husker bedre det som hendte før hun kom til legen.

Bestemor og Kristine var alene inne på badet. Mor hadde en skalpell og hun skulle, hva var det hun skulle, skjære bort noe? Kristine skrek og sloss for harde livet og etter en lang kamp som hadde gjort henne både svett og varm, så vant hun! Når Mor hadde gitt opp følte Kristine seg direkte uskikkelig, men også som om hun hadde rett. Det var etter dette, når infeksjonen hadde forverret seg, at hele familien kom etter henne for å ta henne med til legen. Kristine har legeskrekk og hun sprang opp i åsen, barbent over både lyng og mose. Der kunne de ikke kjøre etter henne, for de hadde tatt bilen. Tante Marit prøvde å godsnakke med henne, men Kristine bare ristet på hodet og løp videre. Det hele endte ikke før Kristine sa seg villig til å bli med. Hun er sta.

Morten ble forresten aldri sint på Snoopy for det han gjorde og den dagen når Snoopy døde spurte han om han kunne få hodeskallen til Snoopy til samlingen sin, for de samlet på skjeletter. Det fikk han ikke, men Morten sin samling var fortsatt veldig stor og fin. Det lå mange skjeletter rundt omkring i naturen på Titternes. Morten hadde spesielt ett fuglehode som så veldig kult ut. Kristine hadde også en skjelettsamling, men hennes var mye mindre. Morten og Kristine var gode venner. Man kunne faktisk si at de var bestevenner og selv om man kunne si det samme om Thomas, så var aldersforskjellen mellom Morten og Kristine så liten at de fikk et enda tettere bånd. Aldersforskjellen er vel på to måneder eller noe sånt, det er Morten som er eldst og dette var et viktig poeng som ofte ble understreket. Thomas var tre år eldre enn dem. I tillegg var Thomas og Morten brødre som kunne finne på å krangle og ikke minst, så kunne de finne på å sloss. En gang sloss de så fælt at begge to rullet nedover en bakke, som på en tegnefilm.

Morten og Kristine pleide ikke å krangle. De var stort sett enige. En dag ble de enige om å bryte med troppen etter en lang tur, de var ikke så langt fra huset til bestemor og bestemte seg for å gå hjem langs med havet. De hadde på seg parkdresser uten foring siden det var sommer og de hadde blitt møkkete, det var størknet gjørme over hele dem. Thomas var også gjørmete, men han ble ikke med på snarveien. Når de nådde havet ble Morten og Kristine enige om at de skulle vaske av seg gjørma i havet. De tenkte at de gjorde alle en tjeneste og syntes at det virket som en god ide.

Så de la seg ned på vannet, på magen og da sa det "Blopp, blopp" fordi masse luftbobler tiklet ut av parkdressene deres og de fløyt som dupper begge to.

"Blopp, blopp" hermet de, og lo så de ristet, der de lå og fløt i det grunne vannet.

Når de kom hjem til huset ble de voksne kjempesinna! Det kom veldig overraskende på dem også, for hva var det egentlig å bli så sinna for? Morten og Kristine gjorde ofte rampestreker, men denne gangen hadde de jo bare prøvd å hjelpe til med å vaske parkdressene? De voksne sa at Morten og Kristine skulle ha kommet og spylt av seg utenfor døren til kjøkkenet med hageslangen, sånn som Thomas hadde gjort, for nå var parkdressene helt våte på innsiden. De fikk kjeft og så var det middag.

Alle var dødsens stille rundt middagsbordet. Det var bare lyden av kniver og gafler som skrapte på tallerkenene som kunne høres. Så fikk Kristine blikkontakt med Morten. De gliste til hverandre som bare to skjeltringer kan, med glimt i øynene.

"Blopp" sa en av dem.

Da brøt de ut i latter! Det var umulig å motstå.

"Blopp, blopp" Fortsatte de, men de voksne tok frem pekefingeren og ba dem være stille.

De holdt seg en liten stund.

"Blopp! Blopp!" Sa Morten også knakk Kristine og Morten sammen i latter igjen.

De voksne skulte på dem og kjeftet, men det var verdt det!

Etter denne episoden ble Morten og Kristine enda bedre venner. Det var en solskinsdag hvor de gikk sammen i havkanten med buksebena brettet opp. Det var lavvann da og man kunne se gjennom det klare vannet ned til den hvite sanden under. For hver meter, for hvert skritt de tok så var det noe i sanden som er vanskelig å beskrive. Man må ha sett det for virkelig å forstå riktig hva det er. Det høres kanskje litt ekkelt ut, men det er ikke det. Det finnes en slags mark som bor dypt nede i sanden, Kristine har aldri sett dem, for de kommer ikke opp. Det de gjør er at de går nesten opp, også går de ned igjen, eller noe. Det fører til noen små topper i sanden. Disse tråkket de på, de er myke og det er bare sand i dem. Hvis det finnes noen mark inni der så blir de nok så redde at de bare fyker ned igjen. Morten og Kristine gikk og bar på en av de boksene som var til kakebaking, bokser med brunt krystallisert sukker fra Coopen. Det er usikkert om det var Kristine eller Morten sin boks, men den glapp og fikk saltvann utover det

hele. Så de tok den med seg opp til huset igjen og la den i en sil og prøvde å skylle sukkeret rent, men alt ble ødelagt. Det var rart, for det smakte bare ikke noe godt etterpå. Det var nesten hele boksen som gikk tapt også, men de var så gode venner at ingen av dem ble sinte på den som hadde mistet boksen ned i havet.

Rett ved der hvor de hadde vasset ligger det en gammel potetkjeller nede i bakken. En gang gikk de ned og hang over det åpne vinduet og spyttet ned i potetkjelleren. De lurte litt på hva som var der nede. De fikk ikke lov til å gå inn i gammalfjøsen, som den het og potetkjelleren var bittelitt som den fordi den var låst. Et mørkt mysterium. Gammalfjøsen er borte nå, revet ned, for den var livsfarlig. Det var den eneste regelen som ingen av barna brøt, for de forstod det virkelig. At går du inn der, så kan du dø. Den så forferdelig ut, men Kristine elsket den fordi den var den første bygningen man så hver sommer når bilen svingte inn på Titternes. Den var et symbol på at NÅ. Nå starrer det. Dette du har ventet på i hele år. NÅ!

Oslo

Kristine er etnisk nordlending. Faren hennes bor i Mosjøen og selv ble hun født på et sykehus i Sandnessjøen, en kort ferjetur unna Dønna og Titternes. Hun bodde i Mosjøen sammen med moren og faren sin en liten stund før faren hennes ble syk. Mosjøen ligger en litt lengre busstur unna Sandnessjøen. Det var moren hennes, Marit, som hadde tatt henne med inn til Oslo. Da var Kristine rundt tre år gammel. Hun har alltid hatet Oslo. Alltid. Hver sommer tryglet hun om å få bli på Dønna. En dag skal hun flytte tilbake. En dag skal hun kjøpe Bakkahuset, restaurere det og flytte tilbake, men det finnes andre barndomsminner også. Minner fra Oslo og minner fra barneskolen. Disse er annerledes.

Noen av minnene er fine. Hun husker skøyteturene ved Østensjøvannet om vinteren. Å sykle med venner eller å se på Fox Kids på TV med lørdagsgodteri. En påske gjemte moren hennes påskeegg rundt omkring i hele leiligheten og det var mange av dem. Det største egget som Kristine ikke klarte å finne uansett hvor lenge hun lette lå inne i vaskemaskinen. Det var morsomt. Det lå lakris inne i det og lakrisen var formet som sjøstjerner. En gutt kysset henne på kinnet og gav henne en plastikk-diamant som var nydelig. Den hadde blå og rosa plastkrystaller på seg. Så hun kysset ham tilbake, men de voksne fikk øye på dem og det var

kjempeflaut! De kysset aldri igjen etter det, selv om den gutten sa at han var forelsket i henne, for Kristine var ikke interessert.

Hun husker når hun møtte ham, Mikael. Hun var bare fire år. Hun husker hvordan hun syntes at han var skummel og at hun gjemte seg bak bena til moren. Hvordan han rakte ut en hånd, mens han satt på huk for å være nede på hennes nivå, men at hun ikke tok den. At hun bare så på ham, mens hun klynget seg til morens ben. Han ble litt ukomfortabel og reiste seg, han og moren lo en nervøs latter og sa at Kristine var sjenert. Eller at hun pleide å få bli med på jobben til moren når hun ble litt eldre, på apoteket. Da lekte hun på lagerrommet og tegnet tegninger til de ansatte.

Cathrine på kne, hun plukker blomster. Hvite blomster. Hun har en hvit kjole på seg, håret er lyst og krøllete. En hvit sommerfugl danser rundt henne, men hun merker den ikke. Kristine smiler og rister på hodet. Alle de andre barna går i rekke, Cathrine oppfører seg annerledes, men Cathrine er vakker i sommerkjolen sin. Det er vakkert at hun plukker en blomsterbukett. Hvem skal hun gi den til? Kristine likte synet. For hun merket at dette var et øyeblikk, et vakkert øyeblikk midt oppe i alt det andre. Et øyeblikk som var tvers igjennom ekte. Hun var kanskje den eneste som så det, kanskje den eneste som fanget det, før det forsvant sånn som sommerfugler gjør. Flyktige.

Omsorgssvikt er et sånt ord som man bare har hørt, men som man sjeldent bruker. Både Cathrine og Kristine er et offer av omsorgssvikt. Barnemishandling og omsorgssvikt er begrep som brukes når barn blir utsatt for fysisk og psykisk vold, undertrykkelse og/eller seksuelle overgrep. Det finnes fire typer barnemishandling. Det er fysisk vold, psykisk vold, omsorgssvikt og seksuelle overgrep.

Fysisk vold er for eksempel at barnet blir slått, sparket, kastet ned trapper eller blir påført brannsår. Psykisk vold er vanskeligere å oppdage enn fysisk vold fordi det ikke forekommer skader på barnets kropp. Psykisk vold kan føre til at barnet mister selvtilliten, utvikler spiseforstyrrelser, angst eller depresjon. Psykisk vold er like skadelig som fysisk vold. Psykisk vold mot et barn kan defineres som et handlingsmønster der den voksne forstyrrer barnets emosjonelle, kognitive, psykiske eller sosiale utvikling. Noen foreldre eller ansvarsfigurer gjør dette på grunn av stress, dårlig foreldrekunnskap, sosial isolasjon eller av mangel på ressurser. Det kan også hende at forelderen selv har blitt mishandlet som barn. Et gjentakende mønster

der foreldre eller ansvarsfigurer formidler til barnet at det er i fare, at det ikke er trygt eller at det bare har en verdi dersom det møter andre menneskers behov er også omsorgssvikt.

Ser du ham, gjennom vinduet? Han som pleier å leke med dere og lar dere få sitte oppe i traktoren? Jeg hater ham. Jeg ville drepe ham, men jeg gjorde det ikke. Noen ganger tenker jeg fortsatt på å komme opp bak ham og dytte ham ned i møkkakjelleren. Da ville han ha druknet i all kudritten, det er ikke mer enn hva han fortjener! Vi bandt ham fast til en stol og tok frem en kniv og truet med å kutte av ham tomlene hvis ikke han gjorde som vi sa.

I marerittene har heisen i den gule høyblokken armer som fanger henne og plasserer henne oppe på taket eller tvinger henne inn i leiligheten hvor det finnes gjenferd som er onde.

Barndommen forsvant mens de bodde i den gula høyblokka. Den forsvant når hun og moren var ute og akte en vinter. Kristine var deprimert for første gang, hun var 10 eller 11 år. Hun visste ikke hvorfor hun følte seg så tung og hun ville ikke føle det sånn. Det var dem to mot verden. Dem to mot en tilsynelatende mørk og urettferdig verden.

Hasjskogen i klesskapet

Emma og Kristine gikk langs asfalten på vei mot solstudioet Brun & Blid. Kristine hadde på seg et skjørt og en topp med en blå olajakke over og de samme hvite joggeskoene som hun hadde brukt hele sommeren. Nå så de ikke nye ut lenger. Hun hadde latt håret vokse seg lengre siden starten av sommeren og hun hadde tatt på seg sminke. Hun følte seg fortsatt ekkel, som om hun hadde alt for mye fett igjen å ta av seg, men følelsen var ikke like ille som den hadde vært. Det var godt å være hjemme igjen og snart skulle hun reise til Nord-Norge sammen med Emma. Det var enda ganske lenge igjen av ferien, tid var det i hvert fall nok av... Hun hadde en pengebok i den ene lommen og hun kjente på den med hendene mens hun gikk bortover asfalten med hendene i lommene. Jentene gikk langsomt mens de snakket om det som hadde skjedd på telturen. Om det Kristine hadde skrevet om i tekstmeldingen hun sendte til Emma den natten hvor alt forandret seg. Kristine så oppover mot noen trær som vokste langs veien for å unngå å se på Emma. Emma ville ikke la emnet gå og til slutt trakk Kristine på skuldrene og sa

"Ja, vi hadde sex, men hvem bryr seg, okei?" og så skiftet hun tema like etter at Emma hadde gjentatt

"Det er så sykt!"

De gikk inn på solstudioet, betalte for soltid og gikk inn til hvert sitt rom. Kristine studerte seg selv i speilet. Emma var mye kulere, mye penere og så utrolig mye slankere. Faen ta det, men håret hennes var vel greit? Det burde ha vært enda litt lengre. Hun tok ett skritt bakover og studerte den nakne kroppen sin. Hun var egentlig helt normalvektig, men hun likte ikke det hun så. Kristine syntes at det var for mye fett overalt. På armene, på magen, på lårene, ja selv på håndleddene, i ansiktet og på fingrene. Hun tok på områdene hun ikke likte og begynte å klype i huden, som om det ville få fett til å gå vekk. Hun sukket og snudde seg vekk igjen. Hun satte seg ned på kanten av solsengen og kledde av seg et siste smykke. La seg ned inne i solsengen, lukket øynene og kjente varmen spre seg ut i tærne i det lyset slo seg på med et blaff. En tinklende lyd gikk gjennom maskinen. Hun lot tankene vandre, snart glemte hun helt hvor hun var.

Hun tenkte, jeg husker den morgenen godt. Jeg stod foran klesskapet mitt, som var bredt og trefarget. Den ene skapdøren var åpen og jeg rotet rundt i sokke-skuffen min. Jeg holdt på å gjøre meg klar til skolen. Jeg gikk på ungdomsskolen den gangen.. Jeg lette og lette, men det var ingen rene sokker igjen. Så jeg spurte meg selv, hva skal jeg gjøre? Jeg må jo ha sokker. Hvis jeg ikke tar på meg sokker kommer jeg til å få gnagsår, eller i verste fall- miste vennene mine. Jeg visste at soverommet til foreldrene mine var tomt fordi de hadde dratt på jobb.

Inne i klesskapet til foreldrene mine var det ingen sokker og heller ingen gensere. Det var bare flere gigantiske, grønne planter som buktet seg oppover mot et hvitt lys som skar meg i øynene. En kraftig lukt lå som et teppe over hele leiligheten og jeg innså at den hadde vært der hele tiden, i det den slo imot meg for alvor. Plantene var over en meter høye og jeg gjenkjente de store bladene. Jeg hadde aldri røyket hasj før, men jeg forstod hva det var. Jeg forstod nok til at hele barndommen min kollapset i løpet av den tiden det tok meg å registrere og bekrefte at det jeg så var virkelig. Jeg måtte ta på planten for å tro det, det husker jeg, for jeg ble så redd for å bli oppdaget.

Så rus var altså tingen? Rus var verdt å rive et gigantisk hull i veggen for og verdt å bryte loven for? Det var altså rus jeg skulle trakte etter? Jeg fortalte ikke foreldrene mine at jeg visste om plantene, men jeg viste dem frem til Cathrine og fulgte med på dem mens de

fortsatte å vokse. De ble bare høyere og høyere og lukten fulgte etter meg hver dag. For jeg var jo selvfølgelig i mitt eget hjem hver dag, sånn var det jo bare og lukten lå over alt som et tjukt teppe. Jeg pleide å skamme meg når det kom venner på besøk, det gav meg en klump i magen for jeg ble redd for at de skulle finne oss ut. Det var først noen år senere, når vi begynte å røyke hasj sammen, at jeg fortalte dem om sokkene og plantene. Da lo vi, men det var en anstrengt latter og mamma gav meg kjeft for at jeg hadde åpnet døren. Hun sa at det var min feil at plantene ikke ble så bra som de burde ha blitt. Jeg svarte ikke. Likevel, når jeg tenker tilbake på dette, så står denne oppdagelsen for meg som et vendepunkt. Eller kanskje jeg tar feil? Kanskje jeg burde ta mer ansvar? Kanskje jeg kastet bort barndommen min sammen med min sexdebut når jeg var 14 år gammel, i baksetet på en bil?

Hvis jeg kunne fått viljen min så ville jeg ha forblitt et barn for alltid, som Peter Pan. Jeg har ønsket meg dette så lenge jeg kan huske. Hvis jeg kunne fått viljen min ville jeg ha gått gjennom livet mitt uten å ha hatt sex en eneste gang. Det ville ha vært så mye enklere! Noen ting forandrer seg aldri. Jeg har hatet forurensning helt siden den første bilen som passerte meg fikk meg til å bøye meg over i et hosteanfall. Jeg er redd for kongekrabber. Jeg liker ikke rå tomat og jeg kommer aldri til å slutte å sørge over at jeg eldes. Jeg skal aldri ha barn. Kjærlighet finnes ikke, det er bare et ord vi har funnet opp. Alt handler om sex. Det man kaller kjærlighet er egentlig bare instinkter som gjør at vi vil formere oss. Vi er dyr.

Kanskje min sexdebut kan kobles opp mot hasjplantene? Jeg har lest at jenter som kommer fra en utrygg oppvekst ofte debuterer tidligere. Det er visstnok en instinktiv handling og de gjør det fordi kroppen deres forteller dem at de må ut og finne en partner pronto. For da kan den nye partneren tilby den tryggheten de mangler hjemme. Jeg sier ikke at det var derfor, jeg vet ikke hvorfor jeg debuterte så tidlig, men jeg husker godt når kåtheten kom.

Jeg gikk på barneskolen og jeg visste rett og slett ikke hvor jeg skulle gjøre av meg. Kunne ikke vente med å ha sex. Jeg elsket tanken på det. Jeg tok nakenbilder sammen med venninnen min, den mest populære jenta på ungdomsskolen. Jeg forelsket meg i henne og vi kysset hverandre bak det gule skuret. Jeg elsket erotiske noveller og jeg gledet meg til jeg kunne ha sex. Jeg tok på meg selv ofte. Venninnen min og jeg rotet inne på pikerommet mitt når jeg bodde i den gule høyblokka. Det var på et vis henne jeg mistet jomfrudommen min til. Jeg kom i hvert fall... Da gikk vi kanskje i sjette eller syvende-klasse på barneskolen. Hun har også hatt en vanskelig oppvekst, vanskeligere enn min. Jeg hatet å være på besøk hos henne.

Vi var fortsatt venner når jeg mistet den med en mann. Vi hadde drukket alkohol og hun hadde sovnet i sengen min fordi hun ble for full. Jeg hadde pakket henne godt inn i et rosa teppe og jeg husker at jeg så på ansiktet hennes. Hun så fredfull ut og lignet litt på en engel, men jeg sukket. Jeg kjedet meg. Hva skulle jeg finne på nå? Jeg var jo også beruset, men ikke trøtt.

På veien mot Chell drakk jeg mer alkohol, flasken med Smirnoff som jeg drakk av var den siste som var igjen. Jeg husker at jeg kastet den tomme flasken i en busk og at jeg hadde på meg den blå genseren hvor det stod "Lambertseter Svømmeklubb" skrevet bakpå ryggen. Mannen ventet utenfor Chell som lovet. Jeg likte forspillet litt, men det varte bare i et minutt eller to. Samleiet gjorde vondt, men jeg tror ikke at jeg blødde og det varte heller ikke så lenge. Jeg husker at jeg lurte på om han syntes at jeg var pen.

Andre ville ha kalt meg løs hvis de visste hvor mange jeg har hatt sex med. De ville kanskje ha kalt meg for en hore, men det med Thomas... Jeg ba ikke om det. Jeg hadde en kjæreste. Mitt første og eneste forhold... Alex var to år eldre enn meg, kjekk, moden og litt dominerende, som antakelig passet meg godt. Jeg var trofast mot ham. Når vi møttes og tok hverandre i hendene for første gang gikk det et støt gjennom meg, men jeg gjorde det slutt med ham på grunn av det Thomas gjorde. Jeg såret ham med vilje sånn at han skulle gi slipp på meg og etterpå var det for sent å ta det tilbake. Det er ett år siden nå... Thomas ødela så mye, men Mikael er så godt som en far for meg, eller i det minste en storebror og jeg kan ikke politianmelde Mikael. Det ville ha revet i stykker familien. Det ville ha revet meg i stykker. Jeg vil bare glemme det, glemme alt sammen, bli til en annen. Forsvinne.

Jeg husker at jeg rømte hjemmefra kort tid etter at jeg hadde gjort det slutt med Alex. Jeg var ikke klar over at det var på grunn av Thomas. Jeg gikk bare rundt i en tåke på den tiden. Husker bare at Alex ble med meg, selv om jeg hadde såret ham ved å gjøre det slutt, så ble han med meg for å passe på meg. Vi kom oss hele veien til Hønefoss. Mamma meldte meg savnet til Politiet og Emma klikka helt, så jeg dro hjem igjen, men etter det begynte jeg å feste mer. Alex prøvde å snakke meg til fornuft, men noen ganger drakk jeg så mye at det svartnet for meg og jeg dyttet ham bort. Jeg gjorde ting som jeg ikke engang vil tenke på. Jeg var alene i mørket. Jeg visste at jeg var destruktiv, men hvorfor skulle jeg bry meg? Jeg var allerede ødelagt. Kanskje var det et rop om hjelp? Jeg har latt som om det ikke berører meg, men inne i meg syntes jeg egentlig at det var vondt. Nå fester jeg ikke lenger. Mikael har forandret meg enda en gang. Jeg skjønner ikke hvorfor jeg hadde lyst til det før. Nå har jeg ikke lyst til noe.

Jeg trenger kanskje kjærlighet, men kjærlighet finnes ikke.

Jeg tar avstand fra fortiden ved å fortrenge den. Jeg trøster meg selv ved å se på alt det jeg har oppnådd hittil. Jeg er nesten vakker, jeg er nesten tynn og jeg nekter å la Mikael ta dette ifra meg. Jeg skal aldri ha sex igjen, jeg skal aldri elske noen igjen og jeg skal aldri stole på noen igjen. Jeg kan ikke slette fortiden, så jeg må glemme den. Jeg må fortrenge den. Jeg må forandre meg så drastisk at ingen noensinne vil se på meg og assosiere meg med fortiden igjen.

Lyset slukket seg. Soltiden var over og Kristine åpnet øynene. Hun følte den samme følelsen hun hadde følt etter at hun hadde brent opp arkene på Hvaler. Arkene hvor det stod skrevet om hva Mikael hadde gjort. Det var bare en ting som betød noe, og det var sulten.

Musikk, dans og dramalinjen

Kristine la telefonen sin tilbake på nattbordet. Emma var på en fest og Kristine var ikke sammen med henne, men det spilte ingen rolle. Det var bedre å være alene, for da var det ingen som maste på henne om at hun måtte spise. Hun fikk ikke sove, det var sent og hun var sulten. Månen var der utenfor vinduet et sted, hun kunne ikke se den, men den kastet hvitt lys inn i rommet. Hun kunne føle skjelettet sitt på steder der hun ikke kunne føle det før. Som ved ribbena, på skuldrene og på hoften. Selv håndleddene virket litt mindre. Det gikk sakte, men det gikk fremover. Hun lengtet etter å være bare skinn og bein, lengselen var nesten for stor. Noen ganger kunne hun se det helt klar for seg og følelsene var så overveldende at hun ble emosjonell. Hun tenkte, jeg skal ta på meg rød leppestift i morgen.

Nettene var alltid verst. Om dagen var det lettere å distrahere seg selv fra sulten. Ved å være på skolen, på trening, i skogen eller hva som helst. Om ettermiddagen isolerte hun seg alltid inne på det hemmelige rommet sammen med Mikael. Han var aldri til å unngå. Han var som en hund som logret med halen når hun kom hjem hver dag. Hunden pep og hoppet av glede og hun måtte klappe den. Fordi det aldri hadde hendt noe den sommeren. Blikkene han sendte henne og de små tegnene som viste til at han fremdeles ville ha henne traff henne som kastestjerner.

Det var som om han satt på første rad i hennes eget teaterstykke. Moren satt på andre rad og alle andre mennesker rommet resten av lokalet. Karakteren hun spilte var kontrollert. Oppgaven var å spille normal, men hun håpet samtidig at en eneste person ville se rett gjennom den forbannede løgnen. At hvem som helst ville oppsøke henne bak scenen og fortelle henne at de ikke trodde på henne ett sekund. Masken var en livsløgn og derfor var ingenting viktigere enn å tviholde på den. De som oppsøkte henne ville uansett bli vist bort igjen umiddelbart, av prinsipp, ikke fornuft. Å lyve for Mikael var en bitter trøst. Hun ble til en masokist. Alt hadde to eller flere sider og hun opplevde at linjene var smurt ut. Hun lo av vitsene hans, fordi de var morsomme, men samtidig følte hun seg tvunget. I hennes øyne definerte ikke en gal handling et helt liv, et helt menneske. Vi har alle både godt og vondt inne i oss. Alle kunne gjøre en feil og kanskje det var hennes feil?

Han hadde vært kjærlig og rolig, det var ikke sånn at han hadde tvunget henne, slått eller truet. Hun hadde ikke klart å si nei og dette var kanskje den største grunnen til masokismen. Til sulten, isolasjonen, løgnene og fasaden. Til at hun lot ham glo på henne og komme med kommentarer. Noe som gjorde alt enda mer komplisert var kjærligheten for den var også blandet inn i det hele. Ikke romantisk kjærlighet, men kjærlighet likevel. Det var ingen linjer lenger, alt sammen var blitt til en eneste stor suppe! Hun både likte og hatet å være rundt ham. Hun brydde seg om ham som en venn, men hvordan kunne den kjærligheten fremdeles være som den mellom en far og en datter eller som den til en bror, eller en venn etter det som hadde hendt mellom dem? Han brøt tilliten hennes. Hvorfor brydde hun seg fortsatt om ham, når hun hatet ham så intenst?

En morgen ville moren til Kristine snakke med henne. Hun sa at hun hadde sittet oppe nesten hele natten og at hun nesten hadde gått inn for å vekke henne på et punkt.

"Jeg er så bekymret for deg for tiden, Kristine." Sa Marit.

Hun hadde tårer i øynene. Kristine synes at hun virker sliten og skjør og hun fikk skyldfølelse, men tenkte, jeg vil ikke snakke med henne.

"Alt er min feil. Bare lov meg at du ikke lar dette gå for langt?" Fortsatte Marit.

Hun får meg til å føle meg så skyldig. Hun sitter der og gråter, som om det er hun som lider.

"Det går bra, du trenger ikke å bekymre deg. Jeg elsker deg for mye til å la dette gå for langt."
Løy Kristine og smilte.

Hun tenkte, jeg lyver. Mamma vet det, bare se på henne, jeg kan se at hun gir opp. Jeg kan se livsgleden ebbe ut av henne.

Tankene gjorde at Kristine fikk vondt og smerten overrasket henne med sin styrke. Den skar henne i brystet, men hun kunne ikke stoppe nå. Hva så om moren led?

Hun brydde seg ikke om moren, Mikael, vennene sine, skolearbeidet eller om hvor sulten, trist og sliten hun var. Dette var en bra ting. Du går ikke ned i vekt ved å synes synd på deg selv. Kristine syntes ofte synd på seg selv, men hun lot det ikke komme i veien for henne. Noen ganger ble hun redd. Hun er ikke dum og det at hun bare måtte akseptere flere gale måter å tenke på for å gå ned i vekt, det var ikke enkelt. Hun visste at hun i verstefall kunne ende opp død, men målene var ikke logiske, så derfor kunne ikke tankene hennes være det heller. Som for eksempel når hun hadde bestemt seg for å spise makrell i tomat til et kontrollert måltid og hun ikke kunne spise opp hele boksen fordi makrell hadde et høyt kalori-innhold. Fisk var livretten hennes og hun elsket makrell i tomat, så å måtte stoppe å spise det når hun fortsatt var sulten føltes ut som en kriminell handling. Det gav ingen mening å nekte seg selv å spise makrell, for det var så tvers gjennom sunt. Hun kunne føle at kroppen hennes hadde godt av å spise det, likevel stoppet hun. Kristine var redd for å påføre seg selv varig skade, men ingenting betød mer for henne enn å gå ned i vekt. Hun kunne ikke risikere alt dette for så bare å gi opp. Hun sverget at hun skulle bli så tynn at hun kanskje døde, så tynn at de måtte tvangsinnlegge henne. Kristine ville at Mikael skulle se det.

På skolen hadde hun lyst til å bli lagt merke til på en litt annen måte. Hun holdt seg mest for seg selv, men hun likte fortsatt å pynte seg. Det mørkeblonde håret hadde blitt langt, det rakk henne nesten helt ned til midjen nå. Hun var også tynnere, men det så ganske bra ut. Hun spiste ikke nok, men maten hun spiste var sunn og hun drev fortsatt med konkurransesvømming. Før sommeren hadde hun vært en mer naturlig jente, men nå sminket hun seg alltid som en dukke. Hun tok seg tid til å style håret inne på badet hver morgen eller etter svømmetrening. Hun gikk med høye heler, feminine klær og lommeboken hennes var fra Louis Vuitton. Hun hadde kjøpt den brukt fordi hun ikke hadde råd til merkeklær, men det var ingen som visste det. Louis Vuitton var et veldig populært merke på denne tiden. I et desperat ønske om å glemme den hun var hadde hun oppdaget at hun kunne velge fra øverste hylle. Hun valgte alt det hun til da hadde tenkt at hun ikke kunne få. Familien hennes bodde på østkanten og hun hadde vokst opp i klær fra loppemarkeder eller klær som hun hadde arvet fra fetterne sine, men nå var ting annerledes. Hun hadde hatt en jobb som avisbud før hun begynte på videregående og hun hadde allerede begynt å forandre stilen sin litt da. Nå jobbet hun ikke som avisbud lenger, men hun fikk penger i stipend hver måned fordi foreldrene hennes hadde så lav inntekt. De andre elevene var sjalu på de elevene som fikk dette, men Kristine hadde aldri egentlig fått gå med nye klær i hele sitt liv. Nå hadde hun akkurat nok penger til å gjenskape seg selv helt.

Hun gikk fra å være avslappet, til å bry seg om detaljer. Før var soverommet hennes ofte litt rotete, men nå hadde hun kastet alt det som definerte “den gamle henne”. Rommet ble stilrent, hvitt og uttrykksløst. Det skjedde over tid. Hun byttet ut enkle såper med luksuriøse parfymers, kremer og kurer. Kvittet seg med gamle klær og skaffet seg en helt ny garderobe full av kjoler, nytt blondeundertøy, kule skjørt og fine jakker. På utsiden så hun lykkelig ut, men hun hadde grusomme tanker som ingen kunne høre. Tanker om at hele verden likeså godt kunne stått i brann, tanker om hvor mye tynnere hun måtte bli og tanker om døden. På bussen på vei til og fra skolen hørte Kristine på musikk i stedet for å snakke med de andre elevene.

Morgningen var den beste tiden på døgnet, for da hadde hun nesten ikke spist noe og dagen stod fremfor henne som et blankt ark. Skoledagene var tunge, altfor tunge. Dramatimene viste seg å være alt det hun hadde drømt om, men hun kjente seg så svak når hun øvde på scenen. Dansetimene var enda tyngre, og det var ikke alltid Kristine klarte å møte opp. Hvis hun hadde spist noe “feil” dagen i forveien virket det helt utenkelig, for det store speilet i dansesalen dekte hele veggen.

For det meste prøvde hun å holde seg til 500 kalorier om dagen og hun pleide ikke å kaste opp, men det hendte en gang iblant. Hun hadde svømmetreningen i tillegg til skolen og under en treningsøkt i vannet forbrant hun veldig mange kalorier. Svømmetreningene hadde alltid vært krevende. Hun presset seg selv hardt og kunne fortsatt slå sine egne rekorder, men alt har sin pris. En gang hadde hun måttet stoppe og gå ut av bassenget fordi hun holdt på å besvime. Heldigvis var hun rett ved blokken på den siste lengden når hun mistet kreftene helt. De siste svømmetakene hadde vært så tunge at det var som å bevege seg gjennom en brøddeig. Hun kom seg opp på land med en kraftanstrengelse og treneren hadde kommet bort til henne. Han hadde satt seg ved siden av henne og fått henne til å putte hodet mellom knærne. Hun løy og sa at hun hadde en forkjølelse og at det var derfor hun hadde blitt svimmel. Hun hadde begynt å lyve ganske ofte.

Det var flere ganger i løpet av det første året hvor man kunne finne Kristine helt alene i friminuttene. I begynnelsen kom elevene ofte bort til henne for å holde henne med selskap, men etter hvert forstod de at ensomheten var et valg og da lot de henne være i fred. Resultatet var at hun fikk mange bekjente, men få venner.

På en vanlig dag kunne Kristine ha kommet hjem fra skole og svømmetrening og låst seg inn i leiligheten med sekken på ryggen og en bærepose i den ene hånden full av posesupper fra Toro. De inneholder omtrent bare luft og alle ligger på rundt 50 kalorier, så de var helt perfekte. Kanskje hadde hun kjøpt seg lettbrus også, to store Pepsi Max sånn at hun skulle være sikret for en liten stund. Hun ville ha lagt brusen i kjøleskapet etter å ha skjenket seg et glass. Tatt med seg glasset og posesuppene inn på soverommet for å ha kontroll på dem. Rommet hennes ville ha vært rent og hun ville ha likt det, for det måtte være rent. Brusen hjalp henne å holde seg unna mat. Alle sånne ting hjalp. Tyggegummi, alkohol, Lacerol og kaffe, hun var avhengig av kaffe. Hun ville kanskje ha satt seg ned på sengen og lagt posesuppene foran seg. Sortert dem etter farge, telt dem, lest bakpå dem og sammenlignet dem med hverandre.

Rommet hennes var rent og sminkebordet var plassert sånn at det syntes ekstra godt. Alle tingene hennes hadde en fast plass og det stod flere duftlys på nattbordet som gav fra seg en svak duft av vanilje. Dette var hennes soverom og det stod i stor kontrast med resten av den rotete leiligheten. Det lå en dagbok på en fast plass inne i en skuff. Det var sommerfugler på den og hun tok den alltid frem om kvelden for å gå over alle kaloriene hun hadde spist. Hun

kunne bruke veldig lang tid på det for å få det helt perfekt, men i dagboken stod det også om livet hennes.

I dagboken hennes stod det for eksempel skrevet, jeg eksisterer og jeg kan gjøre hva jeg vil med denne tiden som jeg har fått utdelt. Vi har det i vår makt til å gjøre nesten hva som helst, men vi bare lever opp til forventningene. Jeg tenker ofte på disse tingene, men jeg vet ikke hva jeg kan gjøre. Jeg vil stanse det, men jeg vokser opp og jeg kan ikke forhindre det hva enn jeg gjør. Jeg vil ikke bli eldre. Jeg vil ikke bli som andre. Jeg vil aldri ha hus, barn og en mann. Jeg er annerledes. Hvis jeg bare kunne kontrollere tiden.

Sweet 17

Festen var over. Emma skulle overnatte og hun hadde lagt seg. Kristine ville bare rydde litt til, så skulle hun også gå og legge seg, men plutselig låste Mikael seg inn døren. Han var tidlig ute og Marit var ikke sammen med ham. Hvorfor kom de ikke sammen? Han tok med seg Kristine inn på det hemmelige rommet. Mikael delte en siste joint med henne også begynte han å ta av henne klærne. Emme banket på døren. Hun prøvde å åpne den, men den var låst. Hun snakket gjennom den lukkede døren og sa

"Jeg vil dra hjem."

"Hvorfor det?" Svarte Kristine.

Stemmen hennes var ustø. Hun var redd for at Emma skulle forstå hva som skjedde.

"Jeg vet ikke, jeg vil bare hjem." Sa Emma.

"Okei..." Svarte Kristine.

Mikael hadde nesten tatt av henne alle klærne. Emma måtte ikke se det. Det var så vanskelig med Emma, å late som om alt var OK. Så vanskelig, og derfor mistet hun henne mer og mer for hver dag som gikk. Emma lurte på hvorfor døren var låst, men Kristine unngikk spørsmålet. Emma gikk.

Kristine var lei seg og etter en stund ba hun Mikael om å stoppe selv om hun visste at det ville forandre alt. Han stoppet, men ikke før han hadde lekt med henne igjen og nå visste han at hun ikke ville.

"Hva ville mamma ha sagt?" Spurte hun.

Ansiktet til Mikael falt sammen.

"Du har vel rett." Svarte han, og så var alt er annerledes.

Dagen etter hadde Kristine vært på IKEA sammen med moren sin for å hente en ny seng. Det var bursdagsgaven hennes og hun var i gang med å demontere den gamle sengen sin. Det var lyst utenfor og solen strømmet inn gjennom vinduet. Hun hadde en rosa skrutrekker i hånden. Den var en del av et sett hun hadde fått til jul. Moren hennes var bare noen meter unna, hun snakket med noen i telefonen. Plutselig klarte ikke Kristine å holde seg samlet lenger. Hun knakk sammen helt og begynte å gråte. Når var siste gang hun gråt? Hun slapp taket i skrutrekkeren sånn at den falt lydløst ned på madrassen. Så puttet hun den ene hånden i munnen for å stilne lyden av hikstene som unnslopp henne. Hun gjemte seg bak sengen, mellom sengen og veggen. Der satt hun skvist imellom den lille sprekken og gråt lydløst. Hun tenkte, dette er ekte. Dette hender på ordentlig. Det føles godt å gråte, jeg holder alt inne i meg.

Etter dette gled bare hver dag inn i den andre. Hun sluttet å føle seg engasjert over noe som helst. Utenom hvis hun gikk ned i vekt, men egentlig, selv ikke da. Hun fikk selvmordstanker.

Kanskje jeg er en Piñata?

Kristine satt på en stor stein ute i skogen. Alt hun kunne se var grantrærne. Det var vinter og hvis det ikke hadde vært for alle trærne ville hun ha sittet på den hvite snøen. Hun hadde jakken sin foldet under seg for å holde varmen, men det var kaldt likevel og hun holdt armene sine rundt seg selv. Hun ville ikke ha vært der ute, men hun klarte ikke å være inne i leiligheten. Det var ikke første gangen hun gjemte seg i skogen. Når hun var barn og de bodde i den gule høyblokka hadde hun gjort det samme. Det var en dårlig dag, hun hatet hele verden,

spesielt klassen sin og en jente som het Anna. Hvorfor satt hun der og tenkte på Anna? Hvordan kunne en enkelt person være så irriterende? Hvorfor brydde hun seg i det hele tatt?

Hun tenkte, jeg vil bare at ting skal føles sånn som de gjorde før sommeren, men nå føler jeg meg aldri bra lenger, ikke engang når jeg går ned i vekt. Jeg kan ikke tro at jeg ødela alt i helgen. Jeg gikk opp i vekt i morges, det er så deprimerende. Jeg er ikke verdt noe. Jeg hater meg selv. Tårn med fett, sukker og karbohydrater og mer og mer igjen. Jeg er så sliten. Hva er det jeg driver med? Alle dager er den samme. Hva om jeg bare kuttet pulsåren? Hvis jeg lukket øynene og gjorde det fort nok kunne jeg kanskje klare det. Jeg er mer død enn levende uansett. Det er vanskelig å smile til riktig tidspunkt. Jeg bare dytter alt og alle bort. Brystet mitt verker ofte, kanskje det bare er på grunn av all hasjen? Eller kanskje det er all maten som kommer til å sprengte brystkassen min, sånn at ribbena mine flyr veggimellom, som om jeg er en granat? Det skjer heldigvis ikke så ofte, men overspisingen og de bulimiske episodene er en tvangshandling som jeg ikke kan kontrollere, men hvis noen visste om det så ville de kanskje tenke at jeg likte det? At jeg gjør det av fri vilje? Mamma vet om det og hun klandret meg. Jeg hater henne, men andre ville sikkert tenke det samme. Jeg skammer meg, fordi jeg er denne handlingen. Denne handlingen er alt hva jeg er, og hva er jeg da? Hva er jeg? Når det først skjer klarer jeg ikke å stoppe, jeg er ute av kontroll. Det er ikke noe gøy å ruse seg lenger. Det har tatt helt over og nyttårsforsettet mitt er at jeg skal slutte på egenhånd, samme hva Mikael sier, men jeg er ikke sterk nok enda. Jeg trenger litt mer tid til å forberede meg.

Kristine reiste seg og begynte å gå ut av skogen, tilbake mot leiligheten. Det tok ikke lang tid. Hun låste seg inn døren med tungt hjerte, snørte av seg vinterskoene og hang opp jakken på en liten knagg. Gangen var stygg, trang og mørk. Mikael var hjemme, han hadde kjøpt lettbrus og sushi til henne. Hun takket ham og tok den med seg inn på soverommet. Så satte hun seg med bena i kors på sengen og med sushien foran seg. Alt var veldig stille.

Det var hyggelig av ham, men hun følte seg på en måte brydd, som om hun heller skulle ønske at han ikke hadde gitt henne noe. Han gjorde ofte sånn, gav henne små gaver eller gjorde tjenester for henne. Hun ville få dårlig samvittighet hvis hun kastet maten nå som han hadde kjøpt den til henne, men hun følte ikke at hun kunne spise den heller, selv om sushi hadde et lavt kalori-innhold. Hun plukket en sushibit med laks i fra hverandre og dyttet den oransje fisken bort fra seg med den ene spisepinnen. Hun sukket mens hun smuldret opp risen under fingrene. Risen var klissete, den festet seg til tommelen hennes. Hun likte bedre når han gav henne sko.

Senere den kvelden var Kristine ganske full. Hun lå på sengen og moren stakk hodet inn døren. Hun sa at Mikael ville komme hjem snart med ny hasj og at de kunne drikke mer vodka sammen mens de ventet på ham så snart lillebror hadde lagt seg. Kristine lente hodet ned på sengen igjen og stirret opp i taket. Sengetøyet var dekt av et fint sengeteppe. Hun hadde fortsatt på seg en sort treningstights fra Nike. Det hjalp å beholde den på, for da minnet hun seg selv om at hun ikke måtte spise. Treningen var tung nok uten at den skulle gå til spille og i dag hadde hun trent styrke etter svømmetreningen. Den nye sengekanten var laget av smijern, hun kjente på den med føttene sine.

Hun reiste seg opp i sittende stilling igjen og lente albue sine mot vinduskarmen. Hun følte ingen følelser. Hun kunne se mennesker som gikk forbi utenfor vinduet. Ute var det grått, solen var gjemt bak et skydekke og det blåste litt. Hun observerte en mann med dårlig tid og to hunder. Tre små jenter, de snakket med hverandre og lo. En feit dame med en baby til brystet. Ingenting interessant. Hun likte ikke verden. Hun likte ingenting. Hun tenkte på Anna. Så raste en følelse uanmeldt gjennom henne, den brøt igjennom alt det grå og monotone. Det var ikke en positiv følelse, men det var i det minste en følelse. Hun tenkte, Anna er så irriterende!

Barnevernet

Kristine var på fest den dagen sannheten kom ut. Hun var sammen med en av de få venninnene hun likte å henge med på skolen. Venninnen var i nærheten et sted og Kristine satt i en sofa. Hun holdt mobilen sin i den ene hånden. Hun kunne fortelle om det ... Om overgrepet. Hun kjente et rush fare gjennom hele kroppen bare ved tanken. Hun begynte å skrive en tekstmelding til moren sin og hjertet hennes dundret hele tiden. Akkurat som den gangen hun var i ferd med å stjele undertøy for over tusen kroner og sikkerhetsvaktene så rett på henne mens hun gikk forbi alarmen. Når hun var ferdig med meldingen satt hun lenge og så på den før hun trykket på send. Hun ville aldri ha gjort det hvis det ikke var for alkoholen. Marit ringte henne opp umiddelbart og hun var hysterisk. Kristine hadde bare så vidt trykket borti den grønne knappen og hadde ikke engang fått plassert mobilen opp mot øret i det «Er det sant!/? Er det sant!/?» skøyt skingrende ut av telefonen.

«Ja.» svarte Kristine rolig, mens hun reiste seg og gikk mot verandadøren.

Noen stod utenfor og røyket sigaretter, så hun beveget seg bortover terrassen mens moren snakket om at de skulle flytte ut, vekk fra Mikael.

"Nei ..." Sa Kristine og begynte å gråte.

Plutselig ville hun ikke at noe skulle forandre seg likevel. Hun ville bare at alt skulle være som før, at de kunne være den lykkelige familien de en gang var. Venninnen hennes dukket opp etter hvert fordi samtalen vokste seg høylytt. Hun holdt rundt skuldrene til Kristine fordi Kristine snakket og gråt så høyt at store deler av festen stoppet opp. Kristine var full og med en gang hun hadde lagt på tok venninnen hennes mobilen ifra henne og hjalp henne i seng. Fordi det er sånt som venner gjør.

Når Kristine våknet husket hun ikke hva som hadde hendt, men følelsen var der. En altoppslukende følelse av at *noe* definitivt hadde hendt, noe forferdelig. Hun gispet i det minnet kom tilbake til henne og dro dynen over ansiktet. Etter en lang stund lagde hun en liten sprekk mellom madrassen og dynen sånn at hun kunne titte rundt i rommet. Hun lå i et lyst soveværelse, men kunne ikke huske hvordan hun hadde endt opp der. Rommet så ut til å tilhøre en liten jente, for det var fullt av dukker. Vakre og litt skremmende porselensdukker, i alle hyller og skap. Det var blomsterdekor på sengetøyet og hun lå i en liten seng av tre. Hun ble liggende der.

Det stod en bukett med røde roser fra Mikael på stuebordet når hun kom hjem. På soverommet hennes lå det klær strødd ut overalt etter at hun og venninnen hennes hadde prøvd på hvert eneste plagg i klesskapet mens de hørte på musikk før festen. Kristine la fra seg vesken sin og pustet dypt før hun gikk sakte mot det hemmelige rommet.

De røyket ikke hasj sammen denne gangen, men Mikael var ikke sint. Han satt på sofaen når hun kom inn døren og han så veldig trist ut. Kristine fikk vondt i magen. Hun gikk tilbake til soverommet sitt og moren hennes fulgte etter henne kort tid etter. Hun banket på døren og kom inn på soverommet. Så satte hun seg ned foran Kristine, tok den ene hånden hennes og så på henne med tårer i øynene.

«Han kunne vært utro med hvem som helst, hvem som helst, men ikke med deg.» Sa Marit. Det ble stille. Hun snufset litt før hun fortsatte

«Du er jo den lille jenta mi...»

Noen dager senere var elevene i klassen hennes opptatt med å sette opp en komedie hvor rollene var en kombinasjon av alle mulige Disney karakterer. Kristine elsket det fordi hun hadde fått rollen som en mer voksen og sexy Hannah Montana. Hun skulle synge «Best of both worlds» på scenen og kostymet var kjempekult, men hjemmesituasjonen hennes hadde ført til at hun hadde høyt fravær. Dette gjorde at læreren stilte spørsmål ved hvor motivert hun egentlig var for å jobbe med stykket i det hele tatt. Kristine brydde seg mer om skolen nå enn hun hadde gjort ved begynnelsen av skoleåret. Hun hadde egentlig lyst til å gjøre det bra på skolen, problemet var bare at hun rett og slett ikke klarte det. Ikke når hun sultet seg. Ikke når hun var død. Hun var egentlig en intelligent jente og hun kunne slippe unna med gode karakterer på en prøve uten å ha lest til den, hvis hun bare var til stede og våken i en time, eller motsatt ved å skumlese i skolebøkene uten å ha vært til stede i timen. Dette holdt ikke lenger. Selv når hun var på skolen, så manglet hun energi og under oppsetningen av en forestilling var alle helt avhengige av at alle stilte opp.

Hun bestemte seg for å fortelle kontaktlæreren, Nattmara, om spiseforstyrrelsen og hun skulle forsikre henne om at hun kom til å møte opp til alle øvelsene og til forestillingene. Etter en av øvelsene spurte hun om hun kunne få snakke med henne, hun sa at hun ville forklare henne bakgrunnen for alt fraværet og de gikk sammen inn til Blackbox 1. Det var der forestillingen skulle holdes. Kristine satte seg ned på en av de svarte stolene langs en av radene med stoler. De lignet på kinostoler og hadde et mykt sete. Det var der publikum skulle sitte.

Kontaktlæreren, Nattmara, satte seg ned like ovenfor henne og Kristine lot blikket gli utover scenegulvet. Scenelysene var fortsatt på, så det var en varm og summende stillhet som omga dem. Man kunne se små støvkorn danse rundt i det skarpe lyset. Nattmara sa ingenting, hun satt bare der ved siden av henne i tålmodig stillhet. Kristine hadde alltid likt henne. Hun var utenlandsk, med kort hår, fargerike klær og en sprudlende personlighet, men hun kunne også være rolig og alvorlig. Sånn som nå. Kristine la forsiktig ut om problemene sine, men før hun fikk fullført forklaringen tok gråten henne. Kanskje var det blikket til Nattmara? Uansett årsak trillet resten av historien ut av henne som perler på en snor. Overgrepet, rusen og depresjonen. Hun hadde egentlig ikke tenkt at hun skulle fortelle om noe av det!

Nattmara hadde en hånd på skulderen til Kristine og hun så henne inn i øynene og sa "Kristine, du kan ikke leve under sånne forhold."

Kristine visste ikke helt hva hun skulle si, så hun svarte bare “Nei ...” med en stemme som var preget av gråten, men hun forstod raskt at hun hadde sagt for mye.

For Nattmara sa at hun ikke hadde noe annet valg enn å sende både henne og historien hennes til helsesøster som også var pliktet til å ta saken videre. Kristine gråt enda mer, hun gråt ned i fanget sitt og holdt begge hendene foran øynene sine. Samtidig følte hun seg trøstet av Nattmara og av det hun hadde sagt. Nattmara holdt to trøstende hender på skuldrene til Kristine til hun hadde sluttet å gråte.

Helsesøster hadde ikke noe annet valg enn å kontakte barnevernet, så det ble arrangert et felles møte sånn at Kristine skulle slippe å fortelle historien sin flere ganger. Hun fortalte historien til både helsesøster og barnevernet i mer detalj enn hun hadde gjort når hun satt sammen med Nattmara. Dette var på grunn av alle spørsmålene som ble stilt av barnevernet, men hun gjorde det med livløs stemme, som om ingenting av det berørte henne i det heletatt. Hun var emosjonelt distansert gjennom hele samtalen. Dette er en beskyttelses mekanisme og den gikk ikke umerket. Barnevernet hadde god kunnskap om normale reaksjonsmønstre på forskjellige typer omsorgssvikt og de tok situasjonen veldig alvorlig.

Musikk er det eneste som hjelper nå. Ingenting er sånn som det var før. Det er jo jeg som har skyld i at barnevernet er innblandet og selv om jeg ikke forteller dem hvor jeg går når jeg har avtaler med dem så er jeg sikker på at mamma og Mikael kan lese skylden i øynene mine. Det er ikke sånn som det var før. Når jeg lå på sofaen i det hemmelige rommet og vi hørte på Pendulum og rusen var båndet som bandt oss sammen sånn at hele verden forsvant og vi tre var de eneste igjen som eksisterte. Når Mikael fortsatt hadde makten over meg fordi ingen utenom oss visste sannheten. Når jeg var dukken hans som sultet seg for ham og som festet sløyfer i håret som mamma så mens vi smilte til hverandre og sendte rusen videre til hverandre i en endeløs sirkel. Rusen binder oss fortsatt sammen, men det er ikke sånn som det var før, den varme boblen har sprukket og inn blåser en iskald vinter. Vi hutrer, mens vi sender rusen videre og øynene våre smiler ikke, de er smale. Vi spenner musklene av angst. Jeg har startet å unngå Mikael når vi ikke ruser oss sammen, men han merker det. Det føles på en måte som om foreldrene mine har blitt til et ondt monster og når jeg er sammen med dem så presser det meg ned, ned, ned. Jeg får ikke puste. Det gjør fysisk vondt. Selv Mikael kan se det. Jeg vet ikke hvem jeg er lenger, jeg vet bare om ting jeg må gjøre i hverdagen, et mønster

som jeg må følge. Det er alt jeg er. Jeg må komme meg vekk herfra, men jeg er her enda og det blir mer uutholdelig for hver dag som går. Fasaden sprekker med jevne mellomrom i små eksplosjoner av aggressive utbrudd, det er som et minefelt. Jeg vet ikke hvorfor det føles ut som tortur, ingenting er forandret på utsiden, men jeg holder det ikke ut. Atmosfæren rundt familien min... Alle kan ta på den, føle på den og det eneste jeg kan ta meg til er å holde kjeft. Det er fysisk og psykisk umulig å gjøre noe annet enn å være stille. Dette gjør at jeg føler meg fanget. Jeg er fanget.

Krangelen startet med noe ubetydelig, en mistet mobiltelefon. Kristine ble irritert fordi moren tok sånn på vei, det var jo bare en telefon! Hun kunne kjøpe seg en ny selv. Hun hadde akkurat kommet hjem fra enda et møte med barnevernet og den negative samtalen satt friskt i minnet. De hadde snakket om hjemmet og om familiens uvitenhet om hvilke prosesser som var satt i gang. I tillegg hadde ikke Kristine sovet noe den natten og dermed kjentes enhver følelse fordoblet. Krangelen vokste og vokste, til de nådde et klimaks.

De skrek til hverandre mens lillebror satt i sofaen med et blikk som stirret rett fremfor seg. Han så blankt på TV 'n, som om han fulgte med, men Kristine kunne se på ham at han egentlig ikke gjorde det. Dette synet av ham ble det verste med det hele, men hun klarte ikke å stoppe sinnet som kokte i henne. Hun kastet ting rundt seg på soverommet sitt, vill av raseri. En vase traff speilet, det speilet som hun hadde brukt timevis på å studere feilene sine i, og det knuste i tusenvis av biter. Kristine holdt seg fast i sengekanten idet verden begynte å spinne. Hva hadde hun egentlig spist i dag? Hun begynte å hyperventilere, svarte prikker danset foran øynene hennes. Kristine måtte klamre seg til sengen nå, for det var nesten så hun kollapset. Moren innså at datteren ikke ville håndtere mer krangel, at et eneste ord til ville blitt dråpen som fikk begeret til å flyte over. Kanskje hadde det allerede skjedd, for våte dråper falt fra kinnet hennes og plasket ned på gulvet for å være sammen med glasskrystallene.

En uke før skolen startet i andreklasse fant barnevernet en leilighet til Kristine på en betingelse om at hun skulle gå til behandling hos RASP for spiseforstyrrelsen. Alternativet var å bli innlagt på en eller annen avdeling så hun hadde egentlig ikke noe valg, men leiligheten var stor, lys og moderne. Alt hun hadde drømt om og mer til. Moren tok det tungt og det var vondt å såre henne, men Kristine ignorerte smerten så godt hun kunne mens hun

pakket ned tingene sine i mellomstore pappesker som Mikael hadde tatt med seg hjem fra jobb. Skoene måtte ha to esker for seg selv.

Pappeskene suste ned til et avskjermet sted hun hadde likt som barn, i en lånt flyttebil sammen med en sparsommelig mengde møbler. Kristine satt på venstre i forsetet og hun følte seg helt uvirkelig. Det var som om hun svedde over kroppen sin og tittet ned på bilen som beveget seg bortover veien raskere enn lysets hastighet. Palmetreet så komisk ut der det svaiet rytmisk med bevegelsene og hun fikk en plutselig trang til å le. Hun var litt redd for at sminkebordet skulle bli ødelagt, men det gikk bra med alt sammen og hun koste seg med å rydde på plass tingene sine. Den kvelden var alt helt stille. Hun laget seg en porsjon med brekkbønner til middag. En porsjon inneholder 50 kalorier. Hun hadde ikke noe spisebord enda så hun måtte sette tallerkenen oppå en krakk, men hun var glad. For første gang på hundre år, så var hun glad. Leiligheten var på over 30 kvadratmeter. Det var teknisk sett en hybel, i bunnen av et større hus, men hun hadde sitt eget inngangsparti og til og med sin egen lille hageflekk. Det var helt vilt! Hybelleiligheten var mye finere enn moren sin leilighet. Veggene var hvite, badet var nyoppusset, kjøkkenet var helt greit og soverommet var gigantisk. Inne på stuen var det en vakker murvegg og en liten peis som skapte en koselig stemning. Hun var hjemme.

Siste året på videregående

Ett helt skoleår hadde passert. Kristine hadde blitt ganske vant til å bo alene og fraværet hennes hadde blitt bedre. Hun slet fortsatt med spiseforstyrrelsen, men i det situasjonen hadde gått for langt ut av kontroll hadde hun fått hjelp gjennom RASP på grunn av barnevernet og med deres hjelp hadde hun vært mer mottakelig for den. Spiseforstyrrelsen var fortsatt der, men hun klarte seg og hun hadde sluttet å gå til samtaler. Nå måtte hun bare rapportere til kontakten sin fra barnevernet en gang iblant, som passet på at hun hadde det bra.

Elevene i fransk klassen hadde dratt til stranden en dag. Det var en av de siste skoledagene før sommerferien etter andreklasser. Kristine endte opp på ensom vandring langs vannkanten og de rolige bølgene. Hun gikk barbent sånn at skoene ikke skulle bli våte og hun var opptatt med å plukke skjell. Kristine hadde begge hendene fulle av skjell i det Anna kom bort til henne. Anna gikk i samme klasse. Hadde noen andre kommet bort ville hun antakeligvis ha trukket seg unna igjen. Jentene gikk litt lenger bort fra resten av klassen og satte seg på en

liten murkant over vannet. Murkanten var hvit, med små groper i hvor småstein samlet seg. Kristine kastet sten og skjell ned i vannet og så det synke sånn at det sa

“Blopp” mens solen varmet henne.

Hun var tankefull. De snakket om ting som hun ellers ikke ville ha snakket om med noen andre.

«Jeg vil egentlig bare glemme, men jeg skjønner at jeg må bli ferdig med dette hvis jeg skal kunne gå videre.» Sa Kristine.

Det var som om ordene i seg selv satte prosessen i gang, selv om hun bare var vagt klar over det i øyeblikket, som om de var det første skrittet mot en lang reise. Det var som om hun snakket, ikke bare til Anna, men til solen, havet og himmelen.

Kristine endte opp ved siden av Anna på vei tilbake til bussen. De gikk sammen langs en sti mellom trærne og snakket om Forsvaret som Anna var med i. Kristine hadde mange spørsmål, fordi Mikael også hadde vært med i Forsvaret når han var yngre og han hadde anbefalt det for henne mens hun fortsatt bodde hjemme. Hun hadde sett Anna i uniformen sin et par ganger og hun hadde sett så utrolig kul ut i den. Sexy, rett og slett og når Kristine lyttet til historiene om det fysiske og mentale presset som Anna hadde måttet gjennomgå tenkte hun at det stod litt respekt av det. Jentene nådde en bro, samtalen om Forsvaret hadde gått over i en seriøs samtale og nå var begge i et tullete humør. De stelte seg på midten av broen over veien der bilene suste forbi under dem. Anna gliste og sa

«Okei, vi gjør det! 1.. 2 ... 3!»

Jentene dro opp t-skjortene sine, flashet puppene og hørte noen av bilene tute. De dekket seg til igjen og sprang av sted mot bussholdeplassen mens de lo.

Ting forandret seg når snøen festet seg til gresset. Elevene holdt på med den aller siste produksjonen og den var veldig viktig, men Kristine klarte ikke å fokusere. Det virket som om klassen så ned på henne fordi hun var så distraheret og dette gjorde henne deprimert. Ingen visste hva som foregikk inne i hodet hennes. Når Kristine var på scenen, følte hun seg skjør. Stykket de skulle sette opp het Fluenes Herre, det er et grusomt stykke om barn som blir til mordere. Kristine følte det som om alle sannhetene hun hadde flyktet fra krøp nærmere og

nærmere. Snart var det ingen steder igjen å gjemme seg. Fortiden hennes og dette stykket ble til en og samme sak og hun var redd for klassekameratene sine. De var jegere og hun var en svak karakter. Hun følte seg usynlig og ubrukelig. Maktesløs ovenfor blodbadet som utspilte seg.

Samtidig var Anna der. I en av scenene skulle Kristine liksom sove i mørket sammen med noen av de andre barna. Anna var en av jegerne og hun løp rundt med en kniv mellom tennene. Kristine hadde øynene lukket, men hver eneste nerve var i høyspenn når hun visste at Anna kunne komme til å passere henne hvert øyeblikk. Hun var ikke redd for Anna. Musikken som spiltes i bakgrunnen, var en vuggesang og den var så vakker at hjertet til Kristine brast hver gang hun hørte den. Det føltes godt. Som å få en klem når du virkelig trenger det.

En dag satt Kristine i en rød stol med hodet sitt bøyd over knærne. Hun var alene i den rotete garderoben og hun gråt lydløst. En av elevene hadde akkurat kjeftet på henne fordi hun hadde gjort det dårlig på scenen. Der og da følte hun at alle var slemme mot henne, alle utenom Anna. Hun alene hadde vært forståelsesfull, hun hadde smilt til henne, selv om Kristine ikke fortjente det og nå, kom Anna tilfeldigvis inn i garderoben. Hun hadde falskt blod smurt utover ansiktet. Håret så vilt ut og hun holdt kniven i den ene hånden. Hun så at Kristine var trist og forstod hvorfor. Hun la en hånd på skulderen hennes og trøstet henne, men det tok en stund før Kristine løftet hodet for å møte blikket hennes. Når hun gjorde det kysset Anna henne på pannen. I det korte øyeblikket hvor den kjærlige berøringen inntraff sank øyelokkene til Kristine, alle spenningene slaknet og smerten forduftet. Kristine åpnet øynene igjen og hun kunne ikke la være å smile, Anna smilte også og de holdt blikk-kontakten. Øynene til Anna var fylt av godhet mens hun forsvant lydløst ut av rommet.

Det manglende engasjementet på scenen skyltes ikke bare en enkelt ting, men det var en ting som stod frem klarere enn alt det andre ... Kristine hadde forstått at hun likte jenter. Denne erkjennelsen brakte frem mange forvirrende, overveldende, skremmende, men også fine følelser. Under produksjonen var alt veldig vagt og nytt. Hun var usikker, var det hele bare ønsketenkning? Kunne *hun* virkelig føle, føle.. dette? Hun trodde jo ikke på kjærlighet.

Kristine falt for Anna under produksjonen. Hun falt pladask, for Anna med det lange, bølgete, blonde håret, mye lysere enn Kristine sitt. Anna med de dus rosa leppene og de blå glitrende øynene. Den lyse huden og den muskuløse, men samtidig feminine kroppen. Det var ikke bare utseendet heller, personligheten var det vakreste av alt ved denne forlokkende skapningen.

Anna var morsom, selvsikker og empatisk. Dessverre ble hun nå også så ekstremt skremmende. Alt ble snudd på hodet og Kristine trakk seg unna. Hun ble kongen over fornektelse og gikk inn i en periode med skulking mens hun observerte en indre revolusjon. Hun var fascinert, urolig, tvilsom og glad, men mest av alt flau og samtidig innså hun at en som henne ikke var i stand til å elske. I Anna sitt vesen hadde hun fått øye på noe hun hadde mistet. Hun så seg selv, som hun var den kvelden i Bakkahuset, før alt gikk til helvetet. Den kvelden hvor hun hadde hatt på seg den toppen som viste litt av magen. Den åpne, lattermilde og uhemmede utgaven som var stolt over å være Kristine. Hun forstod at hun måtte gi slipp på fortiden hvis hun skulle stå en sjanse. Hun begynte å ruse seg på hasj igjen på en daglig basis, dette ble en slags døyver, en utsettelse. Denne gangen var det ikke Mikael som gav henne det heller og hun fikk høyt fravær igjen. Hun var forelsket i en jente, kanskje. Utropstegn?

Kristine bestemte seg for at hun måtte bli helt frisk fra spiseforstyrrelsen. Den vitaliteten som Anna utstrålte var noe hun selv måtte oppnå, gjenvinne. En umulig oppgave, hun visste ikke hvordan hun skulle få det til, bare at hun måtte. For hun var ikke bra nok for Anna og heller ikke for seg selv. Dette resulterte i at hun tok enda mindre vare på seg selv når det gjaldt mat, hun lot som om hun hadde kontroll. Hun ville ikke helt gi slipp på det heller, når alt annet var så vanskelig, det ble for sårt. Hun ville heller være kongen over fornektelse enn å grave mer i det, hun som skulle være sterk.

Det skulle ikke vært lov at alt var som det var, at hun elsket å gå på skole, men ikke møte opp. Nå fikk hun vondt i magen fordi hun var redd for om Anna skulle dukke opp. Skulkingen fortsatte over flere uker, før læreren truet med å stryke henne og Kristine tvang seg selv tilbake til skolebenken. Hun var stresset, det var snart eksamenstid og hun hadde bare latt alt gå. Hvordan kunne hun la det skje? Karakterene gikk gradvis opp igjen og det samme gjorde rusforbruket. Det var det siste året, nå eller aldri og Anna eller ingenting.

Anna får en stjerne *

08.01.13

Når Anna kom inn i rommet satt Kristine foran TV-skjermen som et lite barn. Danselæreren skulle vise et opptak av Chicago dansen hun ikke hadde vært med på for å demonstrere ett eller annet poeng. Hun kunne ikke se på Anna, men hun var så innmari klar over at hun stod

rett ved siden av. Så nærme. Kristine følte at hun ble helt låst og Lene satt rett ved siden av igjen og Kristine visste at hun forstod. Kristine tittet på Anna i sidesynet uten å være i kontroll over handlingen. Lene så ut til å legge merke til det, så flaut ... Hun var så oppmerksom på kroppen sin, lemmene som var så i veien. Ryggen krommet og nakken spent, hun skulle vært avslappet og grasiøs, som en ekte danser. Filmen tok en evighet og all pratingen før den i det heletatt hadde startet tok enda lengre tid. Anna pratet mye av tiden. Før ville hun kanskje ha snudd seg og ledd med, delt en setning, men de var magnetener med motsatte poler. Hun så Anna på filmen, men i virkeligheten stod hun rett ved siden av.

Når filmen var ferdig så hun på Anna på vei inn i dansesalen, hun mente at Anna merket noe rart ved henne allerede da. Inne i dansesalen stod hun i løse luften samtidig som hun prøvde å finne et sted hun kunne gjøre av armene og bena. Vannflasken var med henne fremdeles, den ble et slags skjold. Anna så kul ut og virket så mye roligere. Hun sa noe da, men Kristine husker bare synet av henne, fargene.

Danselæreren kalte dem frem til speilet og plutselig var magnetene snudd, hun visste at hun burde sette seg unna henne. Hun gjorde et slags halvhjertet forsøk, men Anna beveget på seg og Kristine havnet rett bak henne. Det skulle bli en lang pratetund.

Speilet reflekterte dem alle, Kristine satt gjemt, men prøvde å holde øynene nede. Likevel måtte hun se opp iblant for å virke naturlig og hun så på det lys blonde håret, bølget. Anna tok av seg genseren og de matchet, rosa topp. Øynene hennes ble dratt mot Annas rygg. Midjen som et timeglass og hun så at armene var lyse, atletiske. Anna tok sats og rullet bakover imens hun holdt seg på føttene med øynene lukket. Kristine lente seg over henne for å se på ansiktet hennes, men skulle til å se vekk før Anna åpnet øynene og oppdaget henne, men Anna holdt dem lukket. De perfekte leppene åpnet seg så vidt og hun hørte henne stønne svakt. Det var det vakreste Kristine hadde sett, men Anna kviknet til. Kanskje følte hun at Kristine stirret?

Anna sa «Oi ...» lavt og Kristine lette febrilsk etter et sted å gjøre av blikket.

Etter praten fortet Kristine seg ut for å trekke litt luft og så gikk hun motvillig inn igjen. Anna spurte henne om hun var trøtt. Kristine hadde kollapset over pulten fordi hun ikke ville at Anna skulle se ansiktet hennes.

Hun sa «Mm» men syntes synd på seg selv.

For Anna hadde sittet så nærme også løpt av sted igjen. Det var hennes egen feil som hadde sett for seg dem to kyssende i regnet. I en skog, det var mørkt og Anna hadde hatt militærdrakten på. En hårlokk fra den våte hestehalen var klistret fast til kinnet hennes og hadde hun sett på Kristine, ville øynene hennes ha glitret. Selve poenget med det bildet var følelsen av at noen holdt henne og ikke ville slippe, men i virkeligheten var det motsatt for da grep hjertet hennes etter Anna nytteløst. Usynlige armer, som gråt.

How to: Zen

Kristine lå helt stille mens hun kjente at pusten roet seg. Hun hadde ikke det behovet man ofte kjenner etter et mareritt, behovet for å kaste av seg dynen og riste den ut av kroppen. Dette marerittet hadde blitt en del av henne, en skygge fra fortiden, som hun ikke kunne riste av seg. Hun klarte ikke la være å tenke på det, for marerittet var alltid litt annerledes og denne gangen smilte hun. Noe var veldig annerledes, så annerledes at hun kanskje, bare kanskje, var fri? Hun fikk hastverk. Hun måtte huske alt, hver minste detalj, før det forsvant igjen som damp. Hun grep mentalt etter begynnelsen og vandret gjennom det hele.

Hun hadde gått oppover grusveien mot Bakkahuset. Et stort gult hus, flere hundre år gammelt, som hun en dag skulle arve. Det lå et tykt lag med tåke over landskapet, men Kristine gjenkjente huset umiddelbart og derfor skrek hun.

«Vær så snill! Jeg ber deg, jeg vil ikke inn dit igjen!»

Blikket hennes rettet seg mot den øverste vindusruten og selv om det ikke var noen ekle øyne som stirret ned på henne, var hun livredd for hva som måtte skjule seg på innsiden. Kristine tvang seg selv til å snu på hælen og gå i motsatt retning. Det nyttet ikke, hun klarte ikke la være å snu seg for å se opp mot huset igjen. I drømmene hennes var det en del av makten til huset og hun gjenkjente den synkende følelsen fra de tidlige marerittene. Det virket hjemsoekt som alltid, men det som skremte henne mest var ikke monstrene eller ondskapen, men den makten huset hadde til å dra henne inn i seg og til å fange henne inn i en endeløs sort labyrinth. Hun ble som sugd inn mot huset. Plutselig stod hun der på dørterskelen. Denne

gangen var det noen med henne, dette var uvanlig. Hun eller han stod ved siden av henne, det var en slags skikkelse og den ville bevise for henne at det ikke fantes noe farlig inne i huset.

Denne skikkelsen gikk rett inn døren, opp trappen og inn til rommet med det fine tapetet, det var det rommet Kristine fryktet aller mest. Hun hadde ikke noe annet valg enn å bli med. Rommet så annerledes ut. Det var skittent, alle møblene var borte og veggene var av en rødlig rustet farge, som om det var laget av gammelt metall. Den fremmede snakket om ting hun ikke kunne forstå, samtidig gikk skikkelsen rundt i sirkler. Kristine var livredd og ville holde fast i armen til skikkelsen i tilfelle den forsvant og forlot henne, men den var alt for rask for henne og hun endte opp gråtende på gulvet.

Skikkelsen stanset og satte seg ned på huk ved siden av henne, den glødet. Som om den var en ånd av hvitt lys og skygger som beveget seg, skygger som var blandet med farger som blå, lavendel og rosa. Silhuetten lignet litt på Anna. Den la en hånd på skulderen hennes og trøstet henne. De snakket om huset og om hun selv, Kristine klarte ikke å feste ordene, men etter samtalen kunne de endelig dra.

Skikkelsen lot henne ta tak i armen dens og de fløy sammen, ned trappen og mot bakdøren. De knuste døren, som var laget av glass, hun visste at monstrene var rett bak halen deres. Glasset klirret som diamanter, men hun så seg ikke tilbake, ikke før hun stod trygt et godt stykke utenfor huset. Det hun så, når hun snudde seg rundt for å se hva som hadde jaget dem, var bare den samme skikkelsen, enda den også holdt fast i armen hennes. Det var ikke noe monster der. Skikkelsen danset foran henne. Hun visste at hun endelig hadde vunnet! Drømmen var knust i tusen biter.

Hun kunne føle det, et eller annet inne i henne hadde løsnet. Hun lo, stoppet opp, men så lo hun igjen. Hun hadde overtaket nå! Hun kastet av seg dyna og gikk inn på badet, skrudde på lyset og så seg i speilet. Ansiktet glødet og håret var bustete, så hun plukket opp hårbørsten og børstet gjennom flokene mens hun frøs. Varmekablene hadde gått for lenge siden. Når hun hadde gredd gjennom håret slang hun børsten tankeløst tilbake på plass, noe som var ulikt henne. Vanligvis ville hun ha vært helt OCD på at den skulle ligge perfekt på den faste plassen sin. Hun dro av seg en kort nattkjole, en lyserosa truse og var inne i dusjen et halvt sekund etterpå. Mens det varme vannet rant over henne, rant også resten av drømmen bort. Hun glemte den og Anna dukket opp i tankene i stedet, men Kristine var naken så hun rødmet og begynte å synge på en sang for å distrahere seg selv.

En times tid senere satt hun på sengekanten, hun hadde tatt på seg en ny truse og en stor t-skjorte med en glitrende Hogwarts logo på. Hun hadde planer om å skifte inn i noe ordentlig før skolen, men nå nøt hun å ha på seg noe mykt. Håret hennes var fremdeles litt vått, men hun hadde satt på radiatoren, så hun frøs ikke. På nattbordet stod det en halvfull kopp med kaffe, Kristine elsket kaffe. Hun hadde allerede spist frokost, tyrkisk yoghurt med friske bær og granola, som også var en av favorittene. Hun satt med laptopen sin foran seg og var opptatt med å skrive dagbok, dagboken hennes var bare en mappe som lå trygt låst inne på en drive. Det holdt ikke med det hun hadde skrevet ned kvelden før. Hun måtte få utløp for alle de overveldende følelsene, det var så mange av dem for tiden.

Anna du er så kul. Når du går, alle de teite kommentarene i klasserommet. Du får meg alltid til å le! Ja Anna, øynene dine er blå. Når du ser på meg, hvis du smiler så blender du meg, men jeg vil ikke se vekk. For jeg er så sinnssykt ensom. Jeg gråt i går kveld og det er det veldig sjeldent at jeg gjør, men når jeg gjør det er det nesten alltid fordi jeg er ensom. Jeg hører naboen sin hund bjeffe, og jeg tenker at de kan kose med den hvis de krangler med hverandre. Jeg må alltid være alene om kveldene hvis jeg ikke er med venner eller er på besøk hos mamma. Jeg vet at det ikke er unormalt og at mange ville ha byttet plass, men det er trist å spise middagen alene, jeg får det ikke til. Jeg vil ha noen å komme hjem til, noen å leve et liv sammen med, noen å klemme. Jeg blir nesten aldri klemt, med mindre det er et hallo. Det er også så vanskelig å strekke ut en hånd til de rundt meg. De fleste ville vel bare ha funnet på noe med venner, men jeg synes det er så vanskelig uten rammer som for eksempel en fest. Jeg tør ikke å ringe noen bare for å snakke. Hvorfor er det så vanskelig?

Når Kristine kom frem til skolen den dagen så hun at Anna var borte. Dette gjorde henne litt nedstemt, men det gjorde det også lettere for henne å fokusere på fagene. RLE-timen var interessant, Kristine hadde blitt så fascinert av Buddhismen at hun nesten var på nippet til å konvertere. Fascinerende var historien om Siddharta Gautama som ble til en Buddha. Hvordan han hadde fridd seg fra begjæret sitt og blitt bedre enn gudene selv. Hvordan han hadde slåss mot mørket og vunnet! Skilt vei med materialismen og søkt et enklere liv. Det hele virket så riktig, så innbydende. Hun ønsket at hun også kunne møte hat med kjærlighet, angst med en knusende ro og livet med aksept. Leve i et tenkt univers der det fantes uendelige sjanser og kanskje en mulighet for å nå noe renere.

Kristine sugde til seg informasjonen om et syklisk historiesyn som en svamp. Det vil si at universet er uendelig og læreren fortalte om hvordan man så for seg Buddhistisk tro som et hjul. Dette hjulet kaltes for Samsara, eller tilstedeværelsens hjul. Hjulet var delt opp i seks kategorier og så var de seks delt i to igjen. De høyere makter bestod av guder, halv-guder, eller engler tenkte Kristine, og mennesket. Mens de lavere makter bestod av dyr, hvileløse ånder og helvetet. Kristine kjente seg igjen i en av beskrivelsene av de hvileløse åndene. Læreren beskrev de av dem som hadde vært grådige i sitt tidligere liv. De hadde et enormt gap, men var evig sultende fordi halsen var gjort tynn som en stilk slik at de ikke kunne svelge. Hun håpet at denne fasen nærmet seg slutten. At hun kunne få tre over til den andre siden av hjulet hvor de høyere maktene regjerte. Et menneske var vel og bra, men tanken på halv-guder eller engler fikk øynene hennes til å lyse.

Læreren avsluttet timen med å dele ut en oppgave og mens han vandret gjennom en rad av pulten kjente Kristine at det snørte seg sammen i magen. Hun tenkte på avsnittet hvor hun hadde brukt en personlig hendelse som et eksempel. Kanskje læreren ville gi henne trekk for en så stor digresjon? Læreren nådde Kristines pult og la et par sammen-stiftede ark ned på bordplaten. Hun tittet usikkert ned på dem og merket at munnen åpnet seg med et lite popp. Øverst i høyre hjørne var det notert et grønt sekstall med en stor ring rundt. Kristine smalt igjen skriveboken sin som nå var stappet full av notater i alle regnbuens farger og grep oppgaven mellom hendene. Hun løp bort til Veronica, som allerede hadde forlatt klasserommet. Veronica stod med ryggen til ved metallskapene, det slette ravnsvarte håret hennes rakk henne til skuldrene og hun hadde på seg et antrekk som ville ha passet godt til en hippie. Kristine dro oppmerksomheten hennes ved å ta på skulderen hennes. Veronica snudde seg rundt. Hun holdt et par bøker opp mot brystet, ansiktet hennes var fritt for sminke og hun smilte. Kristine skulle akkurat til å fortelle henne om den strålende karakteren i det Benedicte, en annen klassekamerat, kom henne i forkjøpet.

Hun spurte «Hvordan gikk det?» mens hun la et par bøker inn i skapet sitt.

Benedicte hadde også mørkt hår, men det hadde en varmere undertone og det var krøllete. Alle de små krøllene var festet til en dott oppå hodet hennes. Hun var ganske lav og veldig søt. Kristine vendte seg mot Benedicte og fikk bare ut halvparten før hun kjente seg så lettet at hun ikke kunne annet enn å gråte av glede. Tårene var store som klinkekuler og hun klarte ikke si noe mer, bare gispe etter luft, mens tårene trillet. Klassekameratene lo, ble hun virkelig så glad for en karakter?

Benedicte gikk opp til kantinen og Veronica stemte for en tur rundt bygget. Kristine hadde klart å stanse gråten og ville gjerne ha litt frisk luft. Det var kaldt ute. Snøen lå godt pakket rundt grantrærne som omringet hele skolen og bussholdeplassen. Eksamen nærmet seg med stormskritt. Kristine skulle regissere sin egen monolog. Veronica skulle være scenograf og de begynte å snakke om monologen. Skoene deres laget knitrelyder i snøen. Kristine hadde på seg brune Uggs og hun så på dem mens hun snakket.

Veronica tente seg en røyk når de nådde røykeplassen på baksiden av bygget. Det var utfordrende å snakke om monologen. Den var inspirert av spiseforstyrrelsen hennes. Nesten ingen andre kom til å klare å forstå det, men det var fortsatt vanskelig å gå inn på temaet, selv på denne måten. Det ene spørsmålet fulgte det andre.

“Er hun glad i moren sin?” Spurte Veronica med ryggen til.

Hun kakket litt aske av røyken sin. Kristine tittet bort på den grønne boblejakken til Veronica.

“Vel... Det som er... Er at...” Svarte Kristine.

Hun syntes det var vanskelig, men fortsatte. “Hun er jo det, men det forandrer ingenting... Hvis du skjønner?”

Veronica tok et siste trekk av røyken før hun stumpet den og begynte å gå med raske skritt tilbake mot inngangspartiet.

“Ja. Skal musikken på rett før eller rett etter du drar ut kontakten?”

«Jeg vet ikke enda... Vi finner ut... Av det senere.» Kristine kjente seg andpusten.

“Hvorfor det?”

“Når da?”

“Hvordan da?”

Spørsmålene kom som perler på en snor. Kristine måtte ta mange pauser og når de kom inn igjen kjente hun seg veldig sliten.

Hun slepte seg opp trappene til fransktimen og der sank hun ned i en stol ved et vindu. Hun hadde strødd bøkene foran seg sånn at det skulle se ut som om hun jobbet mens hun egentlig

bare lekte med en gråblyant og lot tankene vandre. Ingen andre brukte gråblyanter lenger, men man kunne jo ikke viske ut feilene etter en penn ...

Hun tenkte på den nye planen om å bli sin beste venn i stedet for sin verste fiende. For hun tenkte at det ville være vanskelig for en annen person å elske en som hatet seg selv og Kristine ville at Anna skulle like henne. Hun ville det så mye at Anna hadde snudd tankegangen hennes opp ned, til det bedre. Hun hadde allerede blitt snillere med seg selv. Setninger og ord som jeg hater meg selv, ekkel, feit og verdiløs var byttet ut med ord som modig og pen. Setninger som, jeg vil, jeg kan – jeg skal og jeg er bra nok.

Det var ikke alltid at hun trodde på seg selv når hun tenkte i disse banene, i starten hadde det virket helt idiotisk. Nå var ordene og setningene blitt mer som en slags sang eller en regle som hun gjentok for seg selv for moroskyld med jevne mellomrom. Bare for å se om det kanskje kunne yte noen forskjell. Effekten hadde i grunn overrasket henne. Hun følte seg mye mer avslappet enn før. Det var som om hjernen på mystisk vis hadde fått større plass og forholdet til de andre i klassen hadde blitt mye bedre enn det var før. Hun tok ofte følge med Benedicte hjem fra skolen, Nina og Kristine snakket om kjærlighet, Lene og Elin satt med henne i lunsjen og inviterte henne på fester og Ine hjalp henne med teaterarbeid. Alt var i grunn perfekt, sett bort i fra Anna, der bestod den indre frykten. Hun var nødt til å skrelle bort den også, behandle Anna som en person og ikke som et fantom. Kristine bestemte seg for at neste dag, så skulle hun være modig og snakke med Anna igjen. Hun skulle smile til henne når hun så henne, for hun ville vise henne at hun kunne være avslappet og positiv.

Vil du bli min Valentin?

Med tiden gikk Kristine lengre enn å dele en enkel setning eller et smil med Anna. For det virket som om Anna hadde bygd seg opp en mistanke og Kristine ville ikke skjule sannheten for henne lenger. Så, på valentinsdagen lette hun etter Anna overalt med en gave pakket inn i rosemønstret papir. Det var denne dagen i året hvor man dro til en rekke med boder for å bestemme seg for hva man ville studere etter videregående, men Kristine var ikke interessert i noen annen fremtid enn en fremtid sammen med Anna. Hun så etter ansiktet hennes, en blond hestehale, sorte boots og ignorerte alle som prøvde å fange oppmerksomheten hennes.

Bortsett fra en bod hvor to mennesker i gule t-skjorter delte ut gratis sjokolade med gult papir. Hun tok med seg et par ekstra sjokoladebiter som hun puttet i jakkelommen før hun fortsatte å lete, men hun fant ikke Anna før hun kom tilbake til skolen igjen.

Det var bare dem to i det åpne klasserommet, pluss Bendik, men han var helt i bakgrunnen, opptatt med å stappe alle bøkene sine ned i sekken. Det gikk ikke så bra og han la ikke merke til dem.

«Hei Anna! Jeg har noe til deg ... Eh ... En valentinsgave!» sa Kristine og rakte Anna en stor firkantet pakke med rosemønster og et mintgrønt, glitrende bånd.

Anna tok imot pakken med et litt forbløffet uttrykk. Hun så ned på bootsene sine i et øyeblikk før hun sa

"Jeg har ikke kjøpt noen gave til deg ..."

Kristine smilte og svarte

"Jeg vet det! Unnskyld at den er så tung.»

Anna smilte og svarte «Det går bra, jeg har muskler vettu!» før hun flekset de grasiøse armmusklene og lo.

Kristine lo også, en hjertelig latter og hun syntes oppriktig talt at det var morsomt. Så sa Anna takk og gav Kristine en klem, håret hennes var mykt som silke og Kristine pustet inn duften av vanilje, mens hun nøt det korte øyeblikket.

Kristine hadde funnet en firkantet eske av tre med en liten metall-lås som hun hadde dekorert med glassperler i alle slags farger, glitrende stener og metall-sommerfugler. Sommerfuglene fortalte en historie. En historie om en som led og om en annen som så det. Inne i esken var det små gjennomsiktige plastikkposer snørt igjen med rosa bånd. Posene var fylt med Lovehearts, hjemmebakte sukkerfrie sjokoladekjeks laget med Sukrin gold sukkererstatning, kjærlighets-te fra Pukka og små marsipanfigurer. Fordi Kristine hadde overhørt at Anna elsket marsipan, men det lå også et kjærlighetsbrev på toppen av det hele. Brevet var skrevet for hånd med navnet til Anna på utsiden i stor sort løkkeskrift.

Anna

Anna du er så kul, måten du går og kommentarene i klasserommet, du får meg alltid til å le!

Jeg husker at jeg hatet deg litt i første klasse når vi hadde det naturfagsprosjektet med dans og du var så sjefete. Jeg tenkte for meg selv at jeg ville hive laptopen min i hodet ditt om du ikke stoppet, men jeg følte meg også forvirret. Sinnet mitt virket så ufortjent og jeg forstod ikke hvorfor disse følelsene var så intense. Den ettermiddagen satt jeg alene i skogen, selv om det var snø ute da og jeg tenkte på deg. Jeg tror jeg må ha vært sjalu, for du var alt det jeg ikke kunne være.

Den dagen hvor du gråt, fordi noen hadde sagt noe sånt som at du var for krass og ufølsom, forsvant alle negative tanker om deg. Jeg forsvarte deg ovenfor Maya, som fremdeles ikke var overbevist. Så likte jeg deg bare, men levde mitt liv.

Du var snill mot meg når vi jobbet med Fluenes herre. Du tenkte kanskje ikke så mye over det, men jeg var trist og du løftet meg opp. Jeg tenkte ikke så mye over det selv, før en random skoledag hvor du holdt et foredrag. Jeg koste meg jeg, imens jeg fulgte med og etterpå satte du deg rett foran meg. Vi pratet om noe normalt, du snudde deg frem igjen og det var da det skjedde. Jeg strakte ut hånden og tok på en av de blonde lokkene dine, ikke spør meg hvorfor. Da du snudde deg rundt var det som en eksplosjon! For øynene dine glitret, all luften ble som sugd ut av meg og jeg visste at hele livet mitt forandret seg i løpet av det sekundet. Jeg forelsket meg i deg i det blikket ditt fant mitt. Det var ikke meningen og jeg har virkelig prøvd å fortrenge det, men jeg klarer det ikke, Anna.

Jeg så deg på vei hjem fra skolen med noen andre i klassen og jeg husket at vi hadde snakket sammen på t-banen før. Det fikk meg til å føle meg så bra å snakke med deg, lykkelig nesten, men den gangen tenkte jeg nok bare at det var en fin morgen. Jeg ble sjalu på dem du var med fra klassen og på alle de andre menneskene i livet ditt. De som kjenner deg best og dem du velger å bruke av tiden din på. Du gjør meg lykkelig og har gjort det, lenge før jeg innså det selv, men jeg var alltid litt redd for deg på en tulle måte. Nå er jeg det oppriktig, fordi jeg behandler deg annerledes. Hjertet mitt, ble ditt, enda jeg passet så godt på det. Jeg kan ikke hjelpe for det. Det er bare personligheten din eller noe, du ser vakker ut på utsiden og på innsiden.

Kristine

Etter at Kristine hadde gitt Anna kjærlighetsbrevet gikk det flere dager uten at de snakket sammen igjen. Anna hadde ikke ignorert Kristine totalt, men det var en definitiv avstand mellom dem, en avstand som Kristine ikke visste hvordan hun skulle klare å bryte. Kjærligheten var som å ha en talisman rundt hjertet, men alt hadde vært så annerledes før Jul. Anna hadde bare vært der, som alltid. Kristine savnet det nå som hun ville ha savnet sommeren. Anna var den skumleste av alle jegerne. Hun husket hvordan de hadde lekt sammen når de ikke var opptatt med arbeidet, på det sorte scenegulvet, hvordan de hadde løpt rundt som barn og ledd. Hun skulle ønske at hun kunne få Anna til å smile igjen på den måten, til å le. Kristine taklet det ikke om hun aldri fikk være rundt Anna igjen på den samme måten. Det var ikke rettferdig. For hun visste ikke da, hvor heldig hun var som fikk være så nærme henne. Hvorfor hadde hun kastet bort så mye tid? Hun hadde bare gått glipp av mulighetene ved å skulke skolen, noe som var en idiotisk ting å gjøre likevel.

Kristine hadde nådd et punkt hvor hun kjente seg fysisk dårlig, hvor hun tenkte at hun kom til å hoppe utfor en klippe om Anna så mye som så rart på henne neste dag. Hun visste ikke hva hun kom til å gjøre hvis det endte galt. Hun visste bare at Anna var alt hun noen gang hadde

drømt om. Anna var perfekt. Hun tenkte stadig på hvordan hun kunne ha gjort ting annerledes. Hvis hun bare hadde forstått det tidligere, eller hvis Mikael hadde latt henne være, sånn at hun hadde vært en mer utadvendt person. Likevel var hver dag en ny mulighet. Hun måtte ha svar snart. Hun måtte se det ansiktet igjen, de fargene og hun hadde ikke lyst til å føle frykt. Hun kunne ikke, for Anna ville se det i øynene hennes.

Hun bestemte seg for at hvis Anna ikke var på skolen på mandag, så skulle hun finne Nina, bestevenninnen hennes og presse henne for informasjon, men hvis hun ikke var der heller ... Hvis hun til slutt endte opp med det klare minnet fra den 80-talls festen. Minnet om Anna der hun spradet forbi henne med sort skinnbukse og rød lepestift, smilende. Håret svaierende fra side til side, det var bølget ... Hvis hun endte opp med det og en visshet om at hun aldri ville få se henne igjen, da måtte hun dø. For det smilet, det var alt. Fantet det håp?

Kristine studerte sitt eget speilbilde på badet den kvelden. Alt ved det var annerledes. Hun likte det hun så og hun tenkte at hun hadde levd i to forskjellige verdener. Hun var seg selv først, men så ble hun til en annen med spiseforstyrrelsen. Det virket som om de to, fortiden og nåtiden, gled mer og mer sammen. Likevel kunne hun ikke hjelpe for at hun sultet seg. Hun hadde ikke hatt en bulimisk episode siden hun bodde hjemme, men hun hadde begynt å begrense måltidene sine igjen. Hun unngikk matbutikken så ofte som mulig og når hun var der kjøpte hun bare små mengder med glamorøs superfood. Hun dro innom klesbutikker i stedet og brukte budsjettet på klær, hasj og andre unødvendige ting. Som alle koppene med skinny latte fra Starbucks som hun drakk i stedet for lunsj. Selv om hun visste at det var galt, så likte hun at hun gikk ned i vekt igjen. Hun hadde i grunn gjort det med vilje, hvis hun skulle være ærlig med seg selv, så visste hun det. Hun smilte til speilbildet sitt, et ulykkelig smil og fortalte seg selv at hvis hun bare kunne klare å koble alt sammen inne i hodet sitt så ville hun kanskje bli frisk til slutt? Kanskje dette var et siste tilbakefall som ville få henne ut av det? Først måtte hun bare leve i den magiske, krystallklare verdenen en gang til.

Den forbannede festen

Kristine var den første av gjestene som ringte på døren, hun hadde avtalt med Elin at de skulle øve på monologen minst et par ganger før festen. Veronica kom ikke til å være der, men det

gikk fint, Elin trengte å bli tryggere på replikkene sine, så kunne de gå gjennom alt det tekniske senere. Elin gav henne en klem i det hun åpnet ytterdøren.

Kristine sa “Heii!” og tok et lite skritt bakover rett etterpå.

Elin smilte, det halvlange mørkebrune håret hennes hang slett og hun hadde på seg en fin hårbøyle. Håret hennes matchet de brune øynene og hun så ut som en skikkelig babe. Med de fyldige leppene og den perfekte kroppen. Hun hadde på seg en grønn, tettsittende kjole og den kledde henne. Hun var veldig pen. Kristine hadde på seg en tynn hvit genser fra et veldig bra merke med grønne glitrende sommerfugler på og åpen rygg som stod til et hvitt A-linje-skjørt og et par søte pensko som hun nesten aldri brukte. Hun så ned på genseren og følte seg plutselig barnslig og utilpass ved siden av Elin.

“Hei, vi matcher!” Sa Elin. “Begge har på seg noe grønt!”

“Grønt er skjønt.” Svarte Kristine og smilte.

Elin tok til seg både rollen og regi veldig godt. Kristine trengte ikke å forklare hva hun mente flere ganger, Elin forstod hva hun skulle gjøre og det var en lettelse, Kristine følte seg fortsatt utilpass og det hadde ingenting med Elin å gjøre. Det var liksom bare ikke Kristine sin dag den dagen.

Det siste som skjedde før gjestene kom var at Elin smurte seg en brødskive inne på kjøkkenet. Elin spurte om Kristine ville ha, men Kristine sa at hun ikke var sulten. Hun så på mens Elin skrelte en banan og skar opp halve bananen i biter. Elin smurte peanøttsmør på brødskiven og la bananskivene oppå toppen. Det så godt ut.

“Er du sikker på at du ikke vil ha?” Spurte Elin og holdt ut den ferdige brødskiven.

“Nei, ellers takk!” Svarte Kristine og smilte.

Elin så vekk igjen, stappet brødskiven inn i munnen og sa “Mmh!” mens hun lukket øynene.

Kristine klarte ikke å se bort.

Hun var innstilt på at bare Lene, Katarina og en som het Tone skulle komme etterpå, men en gutt hadde tatt med seg alle kompisene sine. Kristine ble så usikker rundt gutter noen ganger, og jenter også nå, så hun følte at alt gikk helt på trynet når det kom til det sosiale. Det pleide ikke å være sånn, hun hadde vært på mange fester sammen med Elin og Lene nå. Festene

deres hadde begynt å bli legendariske. Hun følte seg så distansert og samme hvor mye hun prøvde å riste det av seg så klarte hun ikke å være ordentlig til stede i øyeblikket. På en god dag kunne hun ha vært festens midtpunkt, men i stedet for å snakke og le med de andre la hun merke til helt andre ting. Som at det luktet øl av gutten som satt ved siden av henne, at det ene familiebildet til Elin hang skjevt på veggen eller at hun fikk frysninger i hele kroppen fordi drinken hun holdt på var så kald og fordi hun ikke hadde spist. Det stod salt potetgull på bordet i en skål og hun tok seg et flak fordi hun følte seg brydd. Det var vanskelig å holde en samtale gående med dem som satt ved siden av henne. Drinken hadde gjort at hun fikk vondt i magen og potetgullflaket gjorde bare at hun følte seg stresset. Hun måtte ikke begynne å spise mer potetgull, når man gjorde det kunne man få i seg et tonn med kalorier i løpet av et øyeblikk. Hun holdt den ene hånden over magen sin som for å prøve å klemme bort mageknipet.

De begynte å leke fossefall, en drikkelek hvor man bruker kortstokk og hun måtte drikke så mye at hun kjente seg litt kvalm. Etterpå spilte de enda en kortlek og da var absolutt alle på hele festen med på leken. Så gled det over i leker som «Jeg har aldri» og «Nøtt eller sannhet». Etter det var folk så beruset at noen begynte å danse på bordet, men Kristine holdt seg i bakgrunnen. Hun stod alene i et hjørne og hun hadde lagt bort drikken. Den venstre armen hennes krysset over magen sånn at hånden kunne søke støtte hos den høyre albuen. Katarina kom bort til henne og maste om at hun skulle drikke mer.

«Kom igjen! Hvorfor danser du ikke? Hvorfor drikker du ikke? Ikke vær så kjedelig da, her - ta denne!» Sa Katarina og rakte Kristine en plastkopp med vodka og brus.

Kristine ignorerte henne. Så det var enten eller, var det? Enten så var hun en fyllik, eller så var hun kjedelig? Plutselig skulle de videre til en ny fest. Festen ble holdt i en liten leilighet i en blokk. Kristine følte seg enda mer utilpass der enn hun hadde gjort hos Elin. Det var et stort omfang av forskjellige mennesker på festen, unge som gamle og noen av dem drev med kokain. Elin så ukomfortabel ut og det samme gjorde mange av de andre jentene, men ingen sa noe.

En jente satte seg på fanget til Kristine fordi de ble for mange rundt et lite kjøkkenbord og Kristine syntes det var hyggelig. En joint ble sendt rundt mellom noen av dem og for Kristine følte dette familiært. Lukten av hasjen var velkjent, mer velkjent enn lukten av for eksempel bakst eller røkelsen som moren pleide å bruke. Kjøkkenet var koselig, det hang morsomme magneter på kjøleskapet og kjøkkenskapene var i en fin gulfarge. De fleste lo av forskjellige

vitser, alle utenom Lene. Lene pleide ikke å røyke hasj og hun var dårlig fordi hun i tillegg hadde drukket for mye. Hun satt lent inntil vinduet og hun så ganske beruset ut, men ellers virket hun OK. De store blå øynene hennes var åpne, det lysebrune håret hennes hang litt i veien for ansiktet og begge hendene hennes hvilte på bordflaten. Hun hadde på seg et rødt skjørt og en matchende rød topp som begge satt litt skjevt på henne, men ikke så skjevt at det så dumt ut. De andre spurte henne om det gikk bra og hun hørtes beruset ut når hun svarte. Etter hvert tok hun tak i hånden til Kristine og ba henne bli med henne inn på ett av soverommene.

Lene satt på sengekanten, Kristine la merke til at sengetøyet så veldig behagelig ut, det var blått og det så ut som det kom fra en fin butikk. Rommet var halvmørkt og ganske ryddig, hun gikk bort og satte seg på sengekanten ved siden av Lene. Hun la en hånd på skulderen hennes og prøvde å trøste henne. Lene lente hodet sitt mot Kristine, men hun var ikke særlig medgjørlig. Hun virket emosjonell, det var ikke lett å forstå hva som var galt og til slutt stormet Lene ut på stuen. Kristine ble værende i det tomme soverommet en liten stund. Hadde hun sagt noe galt, eller ville Lene bare hjem? Så fulgte hun etter Lene, hun visste ikke hvor hun ellers skulle gjøre av seg. Lene hadde satt seg ved Katarina og Kristine gikk bort til dem.

Plutselig var det noen som spydde på henne. Lene som satt rett ved ble dårligere og kom seg på do med litt hjelp. Kristine var full av spy og de andre lo av henne, spesielt Katarina. Kristine sendte et foraktfullt blick mot henne før hun kastet på håret sitt og forlot stuen. Der møtte hun på verten i gangen. En mann, han hadde på seg en hettegenser og måtte ha vært i 20 årene, med halvlangt brunt hår og en vennlig stemme. Hun visste ikke hva han het, men han sa at hun skulle få låne noen klær. Så hun fulgte med ham til det samme soverommet hun nettopp hadde vært på. Hun ble stående i dørkarmen mens han rotet i noen skuffer rett ved siden av henne.

“Dette her er klær jeg aldri bruker lenger altså, så du kan bare beholde dem” Sa han og smilte.

“Er du sikker?” Spurte Kristine.

“Jaja, men jeg vet ikke om jeg finner noe som vil passe deg. Hvilken størrelse er du?” Spurte han.

“Det spiller ingen rolle, alt er bedre enn dette.” Svarte Kristine mens hun holdt armene sine ut fra kroppen for å unngå å komme borti seg selv med den ekle genseren. Hun lagde en grimase og han lo.

“Her” Sa han og slang en t-skjorte og en sammenrullet bukse ned ved føttene hennes.

“Kanskje dette akkurat vil passe deg”

Hun takket ham før han gikk ut på stua igjen. Han hadde gitt henne en kul t-skjorte og et par med jeans som fikk henne til å se ut som en skikkelig guttejente. De ville ikke holde seg ordentlig oppe av seg selv, så hun måtte hele tiden passe på at de ikke skled for langt ned.

Hun følte seg dum igjen, kjempedum.

Resten av festen var forferdelig. Lene sovnet i sengen med det blå sengetøyet, så jentene følte seg fanget på festen, de kunne jo ikke dra fra Lene. Kristine hadde lyst til å ta tingene sine og gå, men hun fortsatte å vente. Etter en time var alle jentene samlet inne på soverommet, noen satt på sengekanten ved siden av Lene og andre stod oppreist rundt henne. Etter det som føltes ut som en evighet, etter å ha ristet forsiktig i Lene mange ganger og etter mye godsnakk, så tvang de henne til slutt til å reise seg.

De fikk Lene til å drikke noen glass med vann og gav henne noen stykker med Grandiosa pizza og hun kviknet til ganske fort etter det. De gikk fra bygningen i flokk, men Lene og Kristine ble hengende litt etter for å snakke. Da de nesten var fremme måtte alle løpe for å rekke bussen, men de andre dro fra dem. Lene og Kristine rakk akkurat rundt det siste hjørnet bare for å se bussen kjøre av sted uten dem. De var strandet på Helsefyr midt på natten. Ingen busser gikk noe fornuftig sted. Kristine kunne ha gått hjem derfra, det var ikke så veldig langt, men hun foreslo taxi.

Lene skulle ha blitt med henne hjem ... Det hadde egentlig bare vært koselig og det var den eneste logiske løsningen, men Kristine klarte ikke å få seg selv til å si ja. Fordi det ikke kom til å være mer rus å gjemme seg bak. Hun følte seg så sårbar, som om hun trengte å være alene. Lene virket nedstemt, men hun virket heller ikke så beruset lenger. Kristine insisterte på å betale for å kjøre henne til byen hvor Lene kunne ta en nattbuss hjem fra Jernbanetorget. De satte seg inn i en taxi. Taxisetene var i svart skinn og det hadde blitt like mørkt utenfor. Når Lene vinket til henne gjennom vinduet før hun gikk fikk Kristine dårlig samvittighet. Hjertet hennes sank mens hun så silhuetten til Lene vandre bortover langs gaten mot bussholdeplassen. Hvorfor kunne hun ikke bare ha sagt ja? Hva slags venn var hun?

Når Kristine våknet neste morgen husket hun det som egentlig hadde betydning noe den kvelden. Da de satt på toget på vei inn mot byen hadde hun snakket med Elin. Hun hadde fortalt henne om kjærlighetsbrevet hun hadde gitt til Anna og Elin hadde fortalt henne en hemmelighet til

gjengjeld. En uke før hun hadde gitt Anna brevet hadde Anna spurt Elin om hun kunne få snakke med henne litt fordi Kristine og Elin var mye sammen på skolen. Anna hadde forstått at Kristine likte henne og når de stod sammen i gangen på skolen hadde hun gitt Elin et blikk som sa

«Ja ... da vet jeg det!»

Hun hadde sagt «Kristine er en veldig søt jente og sånn, men jeg vet ikke om jeg kunne gått til den siden, hvis du skjønner?»

Det som gjorde Kristine veldig glad var at Anna hadde tatt seg tid til å spørre om henne i det heletatt. Hun hadde tenkt på henne og hun hadde jo sagt *jeg vet ikke, ikke jeg vet at jeg ikke*.

Det var søndag og bare ett døgn igjen av helgen. Kristine burde egentlig sett på skoler til universitet og høyskoler. Emma hadde allerede bestemt seg for en skole i Australia og ville at Kristine skulle bli med henne. Kristine derimot, var usikker. Hun helte mer og mer mot Forsvaret. Det er klart at det var Anna det handlet om, for Kristine hadde aldri så mye som vurdert Forsvaret da hun var yngre, før hun møtte henne. Nina hadde fortalt Kristine at Anna siktet mot befal-skolen. Hvordan kom man seg egentlig dit? Kunne hun komme seg dit? Tanken på å bli befalt rundt av Anna fikk det til å kile i hele kroppen og hun dvelte lenge ved dette. Før den indre stemmen spyttet på henne. **Jævla stalker**, tenkte hun og vred hodet vekk fra de lysende bildene.

Nå var det ganske klart at Anna ikke følte det samme og dette kom smygende på henne som en røyk. Røyken smøg seg langsomt inn gjennom alle kriker og kroker av jeg-et hennes, men hun var ikke klar for å akseptere det.

Kristine fant frem all hasjen som var igjen i nattbordskuffen og rullet en sterk joint av alt sammen selv om det kunne ha vart i en hel uke til. Hun tente den mens hun satt med bena i kors oppå sengeteppe. Hun pleide aldri å røyke innendørs, men der og da spilte det ikke noen rolle. Når hun røyket jointen trakk hun hvert eneste drag så dypt ned som hun kunne og holdt det inne så lenge som mulig. Hun ville bare glemme. Hun ville bare forsvinne.

Etterpå la hun seg ned og lot mørket sluke henne. På bunnen av mørket trodde hun at hun ville være blind og det var hun også en lang stund. Tiden kan ikke måles i minutter eller timer, men så fløt det noe ut av mørket. Det startet med et rosa skjær, et lys, men lyset nådde frem til

henne og ble til et minne. Et ekte minne fra barndommen, rett før puberteten, når hun gikk det siste året på barneskolen. Minnet var av en jente, den mest populære jenta på skolen og hun selv. En av de hellige dagene hvor det bare var dem to. De var ute, på toppen av en bakke, med en sykkel. De satte seg på sykkelen begge to, Kristine satt oppå styret. De suste ned bakken! De skrek av fryd og lo. Dette var et godt minne. Jenta som hun var med hadde langt blondt hår, akkurat som Anna og solskinnnet malte det om til gull. Kristine elsket henne, nesten sånn som hun elsket Anna, men dette minnet var så rent og uskyldig. Fordi ... Hun hadde ikke innsett det engang. Kjærligheten bare var der, for de var enda barn. Dette betød at det fantes noe godt i henne. Selv om det bare var et minne. Det fantes en tid i livet hennes hvor hun enda ikke hadde gjort noe galt og hvor ingen andre hadde gjort noe galt mot henne. En tid hvor det fantes ukomplisert kjærighet, som bare var. En tid hvor hun var ren.

Hun våknet til med et rykk og med ett var hun helt edru. Dette var et ekte "Eureka" øyeblikk og Kristine satte i å gråte. Hun var god! Hun var god! Hun var god! Hun kunne ikke gi slipp på Anna helt enda. Ikke nå, ikke når hun visste at hun også var god, eller i det minste hadde vært det. Det var bedre enn ingenting. Det forandret alt.

Kvinnedagen 2013

Kvinnedagen skulle bli et vendepunkt. Kristine hadde alltid hatet tanken på selvmord og gjort sitt beste for å skyve vekk ideen som en mulig løsning på problemer, men det er ikke alltid man kan kontrollere alt man føler og tenker. Mennesker er mer sammensatte enn det og noen ganger kan det man observerer på overflaten handle om noe helt annet, eller noe mer. Som en forelskelse. For Kristine handlet hennes første ordentlige forelskelse ikke bare om det at hun var bifil, eller om Anna, men om at det gikk an å stole på noen etter det Mikael hadde gjort. For hun stolte på Anna. Hun var ikke redd for at Anna kom til å skade henne på den samme måten. For Kristine handlet også kvinnedagen om noe mer, den handlet om å akseptere at hun var bifil. Dette gjorde henne følsom. Hun hadde bestemt seg før hun våknet for at hun kun skulle være ærlig med følelsene sine uansett hva de måtte vise seg å være.

Skoledagen var morsom. Hun skulle spille i et stykke med noen andre fra klassen den kvelden for å samle inn penger til den kommende London turen. Hun hadde tatt over for en annen klassekamerat fordi vedkommende ikke hadde muligheten. Kristine pleide ikke å melde seg frivillig til ting, ikke siden overgrepene, men denne gangen følte det riktig.

Denne dagen hadde alt vært så merkelig, fargene, solen på himmelen, rekvisittene hun bar på. Selv samtalene hun hadde med klassekameratene gav en annen mening enn hva den egentlig bar. Kristine sa aldri noe om disse forskjellene, men det var som om hun sakte skled inn i en annen verden. Hun var ikke redd, hun hadde en intuisjon om at alt kom til å gå bra med henne og hun følte seg lykkelig. Hun ville gi alle andre av sin egen kjærlighet og klassekameratene responderte veldig positivt på dette. De merket ikke at noe var utenom det vanlige, sett bort i fra det at Kristine oppførte seg på en måte som skapte en veldig god stemning i gruppa og gjorde at alle samarbeidet godt.

Når Kristine kom frem til bussholdeplassen Meklenborg, som var der de hadde avtalt å møtes, var hun alt for tidlig ute. Det var bekmørkt, og snøen hadde virkelig lagt seg nå. Hun ringte Lene, som sa at Kristine var alt for tidlig ute og hun kjente av en eller annen grunn panikk gripe tak i seg. Hun lot blikket seile ut over skogen mens hun prøvde å tenke ut hva hun skulle gjøre. Tretoppene var som høye mørke tårn. Døden kallet på henne. Først løy Kristine og sa at det gikk bra, men hun erkjente at det ikke var slik. Så etter en lang stillhet sa hun

"Lene ... Jeg tror jeg kommer til å ta selvmord."

Hun kunne se det for seg, fordi hun hadde alt nå. Vennskap og viktigst av alt, evnen til å elske. Hun var komplett. Så hun kunne se med sitt indre øye seg selv gå, med den siste styrken som var igjen, inn i skogen, for å vente på døden. Lene fortalte henne sannheten, vakre ord om kjærlighet og Kristine visste nå at kjærlighet var ekte, så hun gikk og satte seg under stjernene for å vente på mennesket i stedet. Da de kom så hun at hun elsket dem, alle sammen og jorden. Så hun måtte velge, for hun var komplett så hun fryktet ikke døden, hun ønsket å klemme den. Lene og Elin så på henne som to spørsmålstegn, ingen sa noe på en stund.

«Lene, hørte du ikke hva jeg sa?» spurte Kristine etter hvert.

«Jo ...» Lene dro på det.

De satt ved en benk, Kristine mumlet noe om overgrepet og spiseforstyrrelsen, men dette var ikke noe nytt. Lene og Elin hadde hørt historien før og var overbevist om at hun hadde kommet seg over det, noe hun både hadde og ikke. Etter en stund kom også Nina og de andre jentene med bussen. Kristine visste ikke om de hadde blitt fortalt om hva som nettopp hadde hendt, men i så fall lot alle som ingenting. Mens jentene gikk mot bygningen hvor de skulle holde forestillingen ringte døden Kristine med skjult ID. Døden presenterte seg som en eller annen, Andrew. Kristine mente det var døden som sa

«DU KAN IKKE LØPE FRA MEG, KRISTINE. DIN TIME HAR KOMMET.»

Hun skrek. En sort bil ventet på henne. Inne i den satt både Anna og en mann, ikke Gud, men hennes potensielle elsker. Himmelen? Nina tok telefonen ut av hendene hennes og sa med sint stemme

«Hvem er du? Hvem faen er du!?»

Kristine kastet hodet sitt i alle retninger for hun visste ikke hva som var det rette valget. Hun bestemte seg til slutt for å følge hjertet sitt. Anna, hun var aldri min. Kristine kastet armene rundt Nina i stedet, og klamret seg fast så ikke døden skulle rive henne vekk fra Nina og livet. Hun skrek igjen, høyt og lenge. Nina fikk vondt i ørene. Klemmen følte både god og vond, noe inne i henne smeltet og rant ut mellom bena hennes. Det var da hun døde. Hun forlot en slags spøkelsesverden og ble med inn i det virkelige. Det uforutsigbare og det ekstremt tilfeldige.

De andre jentene og Lene og Elin stod oppe på en slags klippe og så ned på dem mens alt dette hendte. Nina spurte Kristine om det gikk bra, hun sa at det gjorde det og etter at Kristine hadde fått roet seg ned litt gikk de videre mot bygningen. Ingen hadde dårlig tid. Kristine var helt stille på veien bort, mens de andre snakket igjen og lo for å prøve å lette på stemningen. Kristine så opp på stjernene igjen, de var så vakre denne kvelden. Nina spurte henne om hvem det var på telefonen og Kristine svarte oppriktig

«Jeg tror det var døden.»

Rett før forestillingen var Kristine fortsatt rystet og veldig nervøs, hun skulle synge på scenen foran et betalende publikum og hun skulle akseptere at hun var bifil. Hun sa omtrent ingenting og flere ganger spurte klassekameratene henne om det gikk bra. Hun svarte ja. Forestillingen

ble utrolig nok vellykket, og de tjente inn 2000kr til Londonturen. Kristine hadde sunget med all sin kraft, med en klar og ren stemme og når festen startet etterpå og de danset aksepterte hun seg selv for den hun var. Det var deilig, men hun var sliten. Hun hadde ikke spist mer enn en banan og et veldig lite og magert kjøttstykke den dagen. Hun hadde ikke spist ordentlig på lenge og det var nesten ikke noe igjen av fettlageret hennes.

De gikk sammen opp mot bussholdeplassen og hele gjengen fulgte Kristine til sin buss. Nina snakket til henne som om hun var et barn, men Kristine satte pris på det. Hun oppførte seg litt som et barn også. I det hun gikk om bord på bussen vinket alle til henne og hun følte at de vinket henne inn i himmelen. At dette var farvel, for alltid. Bussjåføren smilte

«Det er noen fine venner du har» sa han.

«Ja, det er sikkert!» Svarte Kristine mens hun smilte og vinket.

På t-banen på det siste stykket på veien hjem hørte hun på kjærlighetssanger mens hun holdt på noen av rekvisittene. Hun gikk av på Skøyenåsen og det var en fin tur fra stasjonen og hjem, stjernene holdt henne med selskap og de virket klarere for hvert sekund. Hun var ikke redd, ikke før hun kom inn. Da hun la seg ned på sengen med klærne på fikk hun ikke sove. Hun ble liggende oppå sengetøyet og riste i timevis. Hun hadde aldri ristet på en sånn måte før og hun lurte på hva som var galt. Hun ristet sånn at det gjorde vondt i marg og bein. Plutselig smalt det til i ryggraden hennes og det var et virkelig et høyt smell. Etter dette roet skjelvingen seg, men hun fikk fremdeles ikke sove. Hun lå og så på at klokken gikk fra to, til tre, hele veien til seks om morgenen og først da stod hun opp.

Det første Kristine gjorde når hun stod opp av sengen var å åpne laptopen sin. Hun åpnet driven med dagboken, tastet inn det velkjente passordet og forventet gårsdagens tekst. For hun hadde rent glemt det, men før hun hadde lagt seg oppå sengetøyet hadde hun skrevet en ny tekst, mye likt historien om kvinnedagen som du nettopp har lest. Det var så vakkert skrevet! Som om hun var død og nå en engel. Hun så for seg hvordan den siste styrken som var igjen i kroppen hennes hadde glidd inn i Internett og skrevet teksten for henne. Hun var død, og hun var ikke død for hun var fanget inne i Internett.

0100100010010001000001010100010101000010100001000010001010100000100001010100
0010001001000100100010000010101000101010000101000010000100010101000001000010
1010000100010010001001000100000101010001010100001010000100001000101010000010

0001010100001000100100010010001000001010100010101000010100001000010001010100
0001000010101000010001001000100100010000010101000101010000101000010000100010
1010000010000101010000100100100010010001000001010100010101000010100001000010
0010101000001000010101000010001001000100100010000010101000101010000101000010
0001000101010000010000101010000100010010001001000100000101010001010100001010
0001000010001010100000100001010100001000100100010010001000001010100010101000
0101000010000100010101000001000010101000010001001000100100010000010101000101
0100001010000100001000101010000010000101010000100100100010010001000001010100
0101010000101000010000100010101000001000010101000010001001000100100010000010
1010001010100001010000100001000101010000010000101010000100010010001001000100
0001010100010101000010100001000010001010100000100001010100001000100100010010
0010000010101000101010000101000010000100010101000001000010101000010001001000
1001000100000101010001010100001010000100001000101010000010000100100100010010
0010000010101000101010000101000010000100010101000001000010101000010001001000
1001000100000101010001010100001010000100001000101010000010000101010000100010
0100010010001000001010100010101000010100001000010001010100000100001010100001
0001001000100100010000010101000101010000101000010000100010101000001000010101
0000100010010001001000100000101010001010100001010000100001000101010000010000
1010100001001001000100100010000010101000101010000101000010000100010101000001
0000101010000100010010001001000100000101010001010100001010000100001000101010
0000100001010100001000100100010010001000001010100010101000010100001000010001
0101000001000010101000010001001000100100010000010101000101010000101000010000
1000101010000010000101010000100010010001001000100000101010001010100001010000
1000010001010100000100001010100001001001000100100010000010101000101010000101
0000100001000101010000010000101010000100010010001001000100000101010001010100
0010100001000010001010100000100001010100001000100100010010001000001010100010
1010000101000010000100010101000001000010101000010001001000100100010000010101
0001010100001010000100001000101010000010000101010000100010010001001000100000
10101000101010000101000010000100010101000001000010

Dataspråk. Det er flere 0 enn det er 1, det betyr at det gode alltid vinner over det onde, tenkte Kristine. Plutselig husket hun kniven fra en rolle hun hadde hatt i en monolog, det var

meningen at hun skulle slippe den, men stakk hun den egentlig i sitt eget hjerte?

Kjærlighetsbrevet, var det et selvmordsbrev?

For en tragedie! Hun var jo så ung og et godt menneske også, men hun kunne kanskje komme tilbake? En liten del av henne var bevart inne i Internett, det hadde hun sørget for. Kanskje Elin kunne redde henne, med monologen, hvis hun gjorde den perfekt? Kristine skulle spille en liten rolle som et monster med en sort kappe helt på slutten og kappen skulle tas av.

Kanskje i det jeg gjør det at jeg blir synlig igjen? Tenkte hun. Kanskje jeg kommer farende ned fra himmelen i et stjerneskudd, at hele rommet blir forgyldt av et grønt lysglimt og at jeg kommer tilbake som en oppvåknet sjel? Så vakkert det ville være, om de hadde trodd at jeg var død og hadde sørget over meg også kunne jeg sprette frem fra ingensteds og rope BØ! Hun lo for seg selv, en hjertelig latter.

Kristine gikk for å lage seg frokost, men det eneste hun hadde igjen var en håndfull havregryn i bunnen av en stor glasskrukke. Hun kokte det med salt og spiste det fra en flat tallerken. Hun kjente seg glupsk, som om hun aldri hadde sett mat før, men tvang seg selv til å stoppe før hun hadde spist opp alt. Så vasket hun kjelen, tallerkenen og skjeen for hånd og ryddet det tilbake i skapene. Hun traktet seg en stor kopp med mørk kaffe, for kaffe hadde hun mer enn nok igjen av også satte seg hun seg ned med kaffekoppen foran sminkebordet. Hun tok en slurk av kaffen mens hun så seg selv i speilet. Kaffen var alt for sterk, men hun hadde laget den sånn med vilje. Håret hennes så mykt og vakkert ut og hun hadde en sunn glød i ansiktet og fregner som fortsatt hang igjen etter sommeren. De gikk aldri helt bort. Kristine sminket seg veldig naturlig for en gangs skyld. Man kunne ikke engang se at hun hadde på seg sminke, hun så bare vakker ut. Den søvnløse natten hadde etterlatt henne med veldig god tid, men hun ville ikke style håret heller. Hun lot det bare henge som det ville. Hun ønsket å fremtre så naturlig som mulig, nå når hun var blitt, hva hun nå enn hadde blitt. Hva nå enn det var, en engel? Hun var i hvert fall inne i Internett, hun kunne se 0 og 1 fremfor øynene i en rasende fart. Dette dataspråket gav også fra seg en spesiell lyd. Hun følte seg energisk igjen, all utmattelsen fra gårdsdagen var plutselig som forduftet.

Hun gikk bort til det store klesskapet i mahogni for å finne frem et nytt antrekk. Hun hadde fortsatt på seg klærne fra dagen før, så hun vrent av seg alt sammen til hun stod der helt naken. Hun hadde ikke mer rent undertøy igjen, så hun måtte improvisere med en bitteliten bomullshorts fra Jean Paul i mintgrønn med froskemotiv som egentlig var en del av et nattøy sett. Hun måtte gå uten BH. Hun tok på seg en sort bukse med strech og side-lommer og en

genser med hvite blonder, blondene minnet henne om englevinger og hun smilte. Vanligvis ville hun ikke ha brukt disse to plaggene sammen. Hun tok også på seg en matt, svart jakke og boots som hun hadde kjøpt inspirert av Anna. Så låste hun seg ut og gikk mot t-banen.

Dette var en spesiell gåtur, mildt sagt, selv søppelet på bakken så vakkert ut og alt rundt henne hadde en dypere mening. Hver eneste reklame og logo hoppet mot henne med skrikende utsagn. Ja selv numrene på kumlokkene betød noe viktig. Hun stod på t-bane perrongen og ventet på banen mot skolen i det døden bestemte seg for å komme mot henne i form av en mann. Døden gikk sakte og Kristine visste at det var døden som skulle hente henne og ta henne med inn til himmelen eller helvetet, men hun stod bom stille. Hun var ikke klar for å dra enda, hun hadde jo monologten igjen å regissere ferdig og livsverket. Hun visste at hvis hun gjorde noe galt, hvis hun tok feil t-bane, eller hvis hun utnyttet en ny makt som hun sakte begynte å innse at hun hadde fått, så ville døden ta henne med. Hun lukket øynene og ba stille inne i seg, døden snudde og gikk i motsatt retning. Hun åpnet øynene, pustet lettet ut og gikk på linje 3 Mortensrud.

Denne dagen ble tøff. Hun hadde hverken penger eller mat og kjente desperasjonen spre seg på lik linje med sulten. Hun prøvde først å gå til resepsjonen for å spørre etter et stipendbrev, men de sa bare at

«Det er ingen som får to lille venn.»

Hun gikk opp til kantinen når det ble lunsj, men da hun prøvde å dra kortet sitt fikk hun det avvist. Hun satte seg ned med de andre, sulten.

01001010101000010001010101000100000101010100001010101010000101010101000010101010000101010
1000111010101110000001010101001000101010101010000010101000010101101001010100
0010010001001000100000101010001010100001010000100001000101010000010000101010
0001000100100010010001000001010100010101000010100001000010001010100000100001
0101000010001001000100100010000010101000101010000101000010000100010101000001
0000101010000100

Hun drakk kaffe og te. Hun begynte å nynne på en sang inne i hodet sitt

«Kaffe og tee, ligge i skje.»

Noen fniste rett bak henne, hadde de hørt henne? Jo visst! Dataspråket, nå var det ikke bare 0 og 1 som stod skrevet på Internett, men hennes egne tanker! Alt noen andre trengte å gjøre var

å ta frem mobiler eller laptoper så kunne de lese hva hun tenkte. De kunne bare så vidt se henne, hun var død. Et vandrende spøkelse, men nå visste de i hvert fall at hun ikke virkelig var død, at hun var fanget der inne i den digitale verdenen et eller annet sted.

«Tro på meg!» Skrek hun inne i seg selv. «Tro på meg for faen!»

De måtte tro på henne!

Etter lunsj gikk Kristine opp til tredje etasje for å ha fransk, men Anna hadde også fransk. Nina fant Kristine helt skrekkslagen i gangen. Kristine hadde fått for seg at det var en reell fare ved å tre inn i klasserommet og når Nina spurte henne om hun ikke skulle møte opp svarte hun

«Nei, jeg ... Jeg vil ikke!»

De stod tett inntil hverandre i gangen og Kristine kunne lukte Armani-parfymen til Nina.

«Ser den, men du Kristine, hva skjedde egentlig, du vet, den kvelden? Du virker så høyt oppe for tiden.» Spurte Nina, rett som det var og Kristine ble usikker.

Var dette en person hun kunne stole på? Hun visste at åpenhet om det utenomjordiske var straffbart, men Nina hadde tross alt reddet henne den kvelden og de var jo helt alene i gangen... Hun lente seg nærmere og Nina bøyde seg mot henne.

Kristine hvasket «Jeg tror jeg er død.»

En lang stillhet fulgte. Nina trakk hodet sitt tilbake igjen.

«Du tror du er død?» Spurte Nina, med normalt volum og hevede øyenbryn.

«Ja.» Hvasket Kristine mens fuktighet vellet seg opp i øynene hennes.

Nina så ut til å ta flere avgjørelser på en gang før hun dro med seg Kristine ned til drama. Nina var opptatt med monologen sin, men hun sa at hun trengte innspill, så Kristine fulgte henne ned trappene og ned til korridoren i en av de nederste etasjene. Hun ble ledet inn i et lite rom som hun gjenkjente fra den gangen Anna og hun selv hadde jobbet med en visning i første klasse. De hadde tullet fælt den dagen. Kristine hadde teipet fast Anna til en stol med duct-tape og de hadde ledd seg i hjel mens Anna prøvde å komme seg løs igjen. Nå var

rommet helt forvandlet. Det lignet på et soverom, med et sminkebord, en seng ... Det lignet i grunn på hennes eget soverom.

Nina og Kristine satte seg på to grå plastikkstoler og Nina satte i gang med å regissere skuespilleren sin, Elin, men iblant spurte hun også Kristine om råd. Kristine prøvde å hjelpe til så godt hun kunne, men ingenting så ut til å gi mening lenger. Nina merket det og etter en stund sa hun at de skulle ta en pause. De gikk den korte veien inn til kostymelageret for å hente noen spesifikke rekvisitter, men Kristine forstod ikke konseptet og tok med seg hvite englevinger. Nina tenkte at de ikke passet inn i monologen. Hun la en hånd på skulderen til Kristine og smilte mens hun sa

«Jeg skjønner at du vil ha englevinger, Kristine.»

Når de var oppe i andreetasje igjen og Kristine hadde observert de to andre en stund ble det tydelig at skuespilleren til Nina hadde problemer med å huske replikkene sine. Selvtilliten hennes skrantet litt, og Kristine reagerte uten å tenke seg om. Hun reiste seg, gikk rett bort til henne og gav henne en bjørneklem, mens hun sa

«Dette klarer du Elin, det vet jeg!»

Elin så litt sjokkert ut, men mumlet takk. Etter at Kristine hadde fortet seg av scenen igjen gikk det bedre med replikkene hennes, men det gikk ikke lang tid før Nina måtte rope kutt igjen. Kristine hadde ikke klart å holde seg av scenen, den var jo hennes soverom! Kristine stod ved sminkebordet og plukket på rekvisittene. Hun hørte ikke på Nina, som sa at hun måtte gå av scenen og i det hun plukket opp en hårbørste og satte seg ned for å børste håret sitt foran det ovale speilet kastet regissøren oppgitt hendene i været og gav opp. Hun lot Kristine få sitte oppå den lille sengen og svinge med bena slik hun ville, mens hun gikk ut for å lage litt te til det lille barnet. Når jentene hadde drukket opp den deilige rose teen og satt fra seg koppene på det lille nattbordet oppdaget Kristine alle skyggene på veggen bak dem. Skyggene var veldig definerte fordi spotlights fremdeles stod på. Kristine løftet opp hånden sin og formet et lite skyggedyr, Nina lo og gjorde det samme. Jentene lagde små vennlige lyder som liksom kom fra skyggene og Kristine nuset Nina sitt skyggedyr med sitt.

Det ble kveld og Kristine var hjemme igjen, men hun hadde satt seg på terrassen. For det var et meteorregn den kvelden og stjernene, å stjernene! Som hun lengtet etter dem, hvorfor

hadde hun ikke dratt når hun hadde sjansen? Nå var hun fanget på jorden for alltid, men Anna... Hun var også på jorden. Kristine visste hva hun måtte gjøre. Hun måtte løpe fritt med henne. Løpe raskere enn vinden, blant trærne og frelse de gode menneskene, med latter. Det var deres jobb nå, å spre latter.

Den velsignede festen

Morgenen etter åpnet Kristine øynene etter enda en søvnløs natt, hun så solen gli dust imellom plankeverket og glassruten før den traff den rosa kjolen som hang så pent på klesstativet. Veggene ble lyserosa. Himmelen var blå, trærne var grønne og hun begynte å gråte.

«Du er ikke virkelig. Du er ikke virkelig. Jeg tror ikke på deg!» Sa hun,

men hun valgte den kjolen likevel. Hun hadde brukt den på 18 års dagen sin, men nå passet den enda bedre. Hun fant frem et bredt, blått skinnbelte og rufset til håret sitt. Hun satt lenge foran sminkebordet, hun hadde ikke på musikk i bakgrunnen, sånn at hun kunne gi oppgaven sin fulle konsentrasjon og ansiktet ble helt plettfritt. Så begynte hun å gråte og hun løp inn på badet for å tørke bort maskaraflommen. Kristine hadde akkurat rukket å tørke bort sminken for så å konstatere at hun fremdeles så bra ut i det Emma ringte på døren. Kristine åpnet døren med et falskt smil som ble ekte på flekken i det blikkene deres møttes. Bena hennes var laget av bly, men hun så på Emma og hun visste at denne kvelden måtte bli bra.

Emma sminket seg foran sminkebordet mens Kristine lå langflat i den myke sengen. Emma satte på de nydeligste sangene, deres sanger. De sang med. Kristine satte seg med Emma, de snakket og lo. Så kom tiden da de skulle spille kort, drikkeleker. Kristine husker ikke hva den het, men de stablet kortene oppå en flaske og det var om å gjøre å unngå å velte dem. De drakk hvitvin ut av store runde vinglass og Kristine sa at hun hadde vurdert å ta selvmord. Emma veltet kortene ned på gulvet. Alt liv ble som sugd ut av ansiktet til Emma og en lang stillhet fulgte hvor Kristine fryktet at alt var ødelagt. Hun kunne ikke annet enn å fortelle henne sannheten, at det var Emma sitt ansikt som hadde poppet opp i hodet hennes, det vennskapet, det holdepunktet som fikk henne til å gråte når Lene i den andre enden av telefonen hadde fortalt henne om kjærlighet. Emma gav henne en klem. Kristine gav henne en klem. De klemte og de gråt. Hun fortalte Emma

at hun hadde funnet noe som lignet på Gud. Det var et øyeblikk som den klemmen med Nina. Et øyeblikk så perfekt. Denne klemmen var bedre, den var ikke preget av frykt, men kjærighet. Hun følte det som om de smeltet sammen for et øyeblikk og ble til en person, en person som gråt for det samme. Hun sa at hun var lei seg for at Emma hadde mistet faren sin.

De shottet sprit.

«Hva har skjedd med deg, 'a? Du pleide jo å tåle så mye.» Sa Emma.

Kristine hadde brekt seg og den blanke væsken kom opp igjen. Hun følte at all sykdom forlot henne i det øyeblikket, det vil si spiseforstyrrelsen og alt som hørte med den. Når de løp ned mot t- banen fordi de hadde for dårlig tid kunne hun fly. Emma var alltid 10 meter bak og Kristine ble ikke sliten.

«Herregud du løper så fort!» peste Emma.

Kristine bare lo, hun hadde funnet hemmeligheten, men hun ville ikke fly fra Emma. De gikk sammen det siste stykket. Når de kom inn i heisen på en utslitt blokk visste Kristine at øyeblikket var kommet, dette var hennes fest.

Det var omtrent som om hun ventet at alle gjestene ville rope «OVERRASKELSE» i det de så henne.

Da dette ikke skjedde, ble hun ikke skuffet. Hun danset som en sirene, alle guttene så på henne og snakket om henne, beundret henne. Hun var sliten, så sliten. Hun måtte låne rommet til en som het Sara. Det var egentlig hennes innflytningsfest. Hun la seg ned med alle de tre øynene sine vid åpne, det er den enkleste måten å forklare det på. For Kristine er ikke religiøs og alternativet ville være å skrive at hun la seg ned sammen med Gud. At Gud strøk henne i håret mens han viste henne lysbilder om livets mysterier, svaret på liv og død. Hun hadde alt, men det var jo hennes fest. Vår fest, tenkte hun i det Emma kom inn og koste henne med ord og sprudlende personlighet. Hvordan kunne hun motstå?

Ute snakket hun med en gutt, han hadde rusproblemer. Hun var snill mot ham og da gjorde han store øyne. Hun drakk vann fra vasken. Hun sa at hun likte vann, han så på henne med mistro.

«Liker vann? Jeg synes at vann bare smaker vann jeg.» Sa han.

Hun svarte at hun syntes vann var godt. Hun flørtet med en jente. Aldri hadde det fungert før, men jenta gav henne det største komplementet hun hadde fått i form av et spørsmål.

«Er du en vampyr?» Spurte hun og Kristine kunne se at hun virkelig mente det.

Hele kvelden hadde også alle spurt «Har du tatt noe? Har du tatt noe?» men hun hadde da ikke stjålet noe som helst!

«Er du sikker på at du ikke er en vampyr ...?» spurte jenta.

«Kanskje ...» Svarte Kristine med et lurt smil.

Emma fant tyrkershots, ikke så mye, men nok til et par shots til hver av dem. De drakk det rett fra flasken. Det smakte ganske godt, men Kristine kjente seg svakere. Hun klarte snart ikke mer. Hun danset som en sirene, men ble bare enda mer sliten, så hun dumpet til slutt ned i sofaen. Derfra kunne hun se noen fra festen spille ping-pong.

En ung mann satte seg ned ved siden av henne. Han var kjekk. Høy og med mørkt hår og lyseblå øyne som reflekterte hennes egen glede. De hadde vært sammen i billioner av år, ett møte, deres første og kanskje eneste møte. Det var ikke behov for ord. Blikkene var nok. Måten han holdt henne i hånden var nok. I tankene delte de universet. Alle de søte dyrene og de morderiske. Det var da ping-pong ballen traff kinnet hennes, som et kyss. Hun holdt den i venstre hånd og leste. TIGA trainer. Blikket hans. Hun skulle bli en tiger.

Emma og Kristine tok taxi hjem den kvelden, det var takket være Emma at Kristine kom seg trygt hjem. Vel hjemme hadde hun imidlertid mistet nøkkelen. Hun holdt på å snu mot skogen for å legge seg i snøen til å dø, men hun gjorde ikke det. Det var ikke sjans. Hun tok motet til seg og spurte naboen om hjelp i stedet. Hun kom seg inn, hun la seg.

Dagen etter våknet Kristine etter en rastløs søvn og det hadde blitt sent. I det hun åpnet øynene og tok inn omgivelsene la hun merke til at alt fremdeles var spredd utover. Kortene, vinflasken og glassene. Hun turte først ikke å røre det i frykt for at hendene ville gli rett igjennom, hun turte ikke å røre noen ting og vandret rundt som en skremt liten ånd mens hun tenkte så det knaket.

Hadde Emma kommet for å ta farvel? Hadde hun brukt ekstranøkkelen for å låse seg inn og drukket opp vinflasken alene? Hadde hun grått alene når de omfavnet hverandre og hadde hun kanskje følt sjelen til Kristine i det øyeblikket? Hadde hun sminket seg ved hennes

sminkebord i en slags sorgprosess med alle sangene deres i bakgrunnen og hadde hun selv svevd lykkelig etter henne på vei til festen, hvor de tilbrakte så lite av tiden sammen, men hvis hun virkelig var død, hvorfor klarte hun da til slutt da å ta på kortene?

Kortene lå strødd foran henne på gulvteppet. Hun lente seg over dem på alle fire og alt hun så gav mening. Hvert eneste lille symbol kom med både grusomme og kjærlige utsagn. Samtidig som ruter konge så på henne med et fortapt uttrykk. Hvorfor så trist? Undret hun, men med ett kjente hun seg trist selv. Kristine bladde rolig gjennom alle kortene, studerte hvert eneste ett med den dypeste konsentrasjon. Hun følte at hun måtte klare å tolke dem. Finne den inderligste mening ved dem, for hun visste at den var der.

Til slutt satt hun igjen med tre kort, tre kort som hvisket om fremtiden. Spa dronning, hjerter to og ruter konge. Hun satte seg ned ved sminkebordet og la dem ved siden av seg. Å ta vare på akkurat disse kortene gav en form for mening og hun innså at alle andre handlinger også alltid hadde gjort det. Hun hadde bare vært for blind til å se det sånn som alle de andre vanlige menneskene.

Kristine åpnet en liten skuff og fant frem et halskjede i ekte sølv, det var fra faren hennes og det var skjebnebestemt at hun skulle gjenforenes med det denne dagen. Hun festet det rundt halsen sin og gråt mens hun gjorde det. En skygge krøp sakte ut av halskjedet. Smykket hadde tre symboler, et anker som stod for håp, et hjerte som stod for kjærlighet og et kors som stod for tro. Skyggen vokste, den hadde fri vilje. Den spredde seg nedover brystkassen hennes, på hjertesiden, og formet et sikk-sakk mønster, som en sprekk. Når hun pustet åpnet og lukket skyggen seg. Tårene hennes trillet nedover kinnene, hun kunne ikke tro sine egne øyne og hun tenkte at hun måtte ha blitt gal! Dette skulle bli den eneste gangen Kristine gjettet riktig ... Med en stor kraftanstrengelse tørket hun vekk tårene og samlet seg. Skyggen krøp inn i brystet hennes, ble en del av henne. Smykket ble en del av henne. Det ble de indre drivkreftene hennes. Tro, håp og kjærlighet.

Kristine satt fremdeles og måpte av sitt eget speilbilde i det hun fikk en tekstmelding. Hun skvatt til av lyden, men det var bare naboen, Heidi, som inviterte henne på middag. Kristine klarte nesten ikke å trykke på de riktige tastene, men skyggen var helt borte nå og hun takket ja til middag. Hun reiste seg fra sminkebordet. Hun måtte stille seg ordentlig, for hun så ikke ut.

Inne på badet vasket hun ansiktet grundig med lunkent vann og tørket seg med en myk og hvit klut som hadde ligget brettet sammen oppå en liten hylle sammen med alle baderomartiklene. Hun pusset tennene, gredde håret, sprayet på litt tørrsjampo, masserte den inn og passet på at alt håret lå fint. Hun hadde tatt av seg det blå beltet kvelden før, men vrent av seg kjolen og undertøyet og la det i den smekkkfulle skittentøyskurven.

Hun gikk naken inn på soverommet igjen og åpnet den ene skapdøren til klesskapet i mahogni ved å ta tak i en liten nøkkel som fungerte som en knott når den var vendt riktig vei. Det gikk opp for henne at hun fortsatt ikke hadde noe rent undertøy. Kristine visste ikke helt hva hun skulle gjøre, det var vinter så hun kunne ikke gå med skjørt. Hun bladde gjennom nesten alle plaggene i klesskapet før hun fant noen bikinitruser hun kunne bruke. Hun tok på seg den ene, en lilla underdel og gikk bort til sminkebordet uten å ta på seg noe mer. Hun orket ikke å sette seg ned, men stod lent over speilet mens hun tok på seg litt maskara og en leppepomade med farge. Etterpå skiftet hun inn i noe behagelig. Hun gikk ut på gangen og subbet inn i noen sko som ikke passet til antrekket og kastet en jakke over seg sånn at hun kunne rusle opp veien som ledet til naboene.

Etter at Kristine hadde ruslet opp veien og lukket en kald metallport bak seg fikk hun øye på Heidi. Hun fant aldri ut hva Heidi gjorde ute i hagen for hun tok seg ikke tid til småprat. I det hun så henne fyltes hun med en vill og barnslig glede.

Hun ropte «HEIDII!» og løp mot henne med et stort smil og utstrakte armer.

Hun kastet seg om halsen på henne. Hun ønsket så inderlig å dele de gledelige nyhetene, at hun var gjenforent med faren sin, at hun var en engel, at alt kom til å ordne seg. At Heidi ikke trengte å uroe seg for henne lenger, eller sørge over tapet.

«Kristine?» Sa Heidi forvirret.

«Jeg er bare så glad for å se deg!» sa Kristine, det fikk holde, det var jo sant og følelsen av eufori var i grunn det som betød aller mest.

Hun løsnet grepet om halsen på henne for å ta inn det vennlige ansiktet. Blikkene deres møttes og Kristine så at Heidi var våt rundt øynene, hun gråt av glede! Kjærlighet, følte Kristine.

På vei inn til huset sa Kristine

«Se, jeg kan gå på vannet!» også gikk hun på snøen med overdrevne bevegelser.

Heidi lo.

Det hadde fremdeles vært dagslys ute når hun kom, men mens familien satt rundt middagsbordet sank et mørke lynraskt utenfor. Mannen til Heidi serverte fisk og Kristine nøt hver eneste bit. Samtidig var hun klar over at hun satt med makten til Gud i sin hule hånd. Det var pest i hele verden så alle måtte holde seg innendørs, men Kristine visste at hun ikke kunne komme til skade. Det var tre ganger så mange fly på den mørke himmelen den kvelden, mennesker som flyktet, fra henne. Hun tittet med uskyldig nysgjerrighet gjennom det store vinduet, på stjerneskudd og fly mens hun tenkte at det var hun som bestemte hvem som fikk leve og dø. Det var hun som var Svartedøden for andre gang i historien. Hun hadde allerede bestemt seg for at denne familien skulle få leve, hun var jo glad i dem. Det var deilig når maten, drikken og desserten kom trillende ut på sølvfat. Familien fikk leve og hun var glad for det, men det var en som skulle dø senere. Hunden.

Hvorfor? Kunne hun ikke kontrollere denne nye makten? Var hun til fare for de rundt seg? Kunne hun drepe med et enkelt blick?

Den gode Vampyren

Dagen etter fikk Kristine være middagsgjest på nytt, en heldig tilfeldighet, da det ikke gjensto en eneste smule på kjøkkenet hennes. Hun var gjest hos foreldrene sine denne gangen og Kristine gikk hele veien til fots. Hun hadde dusjet og stelt seg godt og hun følte seg fin. Hun var også en vampyr og hetten var trukket godt for rundt ansiktet hennes. Ute måtte hun beskytte hodet fra solen. Denne vampyren kom med ett mål for øyet. Et ufrivillig mål, om å drepe. Da hun kom ble det servert en nydelig suppe, med brød og smør. Hun var utsultet, etter alt for lang tid uten tilstrekkelig næring og blod, så hun spiste opp hele porsjonen og forsynte seg enda en gang. Samtalen var løs, og den fløt over bordet. Lillebror satt rolig og oppførte seg pent og det samme gjorde Kristine. Mikael leste en pocketbok slik som han pleier for å føle matroen. Så det var nok moren og Kristine som snakket mest.

Etter maten fant lillebror Kristine henslengt på sofaen, de voksne hadde tatt rusmidler, men nå var døren til det hemmelige rommet åpen igjen. Kristine lå og så ut av vinduet på solen. Hun følte at den gav henne næring, så hun åpnet leppene så vidt for å slippe den inn. Hun hadde

rett. Lillebror la en pute over ansiktet hennes for å stoppe henne, eller så ønsket han bare å leke.

For hun for opp og ropte «BØ!»

Han hvinte av fryd og dette startet en langvarig lek med putene. Han ba henne om å samle alle hans puter fra soverommet og hun gjorde som hun ble befalt. Hun lot som om putene var penger og samlet med ekte iver. Leken varte i timevis og ingen av dem gikk lei, for jo mer de lekte jo mer følte hun seg som et barn igjen. Til slutt la de hodet ned på hver sin pute og lekte at de var katter. Hun likte å være en katt, det var en fin avveksling fra det hun visste at hun egentlig var ... Et blodtørstig monster.

Etterpå gikk de ut på stuen og fant frem fargestifter og ark sånn at de kunne tegne og Kristine fikk lov til å bruke akkurat de fargene hun ville når hun fargela to venner. Så skulle lillebror spille et dataspill. Et spill hvor man lager hele verdener. Hun lot lillebror få sitte på fanget sitt. Moren halvsov på sofaen under ett pledd mens lillebror lagde en verden for begge dem to. Halve var ond, halve var god, halve var grønn, halve var rosa og når de seilte gjennom den i et romskip var det et av de mest fasinerende synene hun hadde sett. De levde på planeten sin i fred i flere døgn, men omsider måtte leken ta slutt slik den alltid må.

Hun visste at tiden var inne for å dra og hun vegret seg. Hun sa farvel med lillebror og hun så at han var det smarteste barnet i verden. Moren kom bort til henne ved døren. Kristine var gråtkvalt. Hun visste hva hun måtte gjøre for at familien skulle få leve, hun måtte ofre seg selv. Hun måtte møte døden på halvveien. Hun tok morens hånd og Marit fikk tårer i øynene, ikke fordi hun var trist, men fordi hun opplevde fysisk smerte. Hånden var skadet, den var sort av blod! Kristine måtte komme seg ut! Hun sa unnskyld og fortet seg ut av døren. Å vri seg vekk kjentes umulig, på grunn av blodet, men også fordi hun visste at dette var siste gang hun ville få se dem igjen. Lillebroren, de som hadde lekt så fint sammen. Minnene tok hun med seg. Stefaren, som hun ikke engang fikk sagt farvel med. Moren, som hadde vært der fra første stund.

Den iskalde natteluften slo imot henne, men hun kjente ikke kulden, bare lettelse og en enorm hjertelig sorg. Hun dro inn den kalde luften og lot den klare tankene. Hun måtte kjempe, som mot en uovervinnelig kraft, mot å snu hodet for å se seg tilbake over skulderen. Hun visste at hun måtte stå imot. Hun kunne ikke vende tilbake, så hun gikk mot skogen hvor hun fant en sti. Stiene illuminerte seg fremfor henne mens hun gikk. Hun gikk mot døden. Det var sort

som kull på alle kanter, hun kunne bare så vidt skimte grenene på trærne. Hun snublet nedover bratte bakker og dype snøfonner helt til hun nådde kanten av en innsjø.

Vannet var frosset fast, skulle hun satse og hoppe over det krystalliserte sivet for så å krysse innsjøen? Det ville spare tid, men da ville kanskje døden få øye på henne under den nakne himmelen. Hun hadde ikke mye tid, hun kunne føle døden puste henne i nakken fra det fjerne der hun stod og veide alternativene mellom hendene. Hun var nødt til å fortsette gjennom skogen. Der ville de mørkeste grenene forhåpentligvis skjule skikkelsen hennes. Kristine nådde veien som ledet hjemover gjennom skogen, men når hun stod foran den kjente hun seg uvelkommen. Hun pleide alltid å unngå skogen, spesielt om natten, men nå hadde hun ikke noe valg. Hun fortsatte å gå med raske skritt. Snøen under føttene hennes laget en knitrende lyd når hun tråkket på den. Hun fortsatte videre og videre forbi en bekk og mange høye trær. Hun var redd, men til slutt nådde hun asfalt og åpen himmel.

Hun var bare noen meter unna huset og skimtet det mørkebrune treverket på toppen av bakken, når døden plutselig stod der i midten av veien og blokkerte for henne. Døden stod der med en skikkelse som en mann. Den hadde ingen detaljer, ingen øyeepler og ingen munn, men skikkelsen kunne fortsatt lage lyder. Den snudde seg sakte mot Kristine mens den snakket. Dette har jeg fra en annen forfatter, men døden snakker bare med store bokstaver.

Døden sa “HEI, SÅ FINT Å SE DEG. HVOR SKAL DU?”

Kristine skvatt til og løp forbi døden, men døden ville leke og fulgte etter henne. Kristine fortsatte å løpe. Nøkkelen var allerede i hånden hennes når hun nådde inngangsdøren, men det var mørkt og hun slet med å åpne låsen.

«Nei ...» Sa Kristine.

Døden var rett bak henne nå og tungen dens skulle akkurat til å slikke henne oppover langs ryggraden idet det sa klikk fra låsen. Kristine rev opp døren og spant inn bak den. Mens hun spant lukket hun øynene sånn at hun skulle slippe å se på døden. Døren smalt igjen. Det var mørkt inne i leiligheten. Kristine ble stående der veldig lenge før hun tok av seg vinterjakken og skoene med mekaniske bevegelser. Hun skrudde ikke på noen lys, men gikk rett inn på soverommet og lukket døren bak seg. Denne døren hadde ingen lås. Hun lot seg selv synke ned på gulvet. Øynene var vid åpne, som om noen hadde stiftet fast øyelokkene. Kristine var redd.

Jeg kommer til å dø, tenkte hun. Jeg er død, eller jeg er døden, pesten er der ute og den dreper menneskene, den kommer til å finne veien inn hit! Det verste var tanken på at hun ikke vil få noen begravelse, fordi hun simpeltent skulle fordufte. Kristine tvang seg selv opp fra gulvet og med en real innsats skøyv hun den sorte smijern-sengen fremfor døren, men hvis hun selv kunne flytte på den så betød det at den ikke var tung nok. Hun lempet alt hun hadde av tunge gjenstander oppå sengen, mens hun tenkte at hun ikke var sikker på om hun prøvde å holde noe ute eller om hun prøvde å holde seg selv vekk fra menneskene. Hun innså samtidig at hun hadde en fordel. Hun hadde i det minste en visshet om denne usynlige sykdommen som spredte seg over land og vann. Derfor kunne hun også forsvare seg mot den, og hvordan bekjemper man ondskap? Med kjærlighet.

Kristine lette rolig gjennom alle hyller og skap etter våpen og snart hadde hun armene fulle. Hun hadde tatt frem den hvite ping-pong ballen med sort skrift hvor det stod TIGA trainer, en lang remse med fargerike Hawaii blomster fra en Honolulu-fest som hun hadde holdt for vennene sine, klassebildet hvor Anna og resten av klassen smilte, en papirengel som lillebroren hennes hadde laget og et gammelt bilde av Emma. Kristine la blomsterkransen rundt seg i en stor sirkel, plasserte bildene sånn at hun kunne se dem, tente lys rundt seg i mørket, klemte pingpong ballen i høyre hånd, knuget papirengelen mot hjertet og la seg ned i fosterstilling. Gjennom vinduet observerte hun stadig flere stjerneskudd og hver og en av dem talte livene som gikk tapt der ute den natten. Hun så også bort mot døren noen ganger, men døren forble lukket.

Omringet av lys, blomster og bilder tenkte Kristine at dette antakelig ble det nærmeste hun ville komme noen ordentlig begravelse. Hun var roligere nå. Det var rart å holde en begravelse for seg selv, men hun hadde klassen sin der, Emma og lillebroren hennes ... Det ble en vakker, nesten magisk, men også vanskelig natt. Sakte observerte Kristine hvordan klokken gikk fra 2, til 3, hele veien til 6. Hun reiste seg først opp når det hadde begynt å lysne utenfor og når tryggheten for alvor hadde sunket innover henne. Kristine ryddet våpnene tilbake på plass og så seg i speilet. Det var helt besynderlig hvor normal hun så ut. På tide å ordne seg til skolen! Først skulle hun definitivt lage seg en dobbel, eller trippel espresso.

Når Kristine gikk forbi naboens hus på vei til skolen den morgenen fikk hun øye på den lille flekken med snø hvor hun hadde stått og gitt Heidi en klem. Hun så at snøen var farget blodrød og hun trodde at kjærligheten deres hadde malt den. Kristine trodde det var magisk, men i virkeligheten hadde Heidi mistet en flaske rødvin i bakken så den knuste. Hun hadde

båret flasken på vei fra bilen da en tanke slo henne, og flasken hadde glidd ut av hendene hennes. Hun hadde ikke engang reagert på lyden av glasset som knuste, bare stirret blankt ut i luften mens hun tenkte.

Heidi og Kristine hadde sittet sammen foran et vakkert trebord etter middagsselskapet og snakket om livet med hver sin rykende kaffekopp. Mannen til Heidi hadde vært oppe i andre etasje for å lese god natt historier for den lille jenta deres og Kristine hadde virket så høyt oppe. Tilsynelatende lykkelig over den nye forelskelsen, som hun så fortjente å få oppleve, men samtidig ... Det hadde vært noe som ikke stemte. Ordene og setningene kom tilbake til henne, som om hun hørte dem for første gang. Hva var det egentlig Kristine hadde sagt?

Du skal ikke være svak

Kristine tok motet til seg og spurte Anna om brevet. De stod ute i gangen, klokken var 10 om morgenen og Anna hadde et forpint uttrykk i øynene. Det virket som om hun ikke klarte å se direkte på Kristine, kanskje kunne hun ikke se henne i det heletatt, eller kanskje løy hun når hun sa at hun ikke følte det samme? Hun sa

«Vi har ikke samme legning.»

Ikke samme legning? Legning ... Legning? Hva betød det? Var det fordi hun hadde blitt til en engel og Anna ikke hadde blitt rekruttert enda? Var de ikke samme skapning? Kristine spurte

«Kan vi være venner?» mens tårene presset på.

«Så klart vi kan det!» Svarte Anna og smilte.

Kristine var overbevist om at de endelig skulle få løpe fritt sammen. Så snart Anna ble rekruttert ville alt løsne. Uselvisk kjærlighet var nok, vennskap var nok, så hvorfor klarte hun ikke å slå av bryteren?

Publikum samlet seg utenfor glassveggene, alt stod klart på scenen og nå ventet Kristine bare på klarsignalet fra læreren. Hun hadde nok å distrahere seg med i mellomtiden, hun var

usynlig og kunne vandre gjennom det høylytte publikumet med store øyne uten å bli sett. Hun syntes det var morsomt å være en ubuden gjest og hun invaderte alle stedene der dørene stod på gløtt, men på vei fra en klynge til en annen oppdaget hun noe som glitret nede på gulvet. Lysglimtet dro den fulle oppmerksomheten hennes og hun bøyde seg ned på kne. Hun så at det var en ring, en liten sølvring. Den tiltrakk henne med en nærmest magnetisk kraft. Hun ville plukke den opp, men hun turte ikke å røre den. Ringen sendte ut noe, energi? Det var noe med den, noe.. mystisk. Hun lot hånden gli i luften over den med den høyre hånden, sånn som hun hadde gjort når hun tydet kortene hjemme. Hver gang hånden kom for nærme, eller hun hadde bestemt seg for å plukke opp ringen, så lyste den opp og varmet luften rundt seg sånn at Kristine instinktivt dro hånden tilbake. Hun ble sittende lenge i en slags transe og krige med den lille ringen, før Benedicte fikk øye på lysglimtet og utbrøt

«Det er Anna sin!» mens hun pekte.

Kristine sa ingenting, så Benedicte gjentok seg selv.

«Det er Anna sin.»

Hva faen? Tenkte Kristine. Ærlig talt, hva var sannsynligheten for at akkurat Anna sin ring skulle falle av hånden hennes, for så å fange oppmerksomheten *hennes*? Når det var minst 50 andre mennesker i rommet og hvorfor fikk hun ikke til å plukke den opp, selv når hun ikke visste hvem sin ring det var? Kristine reiste seg motvillig, hun hadde hørt startskuddet og så seg nødt til å forlate ringen. Benedicte ville antakeligvis levere ringen til sin rettmessige eier. Så heldig hun var!

Elin stod foran publikum, alt var helt stille nå. Kristine hadde på seg et kostyme og en maske som skjulte ansiktet hennes, hun stod helt bortgjemt på den andre siden av scenen, ingen så på henne. Alle så mot Elin som begynte å snakke ...

Ja, jeg har opplevd noe vondt. Det var bare der, inne i meg, et sted jeg ikke kunne røre. For hvis jeg hadde rørt ved det ville bakken unner meg ha forsvunnet. Til slutt tenkte jeg, at jeg er ikke noe menneske, men jeg var aldri noe dyr heller. Jeg var bare noe, fanget, som et spøkelse.

Det vonde beveget på seg av fri vilje og dette minnet meg om et tidligere liv. Om en hemmelighet jeg skjuler, fra alle dere. Gled den til slutt ut av mine egne hender? Likevel, jeg visste at det var et monster inne i meg. Så jeg tenkte, hva annet er der å se?

Selv om jeg holdt øynene mine lukket kunne jeg alltid føle det. Så jeg visste at det var stort, at det var tungt, at det var sterkt og at det var skarpt. Når vi sloss var det alltid jeg som vant og premien er en solgt sjel. Jeg trengte monsteret mitt, jeg ville ikke at det skulle dra noe sted og derfor måtte jeg holde ham i mørket. For det måtte jo være en grusomt stygg skapning, eller hva? Vel, i så fall er jeg bedårende i kontrast.

Dere, dere er alle svake. Dere kan puste og spise av jorden ... men det jeg misunnet dere mest av alt var balansen. Jeg kunne ikke la meg selv føle, for jeg husket bare vonde følelser. Jeg ønsket bare å være bedre enn alle dere og det kunne jeg bare være når jeg led og dette var min rus, min makt.

Jeg er ikke levende – jeg er død.

Nei.

Noe imellom. Noe, noe.

Kanskje jeg er en engel? Eller kanskje jeg er djevelen selv? Kanskje jeg er en slags halv-Gud?

Kanskje, kanskje, kanskje.

Hvor i helvetet er min gylne middelvei?

Lysten var aldri delt i to, men det fantes kjærlighet. Hat avlet bare mer hat, men jeg holdt meg fremdeles unna dere. For dere forsto meg aldri, fordi jeg ikke delte, fordi jeg til slutt ble til en tankeløs skapning som kastet bort tiden.

Jeg er nødt til å åpne øynene mine. Monsteret spiser av meg og mens han vokser seg sterkere, vil jeg bli til støv under ham. Snart, vil det åpne meg, som en piñata.

Tiden har snart rent ut. Det er enten dette, døden, eller sannheten og de sier, at bare sannheten skal sette deg fri.

Jeg er kanskje ung, men jeg har alltid elsket gamle ting. Moderne musikk faller ikke alltid i smak. Jeg liker det enkle liv, fanget svart på hvitt. For med begge finner vi kontraster. Skygger, farger og mystikk. De så flere spørsmål, men jeg satt på svarene og i løpet av et øyeblikk forandret alt seg. Tilbake til den åpne settingen.

Nei, jeg kan ikke forklare.

For seneteppet lukket seg og faklene omringet meg, men når du ser deg i speilet, hva ser du?

Det vil forbløffe deg. For alt dette grå og linjene, definert. Det er kartet.

I det publikum applauderte pustet Kristine tungt, men lettet ut. Hun var levende igjen ...

Elin og Kristine ryddet av scenen og gikk inn i klasserommet igjen etter forestillingen for å skrive en vurdering av hverandre. Tilbake i den virkelige verden og uten noen magiske evner hadde ikke Kristine noen styrke igjen. Hun lagde seg en kopp med kaffe i et forsøk på å få seg selv til å føle seg bedre, men den gjorde henne om mulig bare enda svakere. Hun klarte så vidt å snakke. Hun satt ved siden av Elin med en halvtom kopp og blanke linjeark foran seg i det Elin rakte henne en hvit sløyfe som hadde vært en del av kostymet.

“Her, jeg glemte denne.” Sa Elin og smilte mens hun holdt ut sløyfen.

Kristine holdt opp den ene håndflaten på en benektende måte.

«Jeg har en maken hjemme, det kan være vennskapssløyfer.» Sa hun.

Elin ble veldig glad, Kristine kunne høre det på stemmen hennes når hun sa takk. Elin bøyd seg frem for en klem og da kjente Kristine at gleden boblet i henne også. Hun følte det plutselig som om de var to små barn som gikk på barneskolen og hun likte det.

En times tid passerte, men hun hadde fortsatt ikke skrevet noen vurdering. Hun gikk inn i et grupperom hvor kontaktlæreren satt og hun hadde tatt med seg en tegning av en fargerik blomst og et spøkelse som heter Up-down ghost fordi hun ikke klarte å gjøre oppgaven. Hun var veldig glad i spøkelset sitt. Spøkelset hadde en flosshatt og hang opp-ned i luften. **Jeg elsker deg Up-down ghost!**

«Hva er det som foregår nå?» Spurte Kristine.

«Vi vil bare snakke litt med deg.» Svarte Nattmara og vinket henne inn på et rom hvor flere av de andre lærerne satt.

Kristine ble med inn på rommet og satte seg ned. Jeg vet ikke hvordan samtalen utartet seg. Jeg vet bare at Nattmara sa

«Vi ser at du trenger hjelp, Kristine.» og at Kristine skrek

«HVORFOR ER DET INGEN SOM TROR PÅ KJÆRLIGHETEN!?» mens tårene fosset nedover kinnene hennes.

Jeg vet ikke hvor det utsagnet kom fra, det var som om det kom utenfra og ikke fra Kristine og akkurat da gikk Lene forbi døren.

Lene hørte alt sammen, hun så sjokkert ut og mimet «OI ...»

«Det handler ikke om at vi ikke tror på deg Kristine, det handler om at vi ser at du trenger hjelp.» svarte Nattmara rolig.

«Jeg trodde jeg fant veien til himmel riket ...» gråt hun. «Jeg trodde, jeg trodde ...» mumlet hun og hodet hennes sank ned mot bordflaten. Hun var så trøtt, så uendelig trøtt ...

«Tar du imot hjelp, Kristine?» spurte Nattmara.

«Så klart jeg tar imot hjelp, det har jeg alltid gjort. Så lenge ingen låser meg inne sånn som de gjorde mot faren min.» Svarte Kristine, så på ett eller annet plan må hun ha vært klar over hva som egentlig foregikk.

Nattmara svarte «Ingen skal låse deg inne, Kristine. Jeg lover.»

Lærerne hadde nok skrellet bort fantasiene for et øyeblikk, men når Ine holdt hånden hennes på vei opp til helsesøster spant fantasiene på nytt som et pariserhjul i lysets hastighet. Hun trodde nå at Ine var døden for en midlertidig periode. Hun trodde plutselig at Ine aldri hadde vært virkelig, men at hun hadde vært en fantasivenn. Vi har lekt katt og mus lenge nok, jeg og

døden, tenkte hun. Jeg er klar for å hvile. Alle var så snille mot henne, smilte så søtt og Ine snakket til henne som om hun var et barn igjen, det var beroligende. De laget seg te inne på helsesøsters kontor, Kristine satt oppå den lille sengen og dinglet med bena mens hun leste på pakningen.

«Det tar bare to minutter!» Utbrøt hun og hun var i ekstase.

Ine smilte og sa "Ja, det gjør det."

Helsesøster var ikke der og Nattmara satt i telefonen. Det var hyggelig der inne, men Kristine rakk ikke å drikke teen sin engang før Nattmara la på, så på dem og sa

«Nå er de her.»

Kristine og Ine gikk sammen ut av helsesøsters kontor og videre ut av skolebygningen. De gikk bort til en bil som stod der og ventet på dem. Den var sort og den så helt anonym ut. Det var en hyggelig mann der sammen med dem og han åpnet bakdøren for dem. Setene var i sort skinn, de var behagelige. Så deilig det var å sette seg ned, hun var så sliten. Hun var ferdig med monologen, det var på tide for henne å dra videre. Hva som ventet visste hun ikke, men hun håpet at det var paradiset. Hun så for seg bryllupet til moren og Mikael, hele familien samlet, vinkende. Ute i solskinet ved den hvite kirken på Dønna i Nord-Norge, det var blomster i gresset og hun skulle hatt brudepike kjolen på seg. Den var hvit, men med noen få sorte detaljer og en stor sløyfe. Det ville vært champagne i gjennomsiktige krystallglass og de ville kunnet se havet fra den høye klippen. I denne visjonen hadde overgrepet aldri hendt og Kristine tenkte, så heldig jeg er ...

Ine holdt fremdeles hånden hennes på vei til legevakten. De kjørte forbi operahuset og det glitret i alle regnbuens farger. Verden vokste seg større i det de fløy forbi den og på Kristines kommando. Det var mektig, vakkert, og hun var begge deler. På venterommet svelget hun en falsk diamant fordi den glitret, den var hennes. Den hadde ligget i lommen hennes en stund. Alle spurte de samme spørsmålene og hun gav de samme svarene. Naboen Heidi og Karoline fra barnevernet kom senere, de var begge englene hennes og det kjentes så trygt å ha dem der. De så triste ut, det var tårer i øynene til Karoline. Hun sa at hun hadde dårlig tid fordi hun hadde et sykt barn hjemme, det var Kristines feil. Alt var hennes feil, men hun kunne ikke stanse det. Hun var mektig, men det var ikke opp til henne. Det var til alles beste. Forstod de ikke? Noen måtte ofres for at verden kunne bli et bedre sted. Legen, som ikke var en lege,

men noe lignende en Guds hjelper, så ut til å forstå. I rommet ved siden av henne hørte hun noen skrike og hun skulle gjerne ha hjulpet, men som sagt, noen måtte ofres.

DAG 0-4

Kristine ble sendt til et sted av fri vilje, hun hadde fått vært hjemom først sånn at hun fikk tatt med seg noen skift med tøy, laptopen og andre nødvendigheter, men dette stedet som hun kom til, det lignet på et galehus. Det var derfor det virkelig klikket for henne. Hun visste ikke hva som var virkelig, kanskje alle hun noen gang hadde elsket bare var fantasivenner, akkurat som Ine? I teoretisk drama hadde elevene lært at en skuespiller som ikke mestrer det emosjonelle minnet kan miste fatningen. Den vanskeligste rollen å spille er en rolle som er lik deg selv. Balansen mellom fantasi og virkelighet blir altfor fin. Problemet var ikke at hun hadde levd seg for langt inn i rollene, problemet var at hun ikke hadde vært i noen rolle. Først var det rollen fra Fluenes herre. Hun hadde vært seg selv på den scenen. Det var alt for mye annet som hadde foregått inne i henne. Klassekameratene, de var heller ikke i rolle, rollene var virkelige. Hvordan hadde det gått til? Var det fordi hun hadde ruset seg før en av øvelsene? Var det fordi hun fikk sommerfugler i magen hver gang Anna snek seg forbi henne i mørket med kniven mellom tennene? Kostymet hennes ... Kristine hadde gått med den jakken hver dag, helt til den ble en del av henne. Nå, til slutt, døden, men samtidig friheten. Løsningen, som var å møte frykten. Frykten for seg selv, eller rettere sagt frykten for å elske seg selv for den man er.

Kristine sa «Jeg snudde ryggen til virkeligheten fordi den snudde ryggen til meg.»

Hun var inne på et lite rom med en seng, et vindu, en stol og et skap som satt fast inne i vegg. Hun klarte ikke å lukke øynene. Klarte ikke å sove. Klarte ikke å stanse hva enn det var som foregikk. Regissørarbeidet måtte bli perfekt. Hun måtte ikke stryke på eksamen, for da ville hun bli sendt til helvetet. Hun øvde på replikker i timevis, til alt ble perfekt. For hun trodde at noe annet enn perfektjon vil sende henne rett ned. Hun ble så utmattet, så drenert for krefter, at alle de indre demonene endelig ble sterke nok til å konfrontere henne. Det var dette det virkelig dreide seg om. Hun sloss. Hun nådde slutten bare for å begynne å skrike igjen,

som da hun klamret seg til Nina for livet. Kvinnedagen og denne mystiske personen som ringte med skjult ID, hvem hun var og hvor hun kom fra, alt sammen var glemt for frykten.

De tok henne med inn på et rom, men jeg har glemt å fortelle hva som skjedde først. Når Kristine først kom til avlastningen, som det så fint heter, tenkte hun at det var et slags stoppested mellom jorden og paradiset, eller eventuelt helvetet da. At noe enda gjensto før hun kunne dra videre. Tv'n stod på i stuen og hun så menneskene jobbe på spreng for å skape en bedre verden for henne. De ansatte så triste ut, de var også engler slik som henne, men de hadde mislyktes i hva hun nå hadde klart. Hun hadde tatt over verden. Alt var så lyst der hun var, så stille og på bordet stod det en bolle med kjeks. Hun tok en, den var jo vel fortjent, tross alt. Denne enkle kjeksen smakte søtt, sprøtt og salt. En enkel kjeks følte ut som en livstid med luksus, men den midlertidige gleden ble forstyrret. Hun svelget, de hadde rakt henne et skjema over husets aktiviteter. Hun tok imot papiret som virket eldgammelt, arket var så tynt at det nesten ikke var der i det heletatt. Dette virket passende, for dette stoppestedet, det måtte jo være eldgammelt eller kanskje, uendelig gammelt?

Hun dro på butikken og alt hun pekte på var hennes, penger fantes ikke og hun dro igjen med en bæresekk full av deilig mat. Før hun skulle lette på en eneste finger til måtte hun få i seg noe å spise. Hun satte seg ned på en benk og tok en bit av et grønt eple. Vanligvis kjøpte hun aldri grønne epler, hun likte dem ikke så godt som hun likte røde epler, men dette eplet var saftig. Mer saftig og smakfullt enn noe annet eple hun noen gang hadde smakt. Mens hun tygde dukket det opp et mentalt bilde av Adam og Eva og eplet de stjal. Da kom Politiet spaserende forbi og de nikket til henne og smilte, hun nikket tilbake. Hun var på vei inn i himmelen, de var i virkeligheten. Hvem ville vel ikke opplevd hennes side?

Inne varmet hun opp et ordentlig måltid i mikroen, en middagsrett som bestod av nudler med kylling og grønnsaker i en sursøt saus. Mens hun tygde la hun igjen merke til hvordan alt rundt henne var så hvitt, veggene, møblene ... Hun reiste seg igjen og fant frem et krystallglass.

“The goblet of fire” hvisket hun og lo for seg selv mens hun studerte de snirklete detaljene.

Hun visste godt at hun hadde tatt over verden, så hun satt ved bordets kremplass. Hun hadde spist som en dronning imens de ansatte satt stille i bakgrunnen. Kristine visste at hun hadde makten til å endre hele verden.

Hun reiste seg fra bordet og gikk inn på det lille soveværelset hun hadde fått utdelt og satte opp håret i en stram hestehale. Hun var klar for å jobbe. Hun opprettet kontakt med alle landenes ledere og alle menneskene lystret hennes krav som var fred og at alle skulle dele! Endelig delte de rike med de fattige, endelig var all overflødig produksjon illuminert. Oljeutvinningen og produksjonen av plast stanset, og politikernes nye fokus var fornybar energi, miljøvern og fred. Politiet var oppløst fordi det ikke trengtes og det hersket fred. Det var Tiffany, Chanel og Brandy Melville til alle, boblebad, froyo, hjemmelaget sunn mat, den beste kaffen som finnes og sukkerfritt godteri, eller helt andre ting, alt hva man kunne tenke seg av gleder! Så lenge man delte med hverandre og var snill.

Alt var perfekt- Utopia, men hun kjente at makten kom med et ansvar og idet alt hadde blitt perfekt, så ble hun forbannet. Et sinne slukte henne inn i en sort sky og hun kastet pesten ut over hele verden, ikke for å drepe, men for å skremme. Hun var sint på verden for all den tidligere ødeleggelsen. Hun åpnet munnen for å snakke og den kraftfulle stemmen hennes runget ut i alle verdens land. Hun snakket i flere døgn, tok bare korte pauser for å spise. Hun snakket om lillebroren sin, om Mikael, om de fattige som led i U-landene og om korrupsjon. Hun marsjerte rundt på det lille soveværelset som en kriger, hun hadde ingen følelser, hun var laget av stål. Likevel var det følelser hun snakket om. Hun snakket også om gode ting, medelevene og de forskjellige personlighetene, eller om hvor fint det var å lære nye ting på skolen. Hun snakket om alt som hadde en betydning for henne, for inne imellom hver setning lå det et preg av sorg. En sorg som måtte deles. Den sorte skyen med pest lettet gradvis og på et punkt åpnet Kristine vinduet.

En liten fugl satt på en gren og sang, hun sang med og da kom solen frem fra bak en sky. Noen mennesker nede på bakken så opp mot henne og smilte. Hun smilte svakt tilbake og dumpet så ned i en stol, utslitt og da kom tankene ramlende. Hvorfor gjorde hun dette egentlig? Denne makten, var den rettmessig hennes? Nei, den var jo ikke det. Hvilken rett hadde hun til å bestemme over andre? Så kom alt som lyn fra klar himmel, overgrepet, Anna, spiseforstyrrelsen, alt smurt i hop med psykosen, Internett, engler, himmel og helvetet. Nå var hun i helvetet. Hun skrek.

De tok henne med inn på et rom. Kristine var mentalt og fysisk utbrent til det ekstreme, hun klarte ikke snakke for seg selv. Det eneste hun fikk frem, var at de måtte tro på henne! Etterpå satte de ansatte seg ned i enerom for å diskutere hva de skulle gjøre.

Kristine derimot, var ikke særlig bekymret lenger og kjente bare at hun trengte en dusj. Hun ville gjerne fremstå på sitt beste, da himmelen var neste stopp. Hun tok med seg en ny sjampo, balsam og undertøy fra Pier Robert som hun hadde fått fra den generøse matbutikken. Fant seg et håndkle og tok med seg hårbørsten sin fra soverommet og lukket seg inn på det lille badet. Der var ingen gulvfliser der, bare et grelt mønster som dekket både gulv, vegger og tak. Dusjhodet hang i taket og det fantes ingen gardin eller vegg til å skjule seg bak. Hun gredde gjennom håret sitt og gikk inn i dusjen. Det hang en såpedispenser på veggen, så hun lånte litt av den. På såpen stod det, flytande tvål, hun visste ikke hva det betød.

Det kjentes vidunderlig når det varme vannet skylte over henne. Verdensherredømme hadde virkelig satt sitt preg og det gjorde ingen ting at den siste dusjen ble en smule primitiv. Kristine fikk seg imidlertid et sjokk når hun møtte på det nakne speilbildet sitt. Magen gikk innover, hadde hun noen gang vært så tynn? Hun vred seg rundt foran refleksjonen, studerte de rette pinnearmene, kragebena, de barnslige hoftene og lårene som hadde fått et stort gap imellom hverandre. Innen hun hadde sett seg mett var hun nesten blitt tørr igjen. Hun tørket seg raskt før hun tok på seg det nye undertøyet og tullet håndkleet rund håret. Hun dro på seg resten av klærne, tørket håret så godt hun kunne og slang så det våte håndkleet i en ødelagt skittentøyskurv. Der, ferdig. Det eneste hun stod igjen med nå var den nye sjampoen og balsamen fra Sunsilk. Hun studerte dem et øyeblikk før det slo henne at man ikke trengte sjampo i himmelen, akkurat som at det var røykeforbud der. Hun kastet de flunkende nye produktene i søpla.

På gangen ventet de ansatte og to menn kledd i rødt. Ambulansepersonell, konstaterte en liten stemme bakerst i hodet til Kristine. Hun ble bedt om å følge dem ut av bygningen, så hun tok på seg sko og jakke, hentet den lille sekken og laptopen fra soverommet og ble med dem ned trappene. Hun bar laptopen under armen og hun var stolt av den, for hun visste at denne var hennes viktigste verktøy og ja, man kan nesten si, våpen. Både som forfatter og som, hva skal man si, Kaptein? Utenfor stod det parkert en ambulanse. Den ene mannen satte seg sammen med henne bakerst i bilen ved den lille sengen. Så kjørte de av sted mot et akuttsenter. Inne i ambulansen glitret alt i farger igjen, Kristine var sliten. Det var deilig, hun følte seg trygg der inne. Hun så en halvfull Pepsi Max flaske og spurte om hun kunne få, mannen foran henne smilte og sa

«Nei, det er han sin.» mens han pekte mot sjåføren.

Da de var fremme trodde hun at det måtte være en slags test, kanskje hadde Forsvaret hentet henne allerede? Kanskje skulle de låse henne inne som et slags forsøkseksperiment fordi hun nettopp hadde gjort det hun hadde gjort? Kanskje de skulle finne ut hvordan hun hadde gjenoppstått fra de døde? For de gjorde alle slags ting mot henne. Sjekket henne for brystkreft, veide henne, målte henne, klemte på armmusklene hennes, tok pulsen, gikk gjennom tingene hennes, tok tingene hennes. Hun smilte pent for ikke å skape trøbbel. De stilte henne mange spørsmål, hun husker ikke hvilke.

DAG 5

Hun var et barn, bakerst i hjernen satt Kristine krøllet sammen i fosterstilling. Der var det godt og varmt. Trygt, for det var fullt av vakker musikk, eventyr og gåter. Hun var fri som fuglen og ørnen på klippens topp!

Hun sang

Verjen ular i nattens skog
Han vil men kan inte sova
Hungeren river hans verjabuk
Og det e kaldt i hans stova
Du verj du verj kom inte hit
Ungen min får du aldrig

og et sted dypt, dypt innen i fra dukket det opp et minne. Hun hørte moren sin rope med skrekkslagen stemme

"Ta vare på åra di, Kristine! Den er alt du har!"

Vinden suste. Hun satt i en liten robåt og himmelen var mørkeblå, nesten sort. Det var bølger ute på havet og moren var sint. Hun grep om åren som nesten hadde forsvunnet ut i de sultene bølgene. Kristine var bare et lite barn, men hun følte seg som en idiot.

"Ta vare på åra di."

På åra di ... Den er alt du har. Alt du har ...

DAG 6

Kristine stod foran et vindu inne på dagligstuen til akuttavdelingen. Det var et tre utenfor vinduet. Hun hadde på seg de samme klærne som dagen før. En lett jakke, jeans, en sort og oransje genser og bootsene. Ringen var konfiskert, men smykket hang enda rundt halsen og hun berørte det med den ene hånden, mens øynene ravet over omgivelsene langt der ute bak vinduet. Hun stod støtt og rett i ryggen. Hun tenkte. Hun tenkte på Anna, hvor var hun? Hun tenkte på Anna, ikke særlig konkret, men hun erkjente det faktum at Anna ikke følte det samme. Hun så på himmelen, men det er ikke godt å vite hva slags vær det var ute. Hun messet om døden med et smil om munnen. Klart, hun var gal, men hun aksepterte at døden var det neste som ventet på henne. Hun visste ikke når hun skulle dø, men hun visste at det var dette som ventet. Det var riktignok noe som enda var uferdig, for ellers ville hun ikke ha vært der, men hva? Hun beveget på føttene igjen og flyttet seg vekk fra vinduet. Øynene landet på en liten trefarget bokhylle lent mot en vegg. Det lå noen brettspill der og en kortstokk. Hun tok kortstokken.

Hun hadde oppført seg pent og når kvelden kom satt hun på gulvet noen meter unna TV 'n som et lite barn. Hun hadde på seg en pysjamas fra Ullevål og hun var den eneste pasienten i rommet. En av de ansatte kom bort til henne. Han sa at det var sent og at hun burde legge seg. Kristine snudde seg mot ham.

"men, jeg får aldri sove." Sa hun.

"Kanskje du får sove hvis du prøver. Kom igjen nå, det er alt for sent til å sitte oppe." Sa mannen og smilte.

"Jeg er ..." Sa Kristine.

Kristine var stille en lang stund, som om hun strevde med noe. Hun strevde med å finne det riktige ordet.

"Ambivalent." Konstaterte hun endelig.

Mannen lo.

"Jeg skjønner det." Svarte han.

Så rakte han Kristine en hånd og hun tok den. Denne mannen var snill. Han hadde spilt Scrabble sammen med henne tidligere den dagen, selv om ingen av dem egentlig kunne reglene. Han hadde vist henne omsorg og hun bygget raskt tillit til ham. Kristine hadde åpnet seg og fortalt ham om hvordan hun lenge hadde ønsket seg å lære akkurat dette spillet og at hun hadde blitt glad når hun så det. At hun hadde et ønske om å gjøre det bedre på skolen og om å lære seg flere ting som dette, for å bli mer intelligent. Kristine beundret intelligente mennesker og mente at hun hadde potensiale selv, før hun ble syk hadde hun gjort det bedre på skolen. Hun fortalte ham om hvordan hun hadde forandret seg mer og mer før hun ble avbrutt. Mannen hadde snakket med henne på en helt vanlig måte og oppmuntret henne til å holde fast ved ønsket om å forbedre seg selv.

Nå subbet Kristine nedover sykehusgangen mot soverommet sitt, et rom som så ut som en glattcelle. Mens hun vandret, nesten så trett at hun holdt på å kollapse rett der på gulvet klarte hun ikke lenger å holde alle de beskyttende mentale veggene helt oppe lenger. Innerst inne så visste hun hvor hun var og en liten del av henne anerkjente det i dette øyeblikket. For mens hun gikk kunne hun høre en stemme inne i hodet sitt, en stemme tatt ut av en film som er basert på en bok om en jente som havner på sinnssykehus. Filmen heter *Girl, Interrupted*. Stemmen sa bare et navn, navnet på hovedpersonen i filmen.

"Susanna Kaysen"

"Susanna Kaysen"

"Susanna Kaysen"

Når hun hadde lagt seg under dyna kom mannen inn på rommet hennes med en liten plastikk kopp. Den var så liten at den lignet et shotte-glass og oppe i plastglasset lå det en liten sort pille. Han rakte henne glasset.

"Hva er det?" Spurte hun, mens hun tok imot glasset.

"Bare noe som vil hjelpe deg å sove." Sa mannen.

Kristine var skeptisk. Hun beveget glasset frem og tilbake slik at pillen gav fra seg et lite

"Takk, takk" hver gang den traff veggen av plastglasset.

"Er det farlig?" Spurte hun.

"Nei. Dette er bare en medisin som heter Truxal, den er mot angst og har ingen avhengighetsskapende effekt eller bivirkninger. Den er veldig vanlig, det er mange som bruker den, den er en av de tryggeste medisinene man kan komme over. Jeg har ikke lov til å gi deg noe annet, eventuelt før vi har blitt bedre kjent med deg." Svarte mannen.

Kristine trodde på ham så hun svelget den, men bestemte seg samtidig for aldri å akseptere noe annet fra dem enn denne ene, lille sorte pillen. Hun ville så veldig gjerne få sove. Med en gang hun hadde rakt ham de tomme glassene, både pilleglasset og et beger med vann som han hadde rakt henne, så la hun seg tilfreds ned med et smil om munnen. Hun sovnet umiddelbart.

Dagen etter gikk alt helt fint frem til rundt middagstid. Da så de seg nødt til å sende henne videre inn til psykiatrisk avdeling.

Heller fengsel

Det stod to senger inne på soverommet. En med blomsterdekor og en med tvangs-seler. Ingen av dem som jobbet på avdelingen visste sannheten om henne. Hun var helt alene, eller var hun? Kunne det hende at døden fremdeles lurte bak en krok? Hun stod lenge i dørkarmen, før hun tok det første skrittet inn i rommet. Panikk. Hun stivnet i brøkdelen av et sekund samtidig

som adrenalinet pumpet seg gjennom hver eneste fiber i kroppen. Det var mørkt, hun kunne ikke se hva som eventuelt skjulte seg der inne, skulle hun angripe det ukjente eller flykte? Fight or flight? Hun spant rundt, hun kunne jo ikke angripe det som var usynlig. Hun strakte hånden fremfor seg for å dytte døren unna veien. Hun sprang gjennom korridoren, men den kunne vært en mil lang, alt skjedde i sakte film.

Hun kollapset omsider på gulvet foran en ansatt. Synet av et annet menneske skapte en barriere mellom frykten og hun la merke til at han var ung og veldig attraktiv. Hun fortalte ham at hun var redd. Han sa at han forstod, men at hun måtte forsøke å sove. Hun ville samarbeide, men hun var livredd. Hun prøvde å forklare, at det var ikke bare tvangs-selene. Døden var der inne også! Han prøvde til gjengjeld å forklare for Kristine at det var natt og at om natten, så sover man. Hun følte at han ikke forstod alvorret, men gikk tilbake til soverommet sitt fordi han tvang henne. Når hun fikk øye på døren kunne hun se et avtrykk av hånden sin på den, hun hadde tydeligvis kaldsvettet. Det ble en del trass midt i dørkarmen før hun til slutt måtte gi opp, hun var for trøtt til å krangle. Hun trosset frykten og gikk sakte mot sengen med blomster-dekor. Hun la seg ned med utsikt over tvangs-selene, men det tok ikke lang tid før hun sovnet.

DAG 7

Hun husker godt den første middagen inne på psykiatrisk avdeling, det var bare Kristine og en fremmed dame der inne i spisesalen på den lukkede avdelingen. De andre pasientene på avdelingen hadde fått maten sin inn på rommene sine på brett. Damen som satt ovenfor Kristine hadde et vakkert navn, hun het Angelica. De satt rundt et stort bord, det var ovalt og det var mange stoler rundt bordet. Det var to vinduer i den ene enden av rommet, men persiennene var halvveis trukket for på utsiden. Persiennene var elektriske, man kunne åpne og lukke dem fra innsiden ved å trykke på en knapp som lignet på en lysbryter. Angelica klarte ikke å spise og Kristine forstod at Angelica led av anoreksi. Angelica var tynn. Hun så også ganske utvasket ut, som om alt blodet hadde rent ut av henne, men hvis det ikke var sånn hadde hun sett vakker ut. Hun hadde halvlangt brunt hår og hun var eldre enn Kristine, men ikke så veldig mye eldre. Kristine hadde ingen problemer med å spise lenger. Hun var sulten

som et dyr og nøt maten. Til middag var det kylling og ris med grønnsaker og en deilig oransje saus. Kristine prøvde å få Angelica til å spise sammen med henne. Hun ufarliggjorde maten så godt hun kunne og etter mye oppmuntring tok Angelica den første biten, en liten bit med paprika. Kristine applauderte henne mens hun lo hjertelig og Angelica smilte forsiktig.

Kristine tegnet en tegning til henne etterpå av en metall-sommerfugl og sine egne hender som strakte seg nytteløst etter den. Den ene hånden så ut som en pote, Marit har alltid sagt at hender er det vanskeligste å tegne, men det var meningen at den skulle være sånn. Den ene hånden var en pote fordi mennesker også er et slags dyr. Vi var jo dyr en gang før gikk gjennom prosessen hvor vi ble til det vi i dag kjenner som mennesker. Det er derfor den som strekker seg etter robot-sommerfuglen på bildet synes det er vanskelig å fange den. Det lyser ut fra sommerfuglen. Den andre hånden, som er en menneskehånd, er veldig godt tegnet. Den ser helt realistisk ut. Bildet har ingen farger. Kristine har brukt gråblyant. Angelica fikk tegningen i gave og hun ble veldig glad for den. Det er den mest vellykkede tegningen Kristine noen gang har tegnet. Den var virkelig flott og detaljert, men den hadde også en dypere mening. Meningen var viktig, ikke bildet og derfor gav hun det bort i gave. Hun måtte levere tilbake blyanten til de ansatte når hun var ferdig med den. Angelica hang tegningen opp på rommet sitt.

DAG 8

Neste morgen ble Kristine revet opp av sengen sin. En ansatt fortalte henne at overlegen ønsket å snakke med henne. Det var grytidlig, Kristine følte seg veldig trøtt og hun hadde lyst på kaffe. Hvis de skulle vekke henne så tidlig, så måtte hun ha kaffe ... Den ansatte, en dame med briller, snakket til henne på en frekk måte og Kristine ble lei seg.

“Finnes det noe kaffe?” Spurte hun.

Det fantes visst kaffe, men den ansatte ville ikke la henne få hente det nå. Hun så ikke ut til å forstå alvor! Væremåten og stemmen hennes virket sårende på Kristine og dette med kaffen gjorde henne bekymret. Ett sted gikk grensen! Hun hadde vært veldig hyggelig mot dem, alle sammen, men kaffe, det måtte hun ha. Damen med brillene så ikke ordentlig på henne når hun snakket til henne og kroppsbevegelsene virket raske og kuttende.

Når damen med brillene hadde gått ut av rommet tok Kristine på seg klær fra en sparsommelig mengde som Heidi hadde tatt med til henne dagen før. Sorte bukser, en hvit t-skjorte og de stadig tilstedeværende bootsene. Den ansatte ventet utenfor mens Kristine skiftet og hun utnyttet anledningen til å rable ned noen tanker i en liten kladdebok med en sort penn som begge hadde ligget skjult i den grå sekken Heidi hadde pakket klærne i. Det var faktisk den samme sekken som Emma og Kristine hadde båret rusbrus i på vei til brygga på Hvaler, den sommeren for tre år siden. Når hun tenkte seg om var det mulig at den lille boken og kulepennen hadde ligget der helt siden da, for det hadde også vært gamle kvitteringer oppi sekken med “Skjærhalden Kiwi” notert øverst og “Velkommen tilbake!” under der igjen. Hun hadde ikke lov til å ha noen kulepenn. Den kunne visstnok knuses og brukes som en liten kniv, så hun gjemte den unna igjen i den skjulte lommen på sekken med en gang hun var ferdig å skrive.

Kristine forstod at samtalen med overlegen var viktig og hun skulle ønske at hun hadde fått bedre tid til å forberede seg. Kunne de ikke ha sagt ifra kvelden før? Denne samtalen kunne komme til å avgjøre alt. Hun ante ikke hvordan hun skulle få dem til å forstå at hun ikke var gal. Episoden med sengen med tvangs-selene hadde gjort henne redd og en samtale hun hadde hatt med en ansatt dagen etter hadde fått henne til å forstå hvor hun var.

Det hadde bare vært henne og en annen ansatt inne på et lite samtalerom og han hadde stilt henne en rekke med spørsmål fra en blokk han holdt opp foran seg. Som for eksempel

“Hvilken dato er det?”

“Hvorfor er du her?”

“Hvem er du?”

Før han hadde gått over til å stille henne helt andre spørsmål, spørsmål om henne og om ting hun hadde sagt og gjort for flere dager siden. Ting han egentlig ikke burde vite om. Hun hadde svart på spørsmålene hans og hun hadde vært psykotisk helt til det punktet. På det punktet hvor han plutselig hadde motsagt henne på ett av svarene hennes og kommet med et eksempel for å forklare henne hvorfor svaret hennes ikke kunne stemme.

Han hadde sagt “Men, dette kan jo ikke stemme, fordi ...” også hadde han kommet med eksempelet.

Han hadde virket så overbevist når han sa det og hun hadde svart “Hva? Er du sikker?” også hadde han gjentatt det samme argumentet.

Hun husket ikke hva det var, men hun hadde lagt to og to sammen med en gang. Psykosen var som sunket i jorden. Vel, kanskje ikke helt. Det skulle gå en stund før ting ble helt som normalt igjen, men hun var fortsatt intelligent. Hun hadde forstått hva som foregikk i det øyeblikket og hun hadde blitt helt stille en lang stund, for hun hadde forstått at hun måtte handle riktig hvis hun skulle komme seg ut.

Dette hadde kommet synkende over henne som noe tungt og alvorlig. Hun bestemte seg for å spille på lag med dem. Hun bestemte seg for å være smart. Hun var redd, veldig redd, men hun var også modig. Hun lot ikke frykten få overtaket og hun nektet å gråte. Hun var innlagt på psykiatrisk og hun ville ikke være der, hun følte heller ikke at hun hørte til der, men hun skulle komme seg ut igjen. Hun følte seg helt alene og hun visste at det var sant og at hun måtte komme seg ut av dette helt alene. Hun hadde aldri stått ovenfor noe så utfordrende og skremmende i hele sitt liv.

Dette var grunnen til at hun hadde rablet ned alt hun kunne komme på av argumenter, før den ansatte banket på døren og spurte hva det var som tok så lang tid. Hun røsket ut arket og stappet det ned i lommen. Pennen lå allerede trygt gjemt nede i sekken. Hun fulgte den dumme damen inn på et lite kontor.

En eldre mann med grå dress satt i en stol bak et bord. Han var slank og både håret og huden hans matchet den grå dressen. Det så nesten ut som om han var laget av en gråaktig papp, eller aske. Han reiste seg, gikk mot henne og rakte henne hånden.

«Hei Kristine, mitt navn er Paul Constantin, jeg er overlege her på Ullevål psykiatrisk.» sa han med en lett utenlandsk aksent og en stemme som var like tørr og kjedelig som dressen hans.

Han hadde rakt ut hånden sin og Kristine tok den og gav den et selvsikkert trykk for å vise ham at hun ikke var redd.

«Hyggelig å treffe deg.» Svarte Kristine.

Hun satte seg på en stol bak bordet som var i gammelt, mørkt treverk. Overlegen satte seg i stolen på motsatt side av bordet, mens øynene hans ravet over henne som en hauk. Det var under en meter mellom dem målt fra øye til øye.

«Så, Kristine, kunne du tenke deg å dele noen tanker med oss? Hvorfor du har kommet hit for eksempel?» Spurte Paul.

Perfekt. Tenkte Kristine, her er sjansen min. Hun kjente motet svulle innvendig, hun skulle nok få has på disse folkene!

«Jeg har kommet hit fordi noen tok meg med hit. Kan jeg få lese opp noe jeg har skrevet til deg?» Spurte hun.

«Er det langt?» Spurte Paul.

«Nei.» Svarte Kristine.

«Vel, da lutter vi øre.» Sa Paul.

Kristine fisket arket opp fra lommen, sakte så hun ikke skulle rive det i stykker. Hun brettet det ut og begynte å lese med klar stemme. Hun fant på nye ting der notatene ikke var tilstrekkelige og hun snakket med stor innlevelse, fordi hvert eneste ord kjentes sant. Kristine er veldig karismatisk av natur og det er ikke noe problem for henne å holde taler eller fremføre replikker for eksempel. Hun sa

“Dere har tatt alt, utenom minnene mine, men dere har makten til å stjele dem også. Dere har makten til å stjele alt. Jeg kan føle verden pulsere på utsiden imens jeg er en innelåst sangfugl. Mitt perspektiv av tid er borte og derfor blir jeg behandlet både som et barn og som en kriminell. Jeg savner vennene mine, selv familien min.

Alt jeg har, er kunnskap, mine minner, mine følelser og min styrke. Jeg føler at dere aldri vil tro på meg, fordi det eneste jeg gjør er å fortelle sannheten. Det er den som har viklet meg inn i dette spindelvevet i første omgang. Jeg hater å se ut av vinduet på MIN planet og alt jeg kan føle på er glass og metall. Mitt eneste krav var frihet. Jeg sa til kontaktlæreren min

Så klart jeg tar imot hjelp, så lenge ingen låser meg inne, sånn som de gjorde mot faren min.

Hun svarte at

Ingen skal låse deg inne, Kristine. Jeg lover.

Dere har tatt friheten fra meg og ingen gir noen rett til å gjøre det mot noen som ikke har gjort noe galt! Hvis du bare ser etter løgner, vil du aldri finne svar. Jeg har alltid vært en snill pike, men nå er jeg forbannet. På meg selv, på verden. Mitt sympatibehovs-tog har for lengst forlatt stasjonen deres. Jeg er ærlig. Dere kan enten ta det, eller la det ligge. La meg ligge her på psykiatrisk og råtne akkurat som faren min.»

Kristine lot arket synke ned i fanget. Hun var sikker på at hun ville bli sluppet fri nå. At hun skulle få dra hjem igjen til den fine hybelen sin. Dra på skolen igjen på mandag, være venn med Anna og gi Elin en velfortjent klem, men Paul Constantin sa ingenting. Han reiste seg fra stolen og gikk bort til en liten vask. Han fylte et glass halvt opp med vann og plasserte det i midten av bordet med et lite dunk. Kristine var tørst etter all snakkingen og lurte først på om det var meningen at hun skulle drikke det, men hun fikk straks klarhet i mysteriet.

«Er glasset halvfullt, eller halvtomt?» Spurte Paul.

Dust ass. Jævla dust, tenkte Kristine mens hun bet i seg en plutselig avsmak. Hvor overlegen gikk det an å bli?

«Det er et filosofisk spørsmål, man kan si begge deler.» Svarte Kristine, men Paul smilte ikke så hun fortsatte.

«Jeg er ikke syk lenger og jeg vil dra hjem igjen.» Paul svarte fremdeles ikke, så hun spurte ham hva han syntes om teksten.

«Teksten er irrelevant, og du mangler sykdomsinnsikt.» Svarte Paul, mens han myste ned på noen notater.

Faen ta deg! Tenkte Kristine mens hun kjente tårer velle opp i øyekroken, men hun tvang dem tilbake, hun måtte være sterk.

«Hvor lenge må jeg bli her?» Spurte hun med falsk likegyldighet.

«Det gjenstår å se.» Svarte han simpeltent.

«Men jeg skal til London om to uker! Med klassen min, jeg har bidratt med penger og ordnet papirene og alt!» Utbrøt Kristine og hun kjente desperasjonen spre seg ut i kroppen.

Han kunne ikke, han bare kunne ikke ...

«Jeg beklager å måtte skuffe deg, Kristine, men jeg kan ikke la deg dra på denne turen. Jeg har snakket med læreren din, Nattmara, og vi har blitt enige om at du simpeltem ikke er i form til dette nå. Det ville blitt alt for mange inntrykk, det du trenger nå er ro og hvile.» Sa Paul, uten et hint av medfølelse.

Kristine følte seg umiddelbart knust. Det var ikke bare at det at det var kult å reise til London. At Anna kom til å være der og løftet hennes om vennskap, Kings Cross Station, litteraturen, historien, den britiske aksenten eller alle de spennende butikkene. Det var det at hun endelig hadde blitt en del av samholdet i klassen, at hun skulle skape minner sammen med dem nå som hun hadde blitt så glad i dem. Hun svarte ikke Paul, men hun klarte ikke å holde tårene tilbake lenger, de flommet nedover ansiktet hennes og hun gjorde ingenting for å skjule dem.

NATT

Kristine lå i sengen med blomsterdekor. Det var stjerneklart ute og hun lengtet etter den kjølige natteluften. Hun tenkte at hun måtte stå opp tidlig dagen etter, hvis ikke fikk hun ingen kaffe og tanken gjorde henne engstelig. Hun tenkte på hva de andre i klassen ville ha sagt, de visste hvor avhengig hun var av å kaffe. Kaffe var som hennes egen personlige menneskerettighet ... Hun så lengselsfullt opp mot stjernene. Hun ville ha tenkt på Anna, men stedet så ut til å ha revet vekk alt, selv alle pastellfargene som pleide å svømme frem inne i henne når hun tenkte på Anna. Det var hennes liv som ventet der ute og hun kjente den nye livsgleden ebbe ut for hvert eneste hjerteslag.

Hun var lei av alle spørsmålene, alt hun ville ha var vennene sine, men Anna sin latter, at de skulle bli venner og når hun hjalp til med Londonturen, alt sammen hadde vært for godt til å være sant. Hun tenkte på hvordan hun hadde følt at hun var en skytsengel som jobbet med å rekruttere andre for å bli med inn i stjernene. Hun skulle rekruttere Anna, det var derfor hun hadde kommet tilbake. Hun visste ikke helt hvordan det hadde skjedd. Historielæreren hadde nevnt noe om det hemmelige Politi i den timen hvor Anna hadde satt seg rett ved siden av henne og fantasier hadde begynt å spinne ut av proporsjon. Hun hadde trodd at det var henne, det hemmelige Politi. Hun savnet ikke bare klassen, hun savnet også psykosen, men trøstet

seg med at hun fortsatt hadde minnene og den sorte kulepennen som Heidi hadde smuglet inn ved et uhell.

Hun var også takknemlig for at hun hadde JK Rowling, Tolkien, Aslan, Charles Darwin, Astrid Lindgren, Buddah, Stanislavskij, David Bowie og mange andre inne i hodet sitt. Hun var i et fengsel, men hun var glad for at moren hennes hadde matet henne med musikk fra før hun ble født. Man kan si mye om Marit, men hun har god musikksmak. Kjente Kristine seg ensom, kunne hun ta frem de vakreste sangene og hun sang ofte. Da sang hun med en klar og ren stemme som fikk de andre pasientene til å samle seg utenfor døren hennes. Spesielt en som het Shan.

Mens hun lå der og tittet opp på de glitrende stjernene innså hun gradvis at selv om så mye hadde dreid seg om Anna, hadde alt egentlig dreid seg om noe større. Kjærlighet ... Det var det som gjorde det, for det forandret jo alt. Da hun først aksepterte at hun hadde følelser for Anna forstod hun samtidig at en som henne ikke var i stand til å elske. At hun var nødt til å konfrontere fortiden sin for å kunne ha noen sjanse. Hun hadde sloss mot demonene sine når hun kom til avlastningen, men hadde hun virkelig vunnet? Eller hadde hun bare skadet dem? For en forferdelig tanke. For det handlet om forskjellen på liv og død. Det handlet ikke om Anna, det handlet om å være i stand til å elske noen og til å bli elsket. Det handlet om å være i stand til å elske seg selv.

På skolen hadde hun tvunget seg selv ut av komfortsonen sin. Hun hadde ikke lenger kledd seg for verden, men for seg selv. Hun hadde blitt den naturlige jenta hun en gang var. Hun hadde begynt å dele tanker og meninger med dem rundt seg. Hun hadde vist mer og mer av den personen hun egentlig var på innsiden. Alt hadde vært så overveldende og plutselig fant hun seg selv i en posisjon hvor hun var modig. I underbevisstheten hadde hun lest tegnene ... Tegnene som viste til at Anna aldri kunne bli hennes. Under monologen "Du skal ikke være svak" var målet å vise Anna at hun hadde greid det, at fortiden endelig lå bak henne, men hun hadde ikke vært sterk nok. Psykosen, hva det nå enn var, fikk overtaket og galskapen vant.

Anna fikk i det minste høre fuglekvisperet, før de dro meg med hit ... Tårer fuktet den hvite puten når hun tenkte på tiden etter dette, på hvordan hun hadde overbevist seg selv om at hun hadde greid det. At det at hun endelig var seg selv var nok, at hun var bra nok for å bli elsket. For hun visste at det ikke var sånn lenger. Nå var hun en freak. Hvem kunne vel elske en som hadde vært sinnssyk? Hun husket hvordan familien hennes hadde baksnakket faren hennes når

hun var liten. Hun hadde stått opp for ham og skjelt dem ut. Hun var seks år gammel da. De hadde bare fnyst av henne.

“Det er ikke hans feil, han er syk! Slutt å snakke stygt om ham, det er faren min!”

Det gjorde fortsatt vondt å tenke på det og nå kom alle til å dømme henne på samme måte. Hun som bare ville ha Anna i livet sitt og motsatt ... Løpe side om side med henne i en mørk skog, raskere enn vinden. Ha friheten til å elske et annet menneske, udefinert, prinsipløs kjærlighet som bare handlet om skjønnhet. Den skjønnheten som Anna bar, både på utsiden og på innsiden. Kristine hadde ønsket seg at hun også kunne bli sånn og hun hadde jobbet iherdig mot det, men nå innså hun at hun bare kunne være vakker på utsiden, også det. Hun var bare en puledokke og en freak.

Kristine sovnet med armene klemt rundt seg selv og tårer i kinnene, men i drømme møtte hun Anna igjen og Anna gav henne en klem før hun forsvant. Kristine smilte mens sommerfugler flagnet i og rundt henne og selv om hun visste at det bare var en drøm, var den verdt mer enn ord kan beskrive. Anna, hun var nå et stjerneskudd som for lengst hadde passert. Kristine var ikke etterlatt alene, selv om det føltes sånn der og da, hun skulle bare fly en annen retning. En ting visste hun, hun kom aldri til å glemme. Anna hadde gjort henne lykkelig, uten å prøve engang. Hun hadde hjulpet henne på vei mot å kurere en vond fortid, en spiseforstyrrelse og en depresjon, bare ved å være. Kanskje hadde hun andre hun skulle hjelpe der ute, for Kristine har sine mistanker. Om at Anna, er en engel.

DAG 9

Plutselig ble rommet fylt av fremmede mennesker. De formet en halvsirkel rundt henne sånn at hun ikke kunne slippe unna og Kristine ble livredd for at de skulle fange henne. Binde henne ned til sengen med torturselene sånn som de gjorde mot faren hennes.

Hun skrek «LA MEG GÅÅ! LA MEG GÅÅÅ!» men det nyttet ikke.

Damen med briller sa «Vi kan ikke det, skjønner du.»

Damen kom nærmere og hendene hennes grep etter Kristine som hadde vendt hodet i alle retninger i et forsøk på å finne en åpning i halvsirkelen. Hun var ikke et voldelig *menneske*, så hun ble forvandlet til en **tiger**. Plutselig satt hun bøyd i angrepsposisjon oppå sengen, hun flekket tenner imens hennes egne brøl skapte ekko i det nakne rommet. Med ett så menneskene helt perplekse ut og Kristine gjenkjente til sin store overraskelse reell frykt i en kvinnes øyne. Hun bråstanset, hva var det hun drev med? Igjen satt bare et forsvarsløst lite barn. Paul Constantin åpnet munnen og begynte å snakke til henne på en irriterende måte. Hun hadde ikke lyst til å høre det. Ved siden av henne lå det et rent håndkle brettet sammen til en firkant. Hun plukket det opp og kastet det i ansiktet på ham sånn at han måtte rette på brillene sine. Han så oppgitt ut og sukket på en utålmodig måte, men han virket ikke sint.

Problemet var at nå hadde hun truet, ikke bare med å kontakte en advokat, som hun tross alt hadde rett til, men også med selvmord. Sannheten er at man vil si nesten hva som helst når det står om livet og det var akkurat sånn det følte å være innlagt på psykiatrisk. Hun spiste opp ordene sine umiddelbart, men skaden var allerede gjort. Paul Constantin hadde fått nok av dette tullet, med en siste enkel setning var det gjort. Han forlot rommet. Nå skulle hun overvåkes 24/7.

Kristine stod barbent ved vinduet med mobiltelefonen opp mot øret i en hvit nattkjole med armer og små, røde tegn. Det følte akkurat som om hun var Susanna fra *Girl Interrupted*, men boken virket plutselig ikke så kul lenger. Det var en bekmørk natt utenfor vinduet og telefonen fortsatte å ringe. Kanskje det var for sent på kvelden? Kanskje Emma lå og sov? Kristine tittet raskt bort på en ansatt som stod ved døren halvt skjult bak dørkarmen. Selv gjemte hun seg bak håret sitt, som om det var en gardin, og hun skulde ut på henne. Den ansatte skulde tilbake. Det var den dumme ansatte som hun ikke likte, damen med brillene. Kristine snudde seg mot vinduet igjen og Emma tok telefonen. Stemmen hennes var rolig og nøytral, som om alt var helt som normalt. Når Kristine hørte stemmen hennes var det som å trekke pusten etter å ha blitt holdt under vann altfor lenge. Damen i dørkarmen hørte på mens hun snakket med Emma, men Kristine ignorerte henne. Først virket det som om ikke engang Emma ville tro på henne, men Emma var bare forvirret over situasjonen akkurat sånn som Kristine.

«Jeg tror på deg, jeg forstår bare ikke hvordan du endte opp der!?» Utbrøt Emma.

«Jeg vet ikke! Jeg vet ikke hva jeg skal si ... Det bare skjedde!» Sa Kristine.

«Det er helt sykt!» Sa Emma.

«Jeg vet det!» Svarte Kristine.

I løpet av samtalen fant Kristine endelig litt sjelefred. Emma var fortsatt på hennes side. Tenk at Emma var der hjemme inne på soverommet sitt? Tenk at hun skulle på skolen igjen neste dag? Det var som om hun var på en annen planet. De avtalte at Emma skulle komme på besøk en dag og at de skulle gå ut og ta en kaffe sammen. Det var en ubeskrivelig lettelse, men med en gang de la på følte hun seg ganske alene igjen. Som om Emma var en talisman et sted der ute sammen med Anna og alle de andre, men at hun måtte komme seg til dem.

Det ble vaktskifte, dagvaktene fikk dra hjem og nattevaktene kom på. Vakten som kom på, var den samme hun hadde løpt rett inn i når hun løp gjennom korridoren for å komme seg vekk fra den skumle sengen. Han som var attraktiv og hyggelig. Han var fortsatt en student. Han viste henne empati selv om han fortsatt klarte å beholde autoriteten over henne og Kristine følte seg tryggere når han var på jobb. Han kom inn på soverommet hennes med ett brett med kveldsmat og satte det på sengen hennes. Så satte han seg ovenfor henne i en stor lenestol. På brettet stod det en liten yoghurt i beger fra Tine med skogsbær smak. Ett glass med juice og en liten pastasalat.

“Hvordan har du det?” Spurte den unge mannen.

Selv om han var attraktiv, var ikke Kristine tiltrukket av ham. Han hadde gyllent hår, en gyllen hudtone og en atletisk kropp. Han virket avslappet og stødig. Hun satte seg oppå sengen og dyttet litt i pastasalaten med en hvit plastgaffel.

“Jeg vil ikke være her. Det er vanskelig ... Ingen liker å bli holdt fanget, men de tingene det var bare noe jeg sa ... Det var dumt ...” Svarte hun og fortsatte å dytte i pastasalaten. Den bestod av pastaskruer uten dressing, salat, mandler, skinke, ost, agurk og rød paprika.

“Jeg forstår det, men vi tar sånne ting veldig alvorlig her. Det er veldig bra at du sier det, men jeg må fortsatt passe på deg i natt også kan du få en ny sjanse i morgen.” Svarte mannen.

Kristine så på ham. Han het Eirik. Det stod Eirik på et lite navneskilt på den militærgrønne t-skjorta hans med V-hals. Han rettet litt på alarmsensoren som satt festet til buksekanten for å kunne sitte mer behagelig og Kristine følte seg litt brydd. Den så ut som en walkietalkie.

“Jeg liker ikke pasta ...” Sa Kristine mens hun dyttet i den og hun følte seg trist.

Eirik merket at hun var trist. Så han var vennlig og snill mot henne og derfor åpnet hun seg opp for ham. Det kom frem at Kristine hadde opplevd noe hun ikke burde ha opplevd etter en fest for kort tid siden. Hun hadde vært for beruset til å være i stand til å ta vare på seg selv og hun hadde rotet seg bort sammen med noen sketchy menn som hun ikke kjente. En eller flere av dem hadde utnyttet situasjonen litt sånn som Thomas hadde gjort. Dette hendte like før hun ble psykotisk og hun hadde tenkt at det var hennes egen feil. Hun hadde blitt veldig lei seg for hendelsen, men hun hadde ikke fortalt det til noen. Ikke før nå.

Kristine ble så redd av å fortelle om hendelsen at hun hallusinerte og så et monster rett ved siden av dem, hun gispet og sperret opp øynene i frykt. Monsteret var svart og det hadde et ansiktsuttrykk som for å skremme henne, men det hadde ellers få detaljer. Akkurat som når hun hadde sett døden utenfor hybelen sin hjemme på Rognerud. Hun forstod at monsteret ikke var virkelig, at hun var psykotisk, og monsteret forsvant. Selv om hun ikke skrek merket Eirik at hun hadde sett noe skummelt.

“Hva var det du så?” Spurte han og han kunne ikke la være å snu hodet sitt for å sjekke om det var noe borte i hjørnet han heller.

Kristine var fortsatt veldig redd, og pusten hennes gikk raskere enn vanlig.

“Ingenting!” Gispet hun. “Jeg trodde jeg så noe, men det var ingenting der!”

Kristine fortsatte å fortelle om hvordan hun ofte havner i lignende situasjoner fordi det hender at hun ikke klarer å ta vare på seg selv og at dette gjør henne veldig lei seg. Hun forteller at hun føler seg som en søppelkasse eller en puledokke og at hun vanligvis ikke føler seg trygg. At hun ikke blir overrasket når sånne ting skjer, men at dette er ting som faktisk gir henne lyst til å ta selvmord, selv om hun ikke er suicidal nå. Fordi hun opplever at denne manglende evnen til å ta vare på seg selv er utenfor hennes kontroll og at hun kan tiltrekkes av mennesker som ikke er bra for henne, selv om hun skulle ønske at det ikke var sånn. At hun ikke ønsker

at disse type menneskene skal skade henne eller krysse over grensene hennes og at alle disse erfaringene av å ha blitt invadert gjør at hun føler seg ødelagt, verdiløs og ute av stand til å repareres.

Hun forteller videre at dette gjør veldig vondt, at det er en smerte som hun har kjent på i mange år og som alltid er der i bakgrunnen. At hun var promiskuøs allerede fra fjorten-års alder, men at intime hendelser enten det dreide seg om et kyss eller sex fortsatt alltid skjedde på hennes egne premisser og at dette forandret seg etter de to første overgrepene. Som når hun var på fest og hun kunne ende opp med å drikke så mye at hun blacket ut, uten at det hadde vært intensjonen hennes i utgangspunktet.

Jeg, som forfatter, vil legge til at det tok mange år, men at gjennom samtaleterapi, så lærte Kristine å passe bedre på seg selv. Selv om hun kanskje fortsatt er noe mer sårbar enn andre så kom hun dit hvor hun følte seg helt trygg i et monogamt forhold sammen med en prins kalt Leo. Hvis hun er promiskuøs så er det fordi hun liker å være det og hun har tydelige grenser som absolutt ingen får lov til å tråkke over. Sårbarheten for å bli utnyttet vil alltid finnes også fordi den til en viss grad alltid vil være der for alle mennesker. For alle kan oppleve at grenser blir tråkket over eller overgrep, uansett hvor forsiktig man er, men alle fortjener å føle seg grunnleggende trygge. Hvis det finnes noen andre der ute i samme situasjon som den Kristine var i så går det altså an å jobbe seg ut av den. Ingen er like. Noen er mer naive enn andre på grunn av hvilken personlighet man har og det finnes heller ingen riktig måte å reagere på for eksempel overgrep. Hendelser som det kan påvirke oss på mange forskjellige måter og hvis man ikke føler seg trygg bør man søke hjelp.

Etter at Eirik og Kristine hadde snakket ferdig om hendelsen sa Eirik at han skulle skrive inn det hun hadde fortalt om i journalen om morgenen før han dro hjem fra jobb. De fortsatte å snakke litt til om andre ting. Kristine ville vite mer om ham, nesten som, når man får seg en ny venn. Etter hvert sa hun at hun ikke var sulten og etter at Eirik hadde tatt ut maten, skrudd av lyset og satt seg ute på gangen for å passe på henne la hun seg ned i sengen.

Hun tenkte på hvordan hun egentlig bare hadde ønsket å gi Anna og alle de andre vennene sine stjernene. Samle venner, stjele applaus og le med dem. Nå forstod hun at det var hennes stjerner, at de hadde sine egne. At det ikke var nødvendig å være noen skytsengel for å spre latter og håp. Nei, jeg er ikke gal, fastslo hun. Jeg vet at det jeg egentlig er, er et løvetannbarn.

Wilco - How to Fight Loneliness

Til IMDD Bjørnholt vgs

Krigeren har falt. Alt som er igjen, er en jente ved navn Kristine. Hun er sterk, selvstendig, og hun elsker alle. Hun tilgir alltid og hvis hun gjør en feil, plukker hun opp viskelæret og prøver igjen. Jeg har fortsatt tenkt til å bli en stjerne, men jeg vil ikke ha samme tatovering som Malen lenger, de stjernene hun har i nakken. Jeg vil ha englevinger.

Dette spindelvevet har jeg forresten viklet meg inn i selv og jeg klandrer ingen. I en kopp fylt til randen av ensomhet har jeg seilt de tusen hav. Jeg ville bare ha kjærighet. Jeg ber dem om å slutte å hjelpe meg med feil metodikk. Jeg er frisk nå. Mine venner er der ute, her finnes bare makt og dem som er sterke nok til å utnytte den. Heldigvis mestrer jeg nå min makt, men jeg er ensom her. Blant dem alle, som alltid. Det gjør at jeg gråter om nettene. Søte, men bitre tårer, for nå ser jeg at alt det jeg hadde var alt hva jeg ville ha. Jeg vet at de bare vil hjelpe meg, så jeg holder ut.

Kristine kjedet seg bak de hvite veggene, men i virkeligheten var dette bedre enn det hun hadde forlatt hjemme i leiligheten. Hun hadde vært ute av stand til å ta vare på seg selv og nå var det noen som passet på at hun hadde det bra. Hun fikk sjansen til å bearbeide fortiden og hun savnet de nye vennene sine, men alle de ansatte var egentlig godt selskap. Pasientene

også. Kristine fikk seg nye venner, kanskje ikke venner som hun kunne ta med seg videre, men venner likevel. Hun hadde også gjort noe smart.

Hun hadde bedt om å få tilgang til et bibliotek av en av de ansatte som hadde tatt henne med til en avdeling hvor Deichmanske bibliotek var tilgjengelig for pasienter. Dette var visstnok en rettighet hun hadde, men hvis hun ikke hadde spurt, så hadde hun aldri funnet ut av det.

Hun tok med seg mange lærebøker tilbake fra biblioteket, så mange bøker at hun nesten ikke klarte å bære alle sammen i armene sine. Når hun kom tilbake til soverommet sitt stablet hun alle bøkene oppå et skrivebord og satte i gang med å lese i dem. Hun hadde fått tildelt et nytt rom, ut av skjermet avdeling. Dette var et flott skritt i riktig retning og rommet var det koseligste på hele avdelingen. Det var mye mindre enn det gamle rommet og det var bare en seng der inne, med blomsterdekor. Hun opplevde det å være inne på et mindre rom som en mer beroligende tilværelse enn å være fanget inne på et større rom. Det var liksom ikke like mange steder hvor eventuelle monstre kunne skjule seg når rommet var så lite. Rommet hadde også et vindu med en fin utsikt over et stort og vakkert tre.

En av bøkene Kristine hadde lånt var en lærebok om Buddhismen. Hun hadde ikke glemt det hun hadde lært i RLE-timen på skolen og hun hadde lyst til å lære mer. Hun var ikke gal lenger. Selv om flere av effektene ved å være psykotisk skulle vedvare i noen måneder til, som selvhenføring og måten hun oppfattet enkelte inntrykk på, kunne hun lese boken på en nøytral måte. Hun var ikke religiøs og hun trodde ikke på magi lenger heller, men likevel mente hun at flere av aspektene ved Buddhismen fortsatt var nyttige og riktige. Som for eksempel at dette med å tilegne seg ny kunnskap ble sett på som noe hellig. Det var hun enig i og hun tok lesingen veldig alvorlig. Ja, nesten høytidelig.

Hver dag laget hun seg te, fordi Buddhister foretrakk te fremfor kaffe, og satte seg ved det lille skrivebordet foran bøkene sine for å lese. Hun leste lenge i dem, både nøye og alvorlig. Under skrivebordet var det en liten skapdør der hun kunne legge bøkene og kulepennen når hun var ferdig for dagen. Hun fikk lov til å ha kulepennen nå. Det var ikke alt hun forstod når hun leste i bøkene, men hun tenkte at innsatsen var det viktigste. For hun hadde ikke Internett, så hvis ikke bøkene gav henne svaret kunne hun ikke umiddelbart søke det opp. Hun lærte mye nytt likevel. Hun leste ikke bare om Buddhismen. Hun leste også om sommerfugler, stjerner og oksidasjons- og friradikalteorien.

Hun følte seg lykkelig. Hun hadde hengt opp tegninger ved vinduet. Den fineste tegningen var av en snill trollmann og han hadde lyseblå øyne akkurat sånn som den unge mannen hun hadde møtt på den velsignede festen hvor alt hadde virket så magisk. Hun savnet all den magien nå og om natten så hun lengselsfullt bort på tegningen som om hun håpet at trollmannen skulle holde frem tryllestaven sin og skape mer magi igjen. Han gjorde det aldri, men øynene hans så snille ut. Det gjorde nesten vondt, men det gjorde vondt på en god måte og inne på psykiatrisk var det som om hun følte seg trygg for første gang i livet. Hun visste at hun kunne stole på de ansatte og at ingen kunne gjøre henne noe mens hun var der inne på det lyse lille soverommet. Maten var veldig god. Det er mange som klager på sykehusmat, men de må være bortskjemte, for maten var virkelig helt fantastisk. Sunn, god og variert. Aldri hadde hun fått så god mat servert til hvert eneste måltid. Utenom, selvfølgelig, når hun var barn og hun var på besøk hjemme i Nord-Norge. Da hadde hun også følt seg trygg, men det var nesten litt utrolig at noen kunne banke på døren hennes med et brett med nykokte egg, ristet grovbrød og et glass med appelsinjuice og at all den fine maten var til henne. For det var godt å spise nykokt egg til lunsj. Sollyset strømmet inn i det lille soveværelset og når hun tok av skallet på eggene kunne hun tydelig se at det røk opp av dem. Hun hadde fått en liten pakke med smør og en bitteliten pose med salt og fargen på juicen i glasset hennes hadde sett både innbydende og oppmuntrende ut. Jo, hun var virkelig lykkelig. Hvis hun hadde visst med sikkerhet at hun kom til å bli skrevet ut, hvis hun hadde hatt en dato, da hadde hun ikke stresset med det.

En morgen ved frokostbordet erklærte Kristine at hun ønsket å male. Så hun og en hjelpepleier dro inn i systemet for å finne litt utstyr og plutselig satt hele gjengen med glitter, lim og papp. Det var gøy, hva annet skulle man bedrive tiden med likevel? Når overlegen hadde dratt på skiferie i fjellene og etterlatt henne som et slags eksperiment? Hun lagde to små esker med diamantdekor, den ene gav hun til moren sin når hun kom på besøk og den andre satte hun i vinduskarmen. Hun la alle skattene sine i den. Den hvite vennskapssløyfen, en ny ping-pong ball hvor det stod tiga MASTER star som hun hadde stjålet fra avdelingen, og gråsteiner, men tryllestaven, det vil si pinnen, ble konfiskert. Kristine gav en sommerfugl limt sammen av små stener og fjær til en pasient som het Mari. Det skulle være en robot-sommerfugl og Mette hadde sagt at det var kunst og klemte henne.

Så snart det ble bestemt at hun var frisk nok til å få permisjon ble tilværelsen enda hyggeligere. Nå kunne hun dra ut og ta en kaffe med Emma. Hun dro på kino sammen med

Karoline fra barnevernet. Hun fikk til og med kjøpt seg noen nye klær sammen med Heidi en ettermiddag når de gikk innom en rustikk liten butikk på et hjørne i en bortgjemt gate. På onsdager pleide alle pasientene som fikk lov til det å bli med på en utflukt til en liten cafe. Det ble alltid en ansatt med, men det gjorde ingenting. Det var fint å komme seg litt ut. Den første gangen Kristine ble med var hun bare sammen med en annen pasient og en ansatt. Den ansatte var en ergoterapeut, men Kristine kalte ham for PT-mannen. Han hadde gigantiske muskler og spiste aldri noe som inneholdt mel. Det var på denne tiden hvor det var så trendy å gå på lavkarbo dietten. Den andre pasienten som ble med, var Mette.

På cafeen var det hyggelig. De hadde satt seg rundt et lite bord med snirklete ben i sort smijern og Mette satte seg ned aller sist fordi hun hadde bestilt seg en vaffel med hjemmelaget jordbærsyltetøy. Kristine hadde bare en kopp kaffe foran seg og hun snakket med PT-mannen om en sang av Nirvana som heter Polly. PT-mannen mente at Polly egentlig var en papegøye, selv om Kristine hadde sett for seg at det var en hest og de diskuterte dette sammen. Det var en fin dag utenfor, det var tørt og himmelen var blå. Det var ikke så veldig varmt, men selv om solen var svak gav den fra seg et vakkert lys. Kristine følte seg avslappet og lykkelig, men det var alltid et skår i lykken. Hvis hun hadde reist seg og løpt sin vei ville kanskje PT-mannen ha løpt etter henne? Hun var fanget, men hvis hun ikke tenkte for mye på det så måtte hun innrømme at hun følte seg takknemlig for all omsorgen. Det var utrolig godt å føle seg så trygg og ivaretatt.

Syltetøyet på vaffelen til Mette så fristende ut. Mari hadde lært Kristine å spille Scrabble, akkurat sånn som hun hadde ønsket seg. Kristine var fortsatt en nybegynner og tapte nesten hver gang fordi Mette var så sinnssykt god, men spillet var veldig underholdende. Man skulle lage ord og man fikk poeng for ordene. Det gikk ikke an å lage en bedre krig enn det.

“Fnask” Hadde Kristine sagt første gangen de prøvde å spille sammen, mens hun la ut brikkene. “Er det noe?”

“Hva skal liksom det være?” Hadde Mette sagt.

“Fnask ... En blanding mellom fnatt og nasking?” Sa Kristine

“Du kan ikke bare finne på ord!” Svarte Mette. “Det står ikke i ordboka, ta de tilbake!” Mette bjeffet ofte når hun snakket, men det var bare sånn hun var ...

Kristine tenkte at hun ikke hadde noe lyst til å rømme. Hun pleide å ha på seg myke kosete klær om kvelden. En hvit strikket genser som var akkurat så lang at hun kunne ha sorte tights under den uten å føle seg avkledd. Når det gikk Nytt på Nytt på TV i fellesstuen pleide hun å le og hun var aldri alene rundt middagsbordet. Hun innrømmet aldri noe av dette høyt, ikke ordentlig for seg selv engang, men det var utallige minner som dette.

Det var lettere å få permisjon til å gå ut med noen fra barnevernet og en søndag dro Kristine på kino sammen med Karoline. Siden hverken Karoline eller Kristine var dem som skulle betale, hverken for kinoen eller godteriet, kunne de ta så mye de ville. Karoline var kul, så de fylte opp smågodt posene helt til det nesten ikke gikk an å lukke dem igjen og når Kristine kom tilbake til avdelingen hadde hun fortsatt en hel pose med smågodt igjen. Hun delte noe av det med en mann som alltid var negativ. Han het Shan og det var han som likte spesielt godt å høre henne synge, men selv om hun hadde delt godteriet med Shan hadde hun fortsatt veldig mye igjen i posen. Så hun la enda litt mer i en liten skål som hun satte i fellesstuen og først da satt hun igjen med en normal mengde smågodt. Det var påske og hun hadde ikke rukket å spise opp smågodtet før Heidi kom med et gigantisk påskeegg. Så fikk hun ett til av Karoline like etterpå og hun la alt godteriet sammen i det gigantiske påskeegget.

En natt når hun egentlig hadde gått og lagt seg og det var påske lå hun i sengen og spiste godteri. Den dagen hadde hun sutret til Eirik om at hun hadde hjemlengsel. Eirik banket på døren, men hun la ikke merke til det fordi godteribiten hun hadde i munnen knaste så høyt og etter en stund kikket han inn for å se til henne. Hun hadde fortsatt munnen full av godteri. Det var mørkt, og Eirik spurte

«Hva er det du driver med ...?»

Fordi Kristine lå lent over det store egget på en merkelig måte. Kristine så overrasket bort på ham.

«Mums, mums.» «Jei spise godtei» Svarte Kristine.

Eirik ønsket henne en god natt og sa ikke noe mer om det før dagen etter, når hun igjen klagde over at hun hadde hjemlengsel.

Da sa han «Vel, det så ikke ut som at du hadde det så ille i går kveld, da! Du bare, mums, mums.»

Eirik lot som om han gomlet i seg godteri også lo han og Kristine hadde lyst til å motsi ham, men hun kunne ikke la være å le med. Godteriet varte lenge.

Noen ganger ble pasientene bedt om å delta på forskjellige gruppeaktiviteter, dette var sånn at de ansatte skulle kunne observere hvordan pasientene håndterte enkle oppgaver. En av aktivitetene var matlaging. Kristine var i en gruppe med to andre pasienter. Den ene av pasientene var Angelica og anoreksien til Angelica hadde ikke blitt noe bedre siden den første gangen de møttes. Angelica hadde satt seg på bakbena før de i det hele tatt kom seg inn på kjøkkenet. Kjøkkenet de skulle bruke var inne på et lite loft med et skråtak og takvinduer. Kristine syntes det var hyggelig der inne, for rommet luktet gammelt, akkurat sånn som rommene pleide å lukte i Nord-Norge. Den andre pasienten var en ung jente med kort brunt hår fra en annen avdeling og hun var fortsatt veldig syk. Den ansatte som hadde blitt med dem var PT-mannen. Det stod i programmet at de skulle bake rundstykker. Angelica stod borte i en krok ved det ene vinduet. Det så ut som hun var dratt mellom å føle seg fascinert og redd og det var nok sånn det var også. Hun nektet å ta på melet. PT-mannen tok på melet, men han gjorde det med misnøye. Melet lå i en bolle, han tok den høyre hånden nedi bollen og plukket opp en neve med mel, så holdt han neven over bollen og slapp melet nedi igjen. Hele tiden så han på melet med smale øyne. Ingenting var verre enn mel, så det ut til. Kristine koste seg med oppgaven og skapte god stemning i den dysfunksjonelle gruppa. Pasienten fra den andre avdelingen fikk til å røre i blandingen med en sleiv. PT-mannen meldte seg frivillig til å elte deigen for å få bruke musklene sine og Angelica fungerte som kommentator.

Når det ble lunsj satt hele gruppa, flere andre ansatte og selv Paul rundt spisebordet inne på psykiatrisk avdeling. Det var god stemning. De ansatte som satt ovenfor Kristine holdt opp de nystekte rundstykkene og gav Kristine ros. Paul var enig, hun hadde vært flink. Hun ble glad, hun kunne se at alle rundt bordet spiste rundstykkene og hadde det hyggelig. Plutselig lurte hun på hvem som skulle være den nye kontaktpersonen hennes etter vaktskiftet og hun spurte en ansatt som satt rett foran henne. Når han svarte falt ansiktet til Kristine. Det var ikke meningen å se så skuffet ut, men den som skulle være kontakten hennes var den dumme damen med brillene og Kristine så absolutt ikke frem til å ha henne som kontaktperson.

Den ansatte som satt foran henne merket at noe var galt og spurte «Hva er i veien? Er det noe galt med Caroline?»

«Jeg tror ikke hun liker meg ...» Svarte Kristine med trist stemme og så ned i fanget sitt.

Det hun ikke visste var at Caroline hadde satt seg på en stol like ved siden av den som satt ved siden av henne langs bordet. Kristine hadde ikke merket at hun kom inn under alt oppstyret med å dekke på til rundstykkene og hun kunne ikke se henne i sidesynet. Alle de ansatte så rart på Caroline, så hun kremtet og forsikret dem om at hun ikke hadde noe imot Kristine. Etter denne hendelsen var de alltid høflige mot hverandre.

Den kvelden satt Shan og Kristine og spilte piano. De var alene i dagligstuen og Kristine lot hendene fare over de utslitte tangentene. Hun kunne ikke spille, hun bare lekte seg. Shan så undrende på henne.

«Du er det eneste lyspunktet her inne, vet du det?» Sa han, men han smilte ikke.

«Nei, hvorfor det?» Spurte Kristine og nå var det hun som så undrende på ham.

«Det er så vakkert når du synger. For å være ærlig føler jeg det litt som om jeg er fanget inne i et videospill eller noe, alt går på høygir hele tiden, men det hjelper når du synger.» Svarte han.

«Glad jeg kunne hjelpe.» Sa Kristine med en lett tone, men på innsiden var følelsene et lite kaos.

Han syntes at hun sang vakkert ... Kanskje han syntes at hun var vakker også? Hvis hun skulle være ærlig med seg selv, så visste hun at han gjorde det og han var alt for gammel for henne. Hun burde ikke oppmuntre ham ...

«Hvor lenge har du vært her nå?» Spurte Shan, som kom for bare to uker siden.

To uker på innsiden føltes ut som to år.

«En måned.» Svarte Kristine.

«En måned! Du er sterk, det må du være, jeg skjønner ikke hvordan du klarer å være så optimistisk hele tiden. En måned ... Heller fengsel spør du meg.» Sa Shan.

Kristine så ned på de nå sammenfoldede hendene sine, skulle hun være ærlig med ham, eller ville det gjøre at han ble lei seg?

«Jeg prøver å ikke tenke på det, hvis jeg tenker på det blir jeg livredd.» Hvasket hun.

De så på hverandre og sorgen spilte seg i øynene deres. For en gangs skyld var de på samme bølgelengde. Hun var redd hun skulle begynne å gråte, så hun reiste seg fra pianostolen for å søke tilfulgt inne på soverommet.

Det var en sammensatt situasjon. Kristine var ambivalent, for hvor patetisk var hun hvis hun trivdes på psykiatrisk? Ingen liker å bli holdt fanget, kanskje i en lek eller noe sånt, men ikke når det skjer på ekte.

*For en grusom ting å gjøre
Å tvinge meg til å blomstre foran dere*

*For en grusom ting å si
At jeg ikke er verdig i å blomstre for meg selv*

Jeg ønsker ei dine gartnere!

*Jeg ville bli en villblomst, en løvetann
Ikke en rose*

Journal

Vurdering: 19 år gammel jente innlagt til førstegansinnleggelse ved akutt psykiatrisk avdeling. Initialt tvungen observasjon deretter innskrenket til TPH (tvungen psykisk helsevern). Innleggelse foranlediget av bekymringsmeldinger fra skole og kontakt i barnevern etter at pas i økende grad framstod svingende, usammenhengende, svarlatenspreget og presterte merkelige uttalelser. Hun ble opplevd ukritisk på skolen og hennes atferd vekket sterke reaksjoner blant medelever og lærere. Pas ble forut for innleggelse gitt opphold på avlastningssenteret på Holmlia, men det ble vurdert at hennes ustabile tilstand ikke kunne ivaretas der. Ved innleggelse har hun presentert symptomer på tankemessig desorganisering, verbalt drevet, emosjonell labilitet og vrangforestillingsideer. Hun har ved det aktuelle

samarbeidet og respondert godt på behandling, men er i behov av videre poliklinisk oppfølging for ytterligere stabilisering og profylakse.

Voldsrisiko: Ingen voldshistorikk. Pas avkrefter tanker om å skade andre. Ikke opplevd fysisk truende under aktuell innleggelse. Risiko vurderes lav.

Suicidrisiko: Pasient har risikofaktorer ved at hun trolig har en alvorlig sinnslidelse. Risiko vurderes nøytral.

Medikamenter: Abilify tbl. 10 mg & Phenergan tbl. 25 mg. (Edit; Jeg svelget dem ikke.)

Formalia: TPH med døgn.

Sammendrag:

Utsatt for seksuelle overgrep fra Mikael da hun var 16 år gammel, har fremdeles kontakt med mor og stefar. Hun har tidligere vært under behandling ved RASP ift spiseforstyrrelser. Hun bor nå på hybel i regi av barnevernet. Pas har i flere år røykt cannabis, sist en uke før innleggelse på akuttpsyk avd.

I overføringsvedtak datert 29.04.13 skriver overlege Paul Constantin at pas ikke ønsker å fortsette på medisiner, men at hun gjør det likevel på legens innstendige oppfordring.

(Edit; Jeg løy.)

Pas sykdomsinnsikt synes skjør. Pas bo- og omsorgssituasjon synes også noe skjør.

Bakgrunn:

Oppvokst med mor, stefar og yngre bror som nå er 7 år gammel. Biologisk far er ute av bildet, hun har hatt liten kontakt med ham. Stefar kom inn i bildet da pas var 4 år gammel. Voldtatt av Mikael da hun var 16 år gammel, siden vært i barnevernets omsorg. Hun bor nå på hybel i regi av barnevernet og har tett kontakt med hybelvert (Heidi) som angis som pasientens nærmeste pårørende.

Hun går nå tredje året på Bjørnholt videregående, dramalinjen. Hun beskriver at hun har mange venner.

Psykiatrisk sykehistorie:

Utviklet en spiseforstyrrelse i tiden etter voldtekten. Pasienten regner seg ikke som plaget av symptomer på spiseforstyrrelser nå og har heller ikke vist symptomer. Pasienten ble lagt inn til sitt første opphold ved akuttpsykiatriskavdeling, 14.03.13. Hun var undervektig og psykotisk. Bakgrunnen for denne innleggelsen var at hun opplevdes som svingende, med upåfallende, usammenhengende, merkelige og uforståelige uttalelser og lang latens. Hun ble vurdert ved psyk. legevakt som psykotisk. Nabo (Heidi) har også meldt bekymring, beskrev henne som usammenhengende med selvmordstanker. Forut for innleggelse hadde hun fortalt elever og lærere om sin oppvekst og erfaringer på en ukritisk måte, noe som vekket sterke reaksjoner. Akutteam ved Søndre Oslo gav henne en kriseseng på avlastningen. Personalet der opplevde henne som svært svingende, fra rolig og stille til skrikende og usammenhengende og med mange uforståelige uttalelser i miljøet. Hun ble derfor søkt innlagt ved akuttpsyk. avd 14.03.13 under tvungen observasjon. Hun var vanskelig å avbryte, hadde problemer med å komme til poenget og klarte ikke svare på enkle spørsmål. Selv om hun kunne virke rolig i perioder og førte en rimelig adekvat samtale, hadde ikke pas sykdomsinnsikt. Hun så heller ikke forandringen hos seg selv de siste måneder. Hun skiftet fort standpunkt hva angår hennes familie. Spesielt påfallende var hennes skiftende standpunkt om Mikael, som fra det ene øyeblikket kunne være snill, for så å være den som hadde forgrepet seg på henne.

Psykiatrisk status presens 23.05.13 kl 13:00

Pas hilser høflig. Fremstår orientert for alle modaliteter, gir god formell kontakt, men lett redusert emosjonell kontakt. Det fremkommer ikke psykotiske symptomer i samtalen. Hun gir uttrykk for et sterkt ønske om å komme i gang igjen med skole. Hun er orientert om at hun er på TPH med døgnopphold og at et overføringsvedtak snart vil medføre en overgang til TPH uten døgn.

Sykehus sengetøyet, det minnet henne om det man fikk på nattoget. Hun strøk på det med den ene hånden, det var rent og mykt og det luktet godt. Lydene fra vinden på utsiden fikk det til å høres ut som om hun var i bevegelse. Dette gjorde at det gikk opp i opp med den harde madrassen. For hun likte lydene, ingen kunne jo nå henne mens hun var der inne under dyna.

Kontoret til den nye psykologen hennes, Markus Olsen, var mye finere enn Paul Constantins. Det var ikke alle som fikk Markus Olsen som psykolog. Det virket som hun hadde vært heldig med ham. Hun hadde blitt godt vant til å snakke med ham nå og selv om de egentlig ikke hadde hatt så veldig mange samtaler, kunne hun føle at hun fikk mye ut av dem. Etter utskrivelsen skulle hun få fortsette å gå til ham gratis i lang tid fremover og hun var takknemlig for det. Det hadde vært veldig vanskelig for henne å dra hjemom leiligheten på permisjon. Det hadde vært så stille der uten alle de ansatte og de andre pasientene. Selv om hun hadde lengtet etter å bli utskrevet, så visste hun at det kom til å bli tøft.

Det stod en liten mørkegrønn plante i det ene hjørnet av kontoret til Markus Olsen, den stod ved siden av en stor kontorpult og det hang en fin klokke på veggen bak ham. Den første gangen hun hadde vært hos ham hadde hun sittet i en stor skinns sofa med armene i kors og sett seg rundt i rommet mens han bøyde seg over notatene sine. Sofaen var myk og han hadde introdusert seg selv på nytt før han satte seg ned i en stol ovenfor henne, på fremsiden av kontorpulten. Så hadde han begynt å stille henne spørsmål. Han hadde stilt henne akkurat de spørsmålene som hun ikke ville svare på og etter at hun hadde svart ham så ærlig hun kunne, hadde han nesten virket litt oppstemt. Det var mest sannsynlig fordi han så på henne som et slags eksperiment, eller en oppgave. Et puslespill som han bare klødde etter å løse. Hun hadde brukt årevis på puslespillet selv, men det var hennes eske med brikker. Han kunne ikke bare få se på forsiden av esken uten å ha brydd seg med å legge på en eneste brikke. Hun var nesten ferdig med det likevel ... Han virket snill, da ...

Hun tenkte, på innsiden er det mennesker som passer på meg. Jeg betyr noe fordi de ser til at jeg ikke kutter pulsåren med hårspenner min. Ingen kan nå meg her. Ikke Mikael, ikke Thomas og ingen fra slummen der ute i Tigerstadens skitne, forpestede gater. For de er der ute i den kalde natteluften og jeg er her inne under en hvit og tørr dyne. Jeg er ren her inne. Ren og lykkelig. For jeg får næringsrik mat servert hver dag og jeg trenger ikke å være redd. Jeg har noen å spille Scrabble sammen med. Vi går på tur og jeg har alltid noen å snakke med. Hvis jeg blir redd, så er jeg ikke alene. Jeg får ikke lov til å fullføre det siste skoleåret og det gjør så ubeskrivelig vondt. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre hjemme, men jeg får ikke gjort noe med det ... Jeg gruer meg. Jeg blir nødt til å ta opp fag igjen senere ... Sånn går det når man utsetter alt til siste liten!

Datoen var satt for utskrivelse, men først var det skoleavslutning og Kristine visste at nå skulle de virkelig spres for vinden. Hun kom sikkert aldri til å få se Anna eller noen av de

andre igjen. Kristine skulle komme til å omfavne den tryggheten som sykehuset hadde introdusert henne for. Hun skulle komme til å skape den for seg selv hjemme i hybelen, men i begynnelsen følte hun seg ikke verdt noe uten vingene sine.

Hjemme

Tid hadde riktignok passert, men det var fortsatt de samme hendene som lå foldet foran henne i fanget, de samme hendene som hun stirret ned på. Hennes hender, som hadde ført den sorte pennen over kjærlighetsbrevet, klamret seg til Nina for livet og dyttet døren unna veien når hun sprang gjennom korridoren på Ullevål. Hun følte seg ikke som den samme personen lenger, men hvis hun hadde følt seg levende en gang, så kunne hun kanskje føle det igjen?

Det eneste hun kunne gjøre var å handle riktig i fremtiden. Prøve å se på alt det negative som noe positivt, noe å dra lærdom ut av. Hun hadde hovedrollen, den hadde alltid vært hennes og hun måtte handle riktig. På en eller annen måte, finne en måte å akseptere seg selv, for hvis ikke ville hun forbli død for alltid.

Når hun tenkte seg om hadde hun egentlig aldri møtt et annet menneske som ikke enten hadde vært igjennom noe vanskelig tidligere eller som ikke hadde det vanskelig på en eller annen måte. Alt hun hadde sett var maskene og så lett det var å se seg blind på dem! Å tenke at alle andre hadde det så perfekt, men hun visste at hun ikke kunne se til andre lenger, for de var ikke henne. Hun måtte finne sin egen vei.

Etter en evighet begynte hun å snakke med seg selv når hun var alene, for hun husket ikke lenger hvor lang tid det hadde gått siden hun hørte stemmen til et annet menneske. Ofte var mannen bak disken på matbutikken den eneste hun kommuniserte med. Det var som om hun ikke fantes lenger. Som om hun hadde blitt til et navn på en papirlapp, ingenting mer og så lenge hun fikk mat og vann, så eksisterte hun ikke. Hun unngikk å gråte, for hvis dette skjedde gråt hun så intenst at hun mistet pusten. Det eneste livsvitnet var psykologen hennes, Markus Olsen, som hun snakket med i en time en gang hver uke. Hun fortalte ham om

hvordan hun hadde det og han prøvde å hjelpe, men han kunne ikke gripe inn heller. Bare observere henne mens hun led. I virkeligheten hjalp han henne egentlig med et puslespill og puslespill tar tid. I mellomtiden kontrollerte spiseforstyrrelsen henne og ikke motsatt. Fortiden var borte, men demonene ville ikke la henne gå uten kamp.

Jeg gikk og tenkte her om dagen ... Hvordan ville jeg ha oppført meg, hvis det fantes en Gud og han sendte meg ned til helvetet, på tross av alt? Jeg ville nok ha vært der nede, følt samvittighetsnag, bedt hver dag om tilgivelse og forsøkt å gjøre det beste ut av situasjonen. Jeg lurer på hva Gud ville ha gjort hvis djevelen plutselig innså hvor galt han har handlet og bestemte seg for å forandre oppførselen sin helt? Hva om djevelen med ett utbrøt

"Hva er det for noe slags faenskap jeg driver med egentlig?"

løp etter brannslukningsapparatet og slukket flammene, tok frem en mopp og en bøtte med vaskevann og gjorde alt mye triveligere der nede? Forbød all torturen av de stakkars sjelene og gjorde alt i sin makt for å reparere på den skaden som han hadde påført?

Kanskje Gud aldri ville ha tilgitt ham, men ville det ikke i det minste føles litt bedre å være i helvetet? Ville det kanskje ikke bety så mye lenger, at ingen av dem som var der nede fikk komme til himmelen? Ville det ha vært som om de på en måte hadde laget sitt eget fristed?

Jeg har gjort gale ting, men det betyr ikke at jeg trenger å fortsette å gjøre flere gale ting. Jeg velger å gjøre det beste ut av det, uansett hva som skjer. Helt til jeg kommer meg dit, hvor enn det er, hvor jeg ikke trenger å være alene lenger. Selv om det å være god noen ganger føles som en løgn, men det er ingen løgn. For det er min rett, er det ikke? Har jeg ikke fri vilje? Er det ikke jeg som kontrollerer lemmene mine? Jeg vil ikke være et offer lenger. Er livet urettferdig sier du? Synd, trist, leit. Dette er det kortet du har fått utdelt, Kristine. Du får gjøre med det som du vil.

Kristine brukte lang tid på å ta opp igjen det hun hadde mistet av skolegang selv om det ikke var så mye, men etter hvert ble hun sterkere. Hun fikk seg en jobb som vekter i Nokas. Da fikk hun gå med feltbukse og boots, akkurat sånn som Anna og hun la lipglossen sin i den høyre side-lommen som om det var det den var til for.

Løven, den onde trollmannen og badekaret

Kjæreste løve

Det finnes ingen fasit

Kom ned fra månen og avvis meg

Jeg ville klappe løven

Men løven brølte

Nå er løven på månen

Fineste løve

Jeg får ikke klappe deg

Du kan leke med garnnøstet

Det finnes ingen fasit

Kjæreste løve

Kom ned fra månen

Det er varmere her

Kom ned fra månen og mal

Leo, du hadde rett. Jeg er en forferdelig person, som du sa. Jeg møtte en ny mann, som du ba meg om. Han heter Magnus og han var fin, men jeg er ikke det. Jeg er alt det negative du sa. Du sa at det var for sent. Det kan hende at det er sant, men du svarte også *kanskje* når jeg spurte deg om du ville gifte deg med meg. Unnskyld at det er så tidlig. Vekket jeg deg?

Ting gikk bra mellom Magnus og meg. Jeg har blitt glad i ham. Han har vært der for meg og han behandler meg bra. Tror jeg ... Noen ganger overrasker han meg fordi han gjør meg så glad! Sist jeg sov over hos ham satte vi oss på sengekanten fordi han ville fortelle meg at han setter pris på meg. Han stilte opp for meg når jeg var lei meg. Jeg hadde akkurat begynt å bli litt forelsket i ham selv om jeg fortsatt elsker deg mer enn noen andre og han visste det. Han ville fortsatt tilbringe tid med meg.

Han sa at jeg var kul og når han sier sånt så blir stemmen hans varm. Han er morsom og noen ganger kan jeg ikke ta ham seriøst, men når han er seriøs så liker jeg det også. Han er mer jålete enn meg og jeg forstår ikke hvordan han får det til for han er så maskulin samtidig. Rommet hans har lyserosa vegger, men jeg har ikke merket det før nå nylig fordi rommet hans er så komfortabelt og kult. Han går med pene smykker som kler ham. Han er nesten for generøs, og jeg elsker det hver gang han deler noe med meg. Jeg har et minne av at jeg spiser noe av hånden hans og hendene hans var så vakre og blikket han gav meg før jeg bøyd meg ned bandt mitt eget blick fast. Jeg føler alltid et begjær for de tingene han gir meg. Det er rus med i bildet og når han er borte er jeg i helvetet. Han kan trylle med kortstokk. Han er snill mot andre mennesker. Tror jeg ... I noen måneder har tanken på ham og den deilige sengen hans vært det største lyspunktet i livet mitt. Sengen hans er den deiligste sengen jeg noen gang har ligget i. Jeg sover bedre i den og tenker noen ganger på kun sengen hans.

Han har en herlig innstilling til livet og til mennesker. Vi har begge en skrue som sitter litt løst, men med ham så er det en uro i meg som roer seg ned og livet blir ukomplisert og vi kan ha det så fint at det er som en fest med bare oss to med to partyhatter og en klokke som har to visere som ikke fungerer. Inntil jeg er alene igjen ... Han vet hvor langt nede jeg er. Noen ganger ser jeg nesten gjennom ham, men ikke helt.

Kanskje det fortsatt går bra? Kanskje det er opp til meg? Hvis det er en ting jeg har lært så er det hvor mye den mentale innstillingen min betyr ... De gangene jeg faktisk tror på meg selv kan jeg flytte fjell. Jeg har også lært at menn ikke har noe mot det om jeg er slutty så lenge jeg

bruker kondom og tester meg. At mange av dem faktisk liker det og synes at jeg er kul. Når jeg var yngre trodde jeg at det at jeg elsket sex gjorde at jeg var mindre verdt.

Jeg er så lei for det, for alt. Jeg ønsker deg alt godt. Til evigheten. Uansett hva og kanskje det går bra med meg også. Du skal ikke se bort fra det. Noen ganger i det siste har jeg hatt det gøy og følt meg veldig bra. Vet ikke om det betyr noe for deg, men ... Uansett, jeg er ustabil og ofte en dårlig venn, bare dårlig generelt og jeg vet ikke om jeg kan fikse det. Det skjer jo bare igjen og du hadde rett. Jeg skulle ønske det ikke var sånn. Jeg skulle ønske jeg var annerledes. En annen. At jeg var bra nok for deg og at jeg var en av dem som ville ha hus og bil og barn. Det er jeg ikke. Kanskje du har rett, kanskje vi ikke passer sammen, eller kanskje vi hadde gjort det hvis ting var annerledes? Kanskje jeg passer sammen med han andre? Kanskje jeg ikke passer sammen med noen? Jeg føler ingenting lenger. Min smerte er så stor at jeg har kuttet av alle følelsene mine og jeg kjenner det igjen.

Nei. Kanskje jeg *kan* forandre meg? Når jeg tenker meg om så er det mye som egentlig er bedre nå enn det var før. Eller kanskje ikke, men det får bare være. Jeg kan ikke gjøre noe bedre enn mitt beste.

Det går bra! Ikke tenk på det. Jeg klarer å bare, å bare, å ikke bli lei meg. Faktisk. Bare droppe det. Hoppe over det og jeg skal faktisk bare gønne på videre til jeg lykkes og jeg finner meg en ny mann og alt det der! Jeg mener det. Eller kanskje jeg ikke trenger en mann i det heletatt, kanskje alt jeg trenger er meg selv? At jeg ser min egen verdi. Det er ingen grunn til at jeg ikke skal klare meg uansett hvor ille ting virker når jeg går på en smell. Jeg blir bare litt emosjonell en gang iblant, men jeg skal lære meg å deale med det. Jeg er ikke avhengig av noen rusmidler, jeg har aldri gått med på å innta noen harde rusmidler fordi jeg alltid har prøvd å være forsiktig med det og nå ser jeg at Magnus kanskje er en dårlig innflytelse. At han kanskje er avhengig av noe av det han tar og at det ikke er bra. Jeg er ikke med ham så ofte og jeg er veldig sunn ellers. Røyker ikke, trener på SATS selv om SATS er overpriset og jeg egentlig har mest lyst til å danse. Jeg spiser sunt. I hvert fall de gangene jeg klarer å holde av penger til mat.

Jeg er bare ...

Ustabil,

noen ganger

og jeg vet det.

Jeg vet hvorfor du ikke kan investere noe i meg,

men det definerer meg ikke.

For ting er faktisk ikke SÅ ille og med mindre noen skader meg igjen eller dreper meg kan jeg sikkert komme meg til et bedre sted. Jeg hadde oppført meg annerledes hvis jeg hadde hatt et annet utgangspunkt når jeg vokste opp, da hadde det vært en annen sak. Det var aldri meningen å vikle meg så grundig inn i ting, spesielt ikke når jeg hadde kommet så langt og jeg lover at jeg skal komme meg over deg en dag og at jeg skal reise meg opp igjen når det skjer. Inntil det skjer er jeg ikke noe annet enn en del av slammet og søppelet i Tigerstadens skittene, forpestede gater. For jeg har aldri elsket som jeg elsker deg, men jeg kan mer enn dette, jeg lover. Jeg har lyttet til hvert ord du har sagt. Du er det beste som har hendt meg. Jeg er ikke like god i matematikk som deg, men selv du har sagt at jeg er intelligent og du burde vite det, for du er en vitenskapsmann. Jeg har potensiale.

Kanskje ingen er på min side, eller kanskje noen er det, uansett så er jeg på min side.

Nina jeg skal fortsette å kjempe for deg til siste slutt. Uansett hvor mange ganger du faller og uansett hva som står i veien for deg skal jeg hjelpe deg så godt jeg kan. Jeg skal hjelpe deg til å prøve å være den du ønsker å være sammen med andre mennesker sånn at du ikke føler deg ensom. Hvis du vil gå på universitetet så skal jeg ta deg med dit, du trenger ikke å gi opp før du i det heletatt har prøvd. Jeg skal hjelpe deg. Jeg skal elske deg selv om jeg kanskje ikke alltid gjør en så god jobb med det. Hvis det er opp til meg så skal du få en lykkelig slutt, men virkeligheten er kanskje annerledes? Kanskje den er mer sånn at man bare er lykkelig i enkelte øyeblikk og i så fall kan du egentlig ikke klage. For kanskje ting oppleves som tortur noen ganger, men du er jo glad igjen senere. Du er egentlig ganske flink til å sette pris på de øyeblikkene som er magiske. Det skal du ha, og det skal du holde fast i.

Hva var det egentlig som skjedde mellom Magnus og meg? Egentlig bare en liten ting. Egentlig ingenting å ta sånn på vei for. Egentlig kanskje ikke så bra akkurat, men det kommer sikkert til å være bedre igjen om noen dager. Kanskje jeg blir gift en dag og kanskje det ikke hadde gjort meg så lykkelig som jeg tror, men at det ville ha vært mer som et antiklimaks?

Jeg er en pirat. Jeg er en pirat! Jeg er en pirat og jeg elsker det. Gud, jeg elsker det.

Min oppfatning av virkeligheten og av meg selv er kanskje i større grad det som definerer meg, enn hva andre mener om meg, Leo ... Hvis jeg bare tror på meg selv.

Leo, å Leo ...

Jeg ser at det var noen røde flagg, jeg ser det nå i ettertid. Når jeg fant ut hvem Magnus egentlig var, så forvandlet han seg fra den varme og gode mannen jeg trodde jeg kjente til en ond trollmann. Det var skremmende! Jeg er fortsatt redd og nå er jeg bare så inderlig lei meg, for ærlig talt. Den jeg elsket hele tiden, den jeg alltid har ønsket meg mest av alt, det er jo Leo. Jeg trodde jeg hadde funnet en som brydde seg om meg. En som aldri kunne bety det samme, men som jeg kunne dele fine opplevelser sammen med. Så viste det seg at Magnus aldri brydde seg om meg i det hele tatt, men at alt han ville var å bruke meg.

Han brukte meg, som om jeg var en levende dukke. Han er en kriminell og jeg falt for ham. Han virket så oppegående. Han hadde kontakter, politikere, kjendiser og andre innflytelsesrike mennesker. Han går fortsatt fri, og han har mest sannsynlig voldtatt flere andre jenter. Han har sex med mindreårige, han er voldelig og en lystløgner. En ekte psykopat. Jeg er redd.

Det siste minnet jeg har av ham og meg før alt forandret seg er av at jeg tok vare på ham mens han var syk. Det var da jeg begynte å innse at han virkelig hadde et rusproblem. Han lå med hodet sitt i fanget mitt på sengen mens jeg strøk ham i håret og jeg holdt ham gjennom natten mens han skalv i timevis. Ting begynte å bli seriøst mellom oss og jeg var bekymret for ham. Jeg følte ikke på langt nær så sterke følelser for ham som det jeg følte for Leo, men jeg hadde begynt å se for meg en fremtid sammen med Magnus, en hvor vi delte noe varmt.

Jo, det var stort sett rusmidler med i bildet når vi møttes, men dop virker tryggere når man er omringet av dyre møbler, boblebad og mennesker i fine klær. Magnus visste godt hvordan han skulle forsvare det og jeg var så glad i ham og så sårbar at jeg godtok alt han sa, men jeg burde ha visst bedre. Hva skjedde med Nokas-jenta? Hun som ville ha forlatt festen om noen så mye som luktet av hasj?

Magnus var partykongen, omgangskretsen hans er enorm og han hadde en aura rundt seg som alltid fikk folk til å føle seg bra. Jeg likte ham akkurat sånn som han var.

Han lot som om han falt for meg og som om han var min venn og jeg så ikke at oppførselen hans var hemningsløs på flere områder. Jeg visste at han ikke brydde seg om han selv tok

skade av sin egen livsstil, men jeg visste ikke at han hadde den samme holdningen i forhold til de rundt seg. Jeg trodde han var god. Jeg ser det først nå, i ettertid. Så lenge Magnus fikk det han ville ha var han fornøyd og hvis han ikke fikk det, så tok han det.

Vi dro på en fin tur sammen. En kveld var vi på en veldig fin fest sammen i et stort hus med imponerende arkitektur. Noen av vinduene var gigantiske, andre var bittesmå. Det var flere jacuzzi'er i kjelleren og et nydelig område i en av stuene med en stor peis, det var to forskjellige kjøkken og mange andre pene rom. I overetasjen lå de fleste soverommene. Det var flere bekjente av Magnus på festen og jeg hadde allerede fått sjansen til å bli kjent med de fleste av dem noen dager i forveien. Magnus hadde vært veldig opptatt av at jeg skulle gjøre et godt inntrykk på dem og jeg hadde gjort ham fornøyd. Den natten voldtok han meg sammen med en kompis inne på ett av soverommene mens festen fortsatt foregikk i underetasjen. Så fikk han meg til å dekke over for det de hadde gjort. De gjorde det mens jeg var på en overdose av voldtekts-dopet GHB sånn at jeg ikke kunne gjøre motstand og de brukte meg som om jeg var en dokke.

Jeg anmeldte hendelsen omtrent to måneder etter det hendte, men jeg tror aldri jeg ville ha klart å gjøre det hvis dette var første gangen noe sånt hendte med meg og jeg har sterke grunner til å tro at han har gjort dette mot flere jenter. Leo var den som fikk meg til å åpne øynene.

Det satt to mennesker inne i en bil på Kvinnedagen i 2013. En kvinne og en mann. Kvinnen var Anna og mannen var Leo. Leo er en engel. Det var ham jeg møtte på den velsignede festen. Når han holdt meg i hånden. Når ord var overflødige. Jeg husker det og det var ikke virkelig, det var bare en drøm, men Leo er virkelig. Leo er virkelig og så lenge han er min venn kan jeg overvinne alt.

Flere måneder senere ...

Tro, håp og kjæreste

Å være, eller ikke være?

Jeg er en pendel.

De sterkeste positive opplevelsene gjør det verdt å ha gjennomgått de sterkeste negative opplevelsene. Det er surrealistisk. Det må bety at disse opplevelsene er magiske.

Kjærlighet.

Når jeg da tenker på terroren, da ser jeg hvor sterkt det er og da folder jeg ut vingene og flyr over Oslo. Da tar jeg eierskap over den samlede, rene energien til melkeveien og kjenner den strømme gjennom lemmene mine.

Håp.

Hver gang jeg ikke ville være så var det på grunn av en fundamental ensomhet og jeg ser ingen mening med livet uten vennskap eller kjærlighet. Jeg var redd for at jeg skulle forbli ensom for alltid fordi jeg er som jeg er. For første gang i mitt liv tror jeg at jeg kan bli elsket av en jeg elsker. Jeg vet ikke hvem. Kanskje jeg møter denne personen senere, men jeg er en pendel og nå har pendelen knust glasset.

Tro.

Pendelen kunne ha gått den andre veien, men den gjorde ikke det fordi de sterkeste positive opplevelsene veier opp for de sterkeste negative opplevelsene. Fordi de sterkeste positive opplevelsene er magiske.

På grunn av kjærlighet.

Jeg knytter den høyre neven min før den smeller uanmeldt inn i klesskapet. Slaget etterlater seg en liten bulk på skapdøren. Det er ikke det samme klesskapet som jeg hadde før. Jeg bor i en mindre leilighet på vestkanten nå og klesskapet er et hvitt skap fra IKEA, ikke det vakre antikke skapet i mahogni som jeg eide før. Jeg føler smerte, ikke fysisk, men psykisk smerte. Jeg hadde ikke forventet at jeg skulle slå skapet og når jeg holder hånden min opp mot ansiktet ser jeg at jeg blør. Det er ikke første gangen noe sånt som dette skjer og det er derfor jeg blir lei meg. Det har hendt at jeg har skadet meg selv uten å mene det og det er det vondeste jeg har opplevd. Jeg gråt etterpå, som om jeg var et lite barn. Om natten drømmer jeg at jeg blir torturert og drømmene er helt realistiske.

Jeg er rasende. Jeg har lyst til å ødelegge ting og noen ganger gjør jeg det. Jeg ønsker meg et våpen, men bare sånn at jeg kunne ha følt meg litt mindre maktesløs, bare for et øyeblikk. Det jeg egentlig ønsker meg er makt, for hvis jeg hadde makt, så hadde jeg ikke trengt å være redd lenger, men jeg ville bare ha brukt den for å gjøre slutt på all lidelse. Jeg vil ikke at andre skal ha det vondt. Jeg skulle gjerne ha sett hele verden brenne. Jeg skulle gjerne ha revet opp alle trær ved røttene. Hvis ikke det var for at det finnes andre mennesker der ute som er gode. Det er som om jeg lever i et mareritt som aldri stopper, hvor alle jeg noen gang har elsket sviker meg og skader meg. Jeg vil ikke miste meg selv og det jeg ønsker meg mer enn noe annet, er makt. Makten til å gjøre slutt på all lidelse.

Jeg vet at min mentale flukt er nettopp det, men jeg håper at jeg kan oppnå mitt mål her i denne verden, i fremtiden- i Utopia. Jeg håper at det finnes en mulighet for å oppnå et forlenget liv og Utopia i min tidsalder. Hvis jeg fjernet, bare litt av den smerten som finnes i verden, så ville jeg kanskje fjerne noe av den smerten som finnes inne i meg.

Han smilte når vi møttes etter han hadde lest den siste artikkelen min og stemmen hans var varm når han sammenlignet meg med Baudrillard og sa at jeg var flink. Med en god utdannelse vil ordene mine veie noe. Leo er aller best i matematikk, men jeg har mine styrker. Alle er forskjellige og sånn må det være, for vi trenger både mannen som sitter bak kassa på Rema, sykepleiere og lærere som har fordypet seg i historie. Vi trenger alle mulige slags mennesker for å få et samfunn til å gå rundt. Jeg er dårlig i matte, men jeg er bedre enn Leo på

noen ting også. Tenk på det, at det finnes ting som jeg kan gjøre bedre enn Leo? Jeg har også en verdi.

Jeg ser annerledes ut i fremtiden, men jeg ligner fortsatt på meg selv. Jeg har englevinger. Jeg ville ha vært evig ung og jeg skulle hatt sex med drømmemannen min hver dag hvis ikke jeg hadde vært veldig opptatt med noe annet. Siden jeg ikke kan ha Leo har jeg valgt ut en mann som er en robot. Jeg vet ikke hva han heter, men han eksisterer i denne mulige fremtiden og han er programmert til å elske meg. En robot ville aldri såret meg. En robot ville aldri voldtatt meg. Ingen vet hva fremtiden vil bringe. Dette er et bilde som ligner på ham, jeg vet ikke hvem som har laget det. Jeg fant det ute, klistret fast til en metallvegg. Jeg stjal det og tok det med meg hjem. Nå henger det over sengen min, sånn at jeg kan se på ham hver dag. Leo synes det er creepy. Jeg håper at det gjør ham sjalu. Mest av alt er det morsomt.

Kanskje det ikke ville ha vært ham likevel, kanskje det ville ha vært Leo jeg endte opp med, men i så fall ville det ha vært opp til Leo, ikke meg. Robot-mannen kan føle følelser selv om han er 100% robot og jeg elsker ham i denne mulige fremtiden selv om jeg også kunne ha elsket Leo hvis Leo hadde elsket meg. Selv er jeg halvt robot- halvt menneske i denne mulige fremtiden.

Det viktigste er at alle er trygge og at det ikke finnes noen mennesker som lider lenger. Det viktigste er at planeten vår og menneskeheten er trygg. Ingen lider, ingen sulter, alle dyrene har det godt og naturen er i balanse. Vitenskapen blomstrer. Det er Utopia.

I Utopia er ikke Tjommi hverken en hund eller et kosedyr, han er en ekte enhjørning og jeg ville kanskje høre ham traske frem og tilbake på en utålmodig måte utenfor vinduet mitt. Det er Leo som har gitt Tjommi navnet sitt. Tjommi har lyst på en flytur. Det er stjerner inne på badet mitt og et rundt hvitt badekar som ser ut som en måne. Det er bobler oppi badekaret. Jeg har akkurat badet og man kan se badet mitt fra soverommet fordi døren er en gigantisk bueformet dør. Jeg har tatt på meg badekåpe og jeg har en rosa sky inne på rommet mitt. Leo kommer på besøk, det er derfor jeg har gått ut av badekaret. Jeg åpner døren for ham også uttaler jeg ordet sky sånn her

“Kjhhy” og peker på den, som om jeg er et lite barn.

Leo tar meg opp i armene sine, som om han skal til å bære meg over en dørterskel også vugger han meg, sånn som han har gjort en gang tidligere.

Hvis Leo hadde ønsket det sånn, så hadde jeg kysset ham lidenskapelig, men hvis ikke så ville jeg bare ha lent hodet mitt inntil ham og latt ham fortsette å vugge meg. Robot-mannen sitter i en lenestol og ser på oss mens han smiler. Så lenge hun er lykkelig... Tenker han.

“Jeg beholder roboten” Sier jeg. “Han elsker meg, og jeg elsker ham og jeg har tenkt til å gifte meg med ham.”

Robot-mannen smiler enda bredere, men Leo knyter øyenbrynene sine sammen fordi han ikke liker robot-mannen.

“Jeg er glad du har det bra, Nina” Svarer Leo med den varme og litt grove stemmen som han ofte får når han er så nær meg.

Leo setter meg forsiktig ned på gulvet, men jeg beholder armene mine rundt ham. Robotmannen reiser seg og tar et skritt mot oss. Jeg vender meg mot frokostbordet som står ferdig dekket.

«Vil du spise med oss?» Spør jeg Leo mens jeg ser spørrende opp på ansiktet hans.

På bordet ligger det nystekte rundstykker som ligger oppå et fint stoff i en kurv, nykokte egg som det ryker opp av, smør, salt og en stor, gjennomsiktig mugge med oransje juice. Det er gojibærjuice.

«Har du vannmelon?» Spør Leo og slikker seg selv rundt munnen.

Jeg ler av ham.

«Jaaa.» Svarer jeg.

«Jeg bare tuller.» Sier Leo. «Jeg kom for å se om du har det bra.»

Jeg smiler og gjemmer ansiktet mitt ned i brystkassen hans. Midt på brystet, der hvor hjertet hans sitter. Det er det beste stedet som finnes i hele universet. Han har på seg en rød t-skjorte og det lukter ubeskrivelig godt av ham.

«Jeg har det bra.» Mumler jeg. «Sikker på at du ikke vil spise med oss?»

«Nei, tusen takk! Jeg må komme meg tilbake! Vi har snart funnet ut hvordan vi skal okkupere den forlatte planeten Kosk og matematikerforeningen regner med meg.» Svarer Leo og smiler mens han holder opp den ene hånden mot frokostbordet for å avvise det.

Frokostbordet feller en tåre, men stolen som står nærmest gir den et trøstende klapp på duken.

«Ī ko! Leo senpai, lykke til! Jeg er veldig glad i deg.» Svarer jeg og gir Leo en siste klem.

Når Leo har gått kommer robot-mannen bort til meg og gir meg en klem. Vi sier ikke noe, men jeg holder ham i hånden mens han går bort til sin faste plass ved bordet og i stedet for å gå og sette meg ved en av de andre stolene setter jeg meg på fanget hans. Robot-mannen rasler med avisen som ligger foran ham for å få brettet den ordentlig ut og plukker opp en elektrisk pipe. Den lager snirklete røyk mønstre i fine farger. Jeg holder hendene mine rundt nakken hans og lener ansiktet mitt mot brystet og halsen hans. Huden til robot-mannen er varm og god... Den er vakker også, solbrun ... Jeg drømmer meg bort.

«Skal du ikke spise, Nina? Nå har jeg dekket på til oss.» Sier robot-mannen.

Jeg titter bort på muggen med oransje juice også titter jeg tilbake på robot-mannen min. Jeg lener meg litt bakover sånn at armene mine er helt utstrakt mens jeg holder rundt nakken hans med hendene mine. Jeg ser ham dypt inn i øynene og vi smiler til hverandre. Lukten av rundstykkene er deilig.

«Jo ...» Svarer jeg.

Song 2 - Blur

Etterhvert glemte jeg robot-mannen. Leo og jeg flyttet sammen. Han er en intelligent vitenskapsmann. Han holder bena mine plantet på jorden og jeg elsker ham. Å studere filosofi oppleves som karakterbyggende. Så langt har jeg fått to B'er og en A på eksamener, pluss mange C'er, så hvis det fortsetter sånn kan jeg kanskje ta en master senere og kanskje jeg vil bli tilgitt for min fortid hvis jeg oppnår det?

Nina Titternes, filosofistudent ved UiA og UiO

